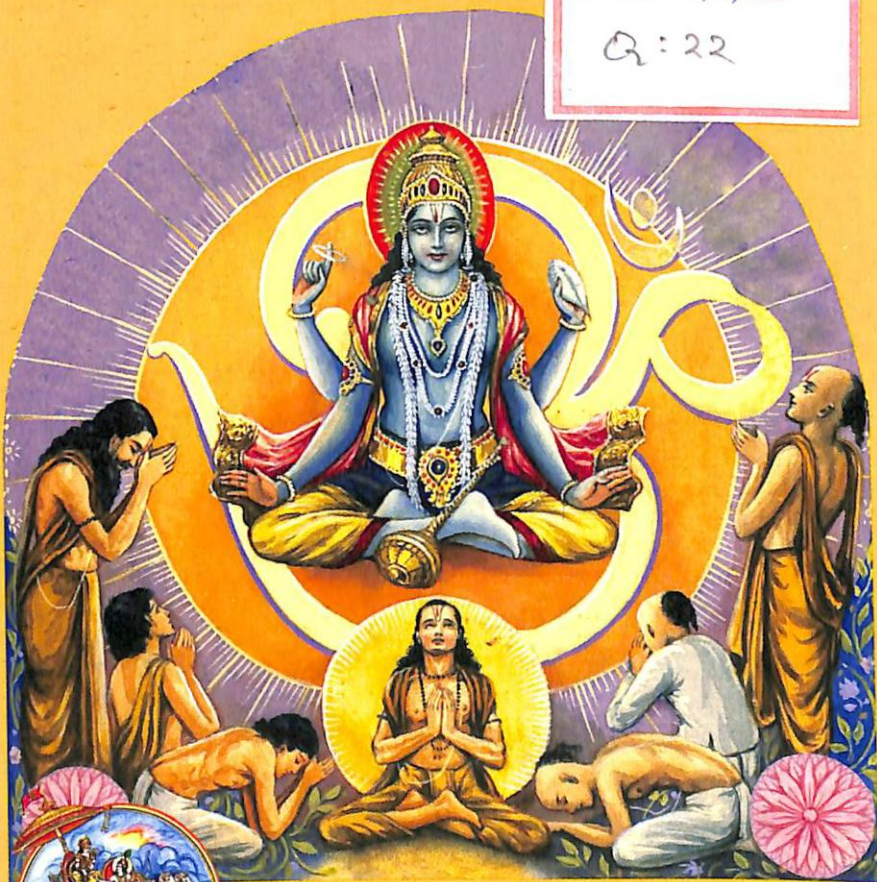

பகவானை நேரில் காண வழி

प्रत्यक्ष भगवद्दर्शनके उपाय (तमिल)

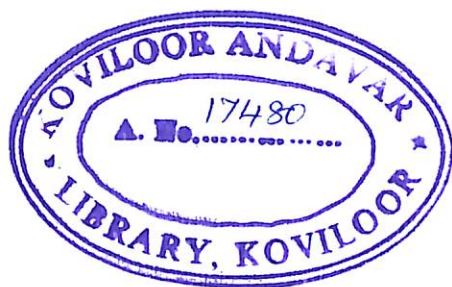
A No. 17480

Q: 22

பகவானை நேரில்
காண்பதற்கான வழி

प्रत्यक्ष भगवद्दर्शनके उपाय (तमिल)

त्वमेव माता च पिता त्वमेव
त्वमेव बन्धुश्च सखा त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव
त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥

ஸ்ரீ கீர்பாரதி கோசஸ்தானம்
ஸ்ரீ போதேந்தி சரஸ்வதி
ஸ்வாமிகள் மடம் சமஸ்தானம்
கோவிந்தபுரம் - 612 101.

ஜயதயாள் கோயந்தகா

Books are also available at—

Gita Press Sales Depot
Gita Press Mansion, 8/1M, Racecourse
COIMBATORE (Tamilnadu)
© 0422-3202521

Translated by :

T.S.Kothandaraman, B.A., B.Lit.
Chennai- 44.

Seventh Reprint	2013	3,000
Total	20,000	

❖ Price : ₹ 10

(Ten Rupees only)

Printed & Published by :

Gita Press, Gorakhpur—273005 (INDIA)

(a unit of Gobind Bhavan-Karyalaya, Kolkata)

Phone - (0551) 2334721, 2331250; Fax - (0551) 2336997

e-mail : booksales@gitapress.org website : www.gitapress.org

||ஸ்ரீஹரி:||

வேண்டுகோள்

ஞானயோகம், கர்மயோகம், பிரேமயோகம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளைத் தனித்தனி நூலாக வெளியிட்டிருப்பதைப் போல, பக்தியோகம் பற்றிய கட்டுரைகளையும் தொகுத்து, நூல்வடிவில் வெளியிட வேண்டும் என்று பல அன்பர்கள் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, இந்தத் தொகுப்பு வெளியிடப்படுகிறது. இதிலுள்ள கட்டுரைகளில் பக்தியின் ஸ்வரூபம், மகிமை, ரகசியம்; அதேபோல், பக்தியின் லட்சணம், மகிமை, பிரபாவம் மற்றும் நாமஜபம், தியானம், சத்சங்கம், ஸ்வாத்யாயம், சிரத்தை, பிரேமை, சரணாகதி முதலிய பக்தி சாதனங்களைப் பற்றியும், பகவானுடைய நாமம், வடிவம், லீலை, தவம், குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம், ஸ்வபாவம் முதலிய பக்தி சம்பந்தமான மிக உன்னதமான உணர்வுகள், நல்ல முறையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பகவத்பக்தி மார்க்கம் என்பது, ஞான-அஷ்டாங்க- கர்மயோகம் முதலிய எல்லா வழிகளைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாகவும் எளியதாகவும் இருப்பதால், சிறுவர்-வயோதிகர், பெண்கள் மற்றும் சாமான்யர்களாலும் கூட கைக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கிறது. இப்படிப் பார்க்கும்போது, அடித்தள நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் கூட இந்த நூல் உபயோகமாக இருக்கும். இந்தக் கட்டுரைகள், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டவைகளாதலால், ஒரே செய்தி பல இடங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இதனால் குற்றம் ஏதும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஏனென்றால், பக்தி விஷயங்களை ஒரு தடவை படித்து விட்டதாலேயே, அவை மனத்தில் படிந்து விடுவதில்லை. அதனால், பல தடவைகள் படித்துப் படித்து, செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

இந்தக் கட்டுரைகள், பகவானின் சொற்கள், பகவானின் அடியார்களுடைய சொற்கள் மற்றும் அறநூல்களில் கூறப்பட்ட விஷயங்களின் ஆதாரத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆதலால், இதில் கூறப்பட்ட முறைகளை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதால், பகவானை அடைந்துவிட முடியும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

பணிவுள்ள,

ஐயதயாள் கோயந்தகா

பொருளடக்கம்

1. பகவானை நேரில் காண்பதற்கான வழி			5
2. மேலான தெய்வம் - பூரீராமன்			10
3. கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்			32
4. நாமஜபம் - பகவானை அடைவதற்கான உயர்ந்த வழி			44
5. சத்தங்கமும் அடியார்கள் பெருமையும்			61
6. பகவானை நேரில் காணமுடியும்			78
7. ஜபம் முதலியவற்றால் ஆன்மிக முன்னேற்றம்			83
8. பூரீகிருஷ்ணரின் பெருமை			104
9. பகவானின் நாம-ரூப லீலைகள்			117

1. பகவானை நேரில் காண்பதற்கான வழி

ஆனந்தமயமான பகவானைக் கண்ணால் தரிசிக்க வேண்டுமானால், மிக உயர்ந்த வழி, உண்மையான பிரேமை தான். பிரேமை என்பது எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? எப்படிப் பட்ட பிரேமையினால் பகவான் வெளிப்பட்டு நேரில் தரிசனம் கொடுப்பார்? - என்பது பற்றி சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

பற்பல இடையூறுகள் ஏற்பட்டாலும், துருவனைப் போல பகவத் தியானத்தில் உறுதியாக இருப்பதால், பகவான் நேரில் தோன்றி தரிசனம் கொடுப்பார்.

பக்த பிரகலாதனைப் போல, ராமநாமத்திடம் ஆனந்தமாக லயித்திருந்து எத்தகைய கஷ்டங்கள் வந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வதாலும், கூரான வாளினால் கழுத்தைத் தானே வெட்டிக் கொள்வதற்கும் எப்போதும் தயாராக இருப்பதாலும், பகவான் நேரில் தோன்றி தரிசனம் கொடுப்பார்.

லட்சுமணனைப் போல, மனைவியையும் சொத்து சுகங்களையும் துறந்து, பகவானுக்காகக் காட்டுக்குப் போவதாலும் பகவானை நேரில் காண இயலும்.

முனிகுமாரன் சுதீக்ஷணனைப் போல பிரேமைப்பித்துப் பிடித்து அலைவதாலும் பகவானை அடைய முடியும்.

ஸ்ரீராமனின் வருகையைக் கேட்டதும் சுதீக்ஷணருக்கு எவ்வளவு மாறுதலான நிலை ஏற்பட்டது என்பதை ஸ்ரீதுளஸீதாஸர், மனத்தை உருக்கும் சொற்களால் வருணித்திருக்கிறார். (இராமன் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தி செவியில் விழுந்ததும், சுதீக்ஷணர் மிகவும் பரவசப்பட்டு, 'உலக பந்தத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கின்ற பிரபுவின் தாமரை முகத்தைத் தரிசித்து என் கண்கள் பயன் பெறும்' - என்று குதூகலித்தார்.) ஈசுவரரான சிவன், உமாதேவியிடம் கூறுகிறார் : 'பவானி, பரம ஞானியான அந்த முனிவர், முழுமையாகப் பிரேமையில் மூழ்கிவிட்டார். அவருடைய நிலையை வர்ணிக்கவே முடியாது. அவருக்குத் திசைகள் தெரியவில்லை; பாதை தெரியவில்லை; நான் யார்? எங்கே போகிறேன்? - என்பது கூடத் தெரியவில்லை. சிறிது தூரம் போவார்; உடனே, திரும்பி வருவார்; மறுபடியும்

போவார். பிரபுவின் குணங்களைப் பாடிக் கொண்டே நர்த்தனம் செய்வார். அவர் ஆழ்ந்த பிரேமபக்தி கொண்டு தவிப்பதை, ஒரு மரத்தின் பின்புறம் மறைந்து நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமப் பிரபு - சம்ஸார பயத்தைப் போக்குகிற ஸ்ரீராமன் - முனிவரின் இதயத்தில் தரிசனம் கொடுத்தார். முனிவர், சாலை நடுவில், உறுதியாக உட்கார்ந்து விட்டார். அவர் உடலில் புல்லரிப்பு ஏற்பட்டது. பலாப்பழம் போல உரோமங்கள் முட்களாக நின்றன. இராமன், அவர் அருகில் சென்றார். தன்னுடைய பக்தனின் பிரேமநிலை கண்டு மனத்தில் மிகவும் திருப்தி அடைந்தார்.'

ஸ்ரீஆஞ்ஜநேயனைப் போல பிரேமையில் சிக்கி, மிக்க நம்பிக்கையுடன் பகவானுடைய திருவடிகளைப் பற்றிக் கொள்வதாலும், பகவானை நேரில் காண முடியும்.

பரதனைப் போல, ராமதரிசனத்துக்காகப் பிரேமையில் தவியாய்த் தவிப்பதாலும், பகவான் நேரில் காணக் கிடைப்பார். பதிநான்கு ஆண்டுக் கால கெடு முடிந்தவுடன், பிரேம மூர்த்தியான பரதனுக்கு எவ்வித அசாதாரண நிலை ஏற்பட்டது என்பதை ஸ்ரீதுளஸீதாசர் மிக அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

'என் உயிருக்கே ஆதாரமான கெடுவில் ஒரு நாள் இன்னும் மீதமிருக்கிறது' - என்று எண்ணும்போதே பரதனுடைய நெஞ்சத்தில் எல்லையற்ற துயரம் ஏற்பட்டது. 'என் தலைவர் இன்னும் வரவில்லையே? என்ன காரணம்? என்னை, வஞ்சகன் என்று எண்ணி, பிரபு என்னை மறந்திருப் பாரோ? ஆஹா! லட்சுமணன் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவன். பாக்கியசாலி. ஸ்ரீராமனுடைய தாமரைத் திருவடிகளில் அவனுக்குப் பக்தி இருக்கிறது. பிரபு, என்னை வஞ்சகம் உள்ளவன், சிறுமதியாளன் என்று புரிந்து கொண்டதால் என்னைத் தன் அருகில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. நான் செய்ததை மட்டும் ஸ்ரீராமன் எண்ணிப் பார்ப்பாரானால், கற்பகோடி காலத்துக்கு நான் கரையேறவே முடியாது. ஆனால், பிரபு, பக்தர்களின் குறைகளைக் காணமாட்டார். அவர், ஏழைபங்காளர்; மிக மென்மையான இயல்பு உடையவர். அதனால் தான், ராமன் நிச்சயமாக வருவார் என்ற திடமான நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. சகுனங்களும்

நல்லனவாக ஏற்படுகின்றன. ஆனால், கெடு முடிந்த பிறகும் நான் உயிரோடு இருந்தால், உலகத்தில் என்னைப் போன்ற நீசன் இருக்கமாட்டான்.

‘ராமனிடமிருந்து பிரிவு என்ற கடலில் பரதனின் மனம் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது, வாயுகுமாரன், அந்தணர் வடிவத்தில், (கடலிலிருந்து கரை ஏற்ற உதவும்) ஓடம் போல வந்து சேர்ந்தார். மெலிந்த மேனியுடனும் சடா மகுடத்துடனும் தோற்றமளித்த பரதன், ராம, ராம,... ரகுபதே... என்று ஜபம் செய்து கொண்டு, கண்களில் நீரைப் பெருக்கியபடி தர்பாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பதை அனுமான் கண்டார்.’

பக்தரான அனுமான், பரதனுடன் பேசி முடித்தவுடன், ஸ்ரீராமசந்திரனுடன் பரதனுக்கு சந்திப்பு ஏற்பட்ட அந்தப் பொழுதினை, பின்கண்டவாறு வருணித்துள்ளார், கோஸ்வாமி. பரமேசுவரன், பார்வதி தேவியிடம் கூறுகிறார்:

‘(பரதனுடைய) தாமரைக் கண்களில் நீர் பெருகுகிறது; மென்மையான மேனியில் மயிர்க்கூச்சல் ஏற்படுகிறது. மூன்று உலகங்களுக்கும் தலைவரான ஸ்ரீராமன், தம்பி பரதனை மிகவும் அன்புடன் மார்புறத் தழுவிக் கொண்டார். பிரபுவும் தம்பியும் தழுவிக் கொண்டு நின்ற அந்த விநாடியின் அழகுக்கு உவமையே கூறமுடியாது. பேரன்பும் பேரழகும் உருவெடுத்து வந்து, பரஸ்பரம் தழுவிக் கொண்டு, மிகுந்த ஒளியை அடைந்தது போலிருந்தது. தயைநிரம்பிய ஸ்ரீராமன், பரதனிடம் நலம் விசாரிக்கிறார். ஆனால், ஆனந்த பரவசத் திலிருந்த பரதனுக்குச் சொற்களே எழவில்லை! பார்வதி, கேள்: அப்போதைய அந்த ஆனந்தம் சொல்லுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது; அனுபவித்தவருக்குத் தான், அது தெரியும். பரதன் கூறினார்: ‘ஐயனே! தாசனாகிய என் துன்பத்தை அறிந்து, எனக்குத் தரிசனம் அளித்திருக்கிறீர்கள். எனவே, இப்போது, நலம் தான். கருணையின் உறைவிடமே! பிரிவாற்றாமை என்னும் கடலிலிருந்து என்னைக் கைதூக்கி விட்டீர்கள்.’

அடுத்ததாக, அக்ரூரரைப் போல சொந்த மானம்-மரியாதையை அலட்சியப்படுத்தி, பகவானுடைய பாத கமலங்கள் படிந்த தூசுகளில் விழுந்து புரண்டாலும் பகவானை நேரில் காணலாம். ஸ்ரீமத் பாகவதம் பத்தாவது

ஸ்கந்தம், அத்யாயம் முப்பத்தெட்டில், இந்த நிகழ்ச்சி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

எவருடைய திருவடிகளின் மிகப் புனிதமான தூளி களை, எல்லா லோகபாலர்களும் தத்தம் மகுடங்களில் விநயத் துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ, அத்தகைய, பூமிக்கு அணி கலன்கள் போன்ற தாமரை, யவம், அங்குசம் முதலிய அபூர்வ மான வடிவங்களையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் பாதச் சின்னங் களை, கோகுலத்தில் நுழையும்போது அக்ரூரர் பார்த்தார். அவைகளைப் பார்த்ததும், மகிழ்ச்சியினால் தவிப்பு மேலும் பெருகிவிட்டது; பிரேமையினால் உடலில் மயிர்க் கூச்சம் ஏற்பட்டது; கண்களிலிருந்து நீர் வழிய ஆரம்பித்தது. 'ஆகா! இவை பிரபுவினுடைய திருவடிகளின் சின்னங்கள் அல்ல வோ!' என்று சொல்லிக் கொண்டே ரதத்திலிருந்து இறங்கி, அவற்றின்மேல் விழுந்து புரளத் தொடங்கினார் அக்ரூரர்.

மனித உடலைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பதன் பயன் என்னவென்றால், குருவினுடைய ஆணைப்படி, அகங்காரம்-அச்சம்-சோகம் முதலியவைகளை விட்டுவிட்டு, பகவானுடைய மனமோகனமான வடிவத்தைத் தரிசித்தல், அவருடைய குணங்களைக் கேட்டல் முதலியவற்றால், அக்ரூரைப் போல ஹரிபக்தி செய்வது தான்.

கோபிகைகளின், எல்லைகாண முடியாத பிரேமையைப் பார்த்தார், உத்தவார். தான் பெற்றிருந்த ஞானம், யோகம் முதலிய செருக்குகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு, பிரேமையில் மூழ்கினார். உத்தவரைப் போல பிரேமையில் மூழ்கித் தவித்தால் பகவான் நேரில் காணக் கிடைப்பார்.

ஒரு நொடி நேரத்தை, ஒரு பிரளயகாலம் போல் கழித்த ருக்மணியைப் போல, 'ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் சேரவேண்டும்' என்று மனம் கலங்கிப் புலம்பி அழுதாலும், பகவான் நேரில் வந்து தரிசனம் கொடுப்பார்.

மகாத்மாக்களின் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு நடந்த மயூரத்வஜ மன்னனைப் போல, அவசியம் நேரிட்டபோது, தன்னுடைய மகளின் தலையை வெட்டவும் தயங்காத பிரேம பக்தனுக்கு, பகவான் நேரில் தரிசனம் கொடுப்பார்.

ஸ்ரீநரஸி மேத்தாவைப் போல் வெட்கம், மானம், மரியாதை, அச்சம் ஆகியவற்றைத் துறந்து, பகவானுடைய குணங்களை இசைப்பதிலேயே மூழ்கித் திரிந்தாலும், பகவான் நேரில் தரிசனம் கொடுப்பார்.

பீ.ஏ; எம்.ஏ; ஆச்சார்ய முதலிய தேர்வுகளுக்குப் பதிலாக, பக்த பிரகலாதனைப் போல, ஒன்பது வகையான பக்தியில்,* உண்மையான பரீட்சை கொடுப்பதாலும் பகவான் நேரில் தரிசனம் கொடுப்பார்.

பகவான் தரிசனம் கொடுப்பதுடன் நின்று விடுவ தில்லை. அதற்கும் மேலாக, திரௌபதி, கஜேந்திரன், சபரி, விதுரர் முதலியோர் பிரேமையுடன் அர்ப்பணித்த பொருட் களையும், அவர் தானே வெளிப்போந்து உண்டு மகிழ்வார்.

பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம் தோயம் யோமே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி।
தத₃ஹம் ப₄க்த்யுபஹ்ருதம்ஸ்நாமி ப்ரயதாத்மந:॥

(கீதை : 9/26)

(ஒரு பக்தன், பிரேமையுடன் எனக்கு இலை, புஷ்பம், பழம், தண்ணீர் முதலியவைகளைக் கொடுத்தால், தூய உள்ளமும் நிஷ்காம பிரேமையும் உடைய பிரேம பக்தன் பிரேமையுடன் அர்ப்பணிக்கும் அந்த இலை-புஷ்பங்களை, நான் ஸகுண வடிவத்தில் தோன்றி, அன்போடு புசிக்கிறேன்.)

ஆகவே, எல்லோரும் மிகவும் பிரேமையுடனும் தீவிரமான வேட்கையுடனும் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காகத் தவிப்போமாக.

* ஸ்ரவணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம் பாத்யஸேவநம்।
அர்ச்சநம் வந்தநம் த்யாஸ்யம் ஸக்யமாத்ம நிவேதநம்॥
(ஸ்ரீமத் பாகவதம் : 7-5-23)

பகவான் விஷ்ணுவின் நாம-ரூப-குண-பிரபாவங் களைக் கேட்பது, இசைப்பது, நினைப்பது, பகவானின் பாதசேவை, பூஜை, நமஸ்காரம், மற்றும், பகவானுடன் தாஸபாவம், ஸகாபாவம், மேலும், தன்னையே அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடல்- இவை, ஒன்பது வகையான பக்தி ஆகும்.

2. மேலான தெய்வம் - ஸ்ரீராமன்

மர்யாதா புருஷோத்தமன் என்ற சிறப்புக்குரிய ஸ்ரீராமனுடைய பெயர், உருவம், குணம், லீலை, பக்தி மற்றும் பிரபாவங்களின் அமுதமயமான கதைகளைக் கேட்பது, படிப்பது, ஆழ்ந்து சிந்திப்பது ஆகியனவே, பெரும் நற்பயன்களைக் கொடுக்கக் கூடியவை. அப்படியிருக்கும்போது, அந்தப் பிரபுவின் வடிவத்தை இதயத்தில் நிலைநிறுத்தி, அவருடைய குணங்களையும், வரலாற்றையும் எல்லாவிதத்தாலும் முன்மாதிரியாகக் கொண்டும், அவருடைய சொற்களை மிக உயர்ந்த அறபோதனைகளாகவும் எண்ணி, அதற்கேற்ப தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்பவனின் பெருமையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இவ்விதமான மேன்மக்களின் தரிசனம், அவர்களுடன் உரையாடுவது போன்ற பாக்கியம் எவருக்குக் கிடைக்கிறதோ, அவரும் மிகவும் புண்ணியசாலிதான்.

‘நாங்கள் வெகுநாட்களாக நாமஜபம் செய்து வருகிறோம். ஆனால், என்ன லாபம்? அப்படி நெடுங்காலம் ஜபம் செய்வதால் என்னென்ன பலன் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வளவு பலன் கிடைக்கவேயில்லை!’ என்று சில சகோதரர்கள் கூறிவருகிறார்கள். பகவானுடைய திருநாமத்தின் மகிமை எல்லையில்லாதது. அதைப் பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ள புகழ்ச்சி மிகவும் குறைவானதே. உரிய பலன் கிடைக்காததற்குக் காரணம், நாமஜபம் செய்கிறவர்கள் தவிர்க்க வேண்டிய பத்துக் குற்றங்களில் கவனக் குறைவாக இருப்பதுதான். பத்துக் குற்றங்களையும் தவிர்த்து நாமஜபம் செய்பவர்களுக்கு, சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அத்தனை பலன்களும் கிடைக்கத்தான் வேணும். முற்றிலுமாக இந்தத் தவறுகளைக் களைந்துவிட்டு நாமஜபம் செய்பவர்களுக்கு, நிதரிசனமாக உயர்ந்த பலன் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமே வேண்டாம்; சிரத்தை-பக்தியோடு, பொருள் உணர்ந்து திருநாமஜபம் செய்து வருபவர்க்கு, பேரானந்தப் பிராப்தி என்பது மிக விரைவிலேயே நிச்சயமாகக் கிடைக்கக் கூடியதுதான். நாம ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, பரமாத்மாவின் அமுத வடிவத்தையும்

நினைவிற்கொண்டு செய்து வந்தால், ஒவ்வொரு நொடியிலும் அவருடைய திவ்விய குணங்கள், மகிமைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன; அந்த நினைப்பு, அபூர்வமான நேசத்தையும் ஆனந்தத்தையும் உண்டாக்குகிறது.

‘ஈடுபாடு இல்லாமலும், சோம்பேறித்தனத்துடனும் நாமஜபம் செய்தால்கூட நன்மையே விளையும்’ என்கிறார், துளஸீதாஸர். எனவே, சிரத்தையோடு நாமஜபம் செய்தால் தான் பலன் கிடைக்கும்; அப்படி-இப்படி செய்தால் கிடைக்காது-என்றெல்லாம் என்ன வீண் பேச்சு? ஈடுபாட்டுடனோ, இல்லாமலேயோ எப்படியோ ஒரு வகையில் நாமஜபம் செய்தாலும், பத்துத் திசையிலிருந்தும் நன்மைகள் வந்து பொழியும் என்று அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள பலன்கள் எப்படிக்கிடைக்கும்? ‘நாங்கள் நன்றாக மூளையைக் குடைந்து, சிரத்தையோடு இருக்க வேண்டும் என்றுதான் முடிவு செய்கிறோம்; ஆனால், மனம் இதற்கு உடன்பட மறுக்கிறதே! என்ன செய்வது?’ - என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ‘ஆமாம், ஐயா, புத்தியினால் ஆலோசனை செய்து நம்பிக்கை வந்த பின்புதான் நாமஜபம் செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். பகவானிடம் உள்ள முழு நம்பிக்கையினாலும், நாமஜபத்தின் விளைவாகவும், நாளாக நாளாக முழு சிரத்தையும் நேசபாசமும் தாமாகவே வந்து விடும். ஆனால், பொருளுணர்ந்து நாமஜபம் செய்யப்பட்டால், இன்னும் விரைவிலேயே பேரானந்தம் கிடைக்கும்’ என்று தான் பதில் கூற முடியும்.

‘நாங்க ரொம்ப வருஷமா கோவிலுக்குப் போறோம்; பகவானை தரிசிக்கிறோம்; ஆனா, விசேஷமா எங்களுக்கு ஒண்ணும் லாபம் கிடைக்கலையே? என்ன காரணம்?’ - என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். இவர்களுக்கு பதில் - இதுதான் : சிறப்பான பலன்கள் கிடைக்காததற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று - பக்திக் குறைவு; மற்றொன்று - பகவானுடைய சிலாமூர்த்தி தரிசனத்தின் உட்பொருளை அறியாதது. கோவிலில் பகவானைத் தரிசிப்பதன் ரகசியம் - அவருடைய உருவம், அழகு, குணம், பிரபாவம், தெய்விக வரலாறு

முதலியவற்றை நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்து, அவருடைய திருவடிகளில் தன்னையே அர்ப்பணம் செய்வது. ஆனால், இம்மாதிரி நிகழ்வதில்லை; அதாவது பகவத் தரிசனத்தின் ரகசிய-பிரபாவங்களை அறியாத குறைதான், சிறப்பான பலன்களை பெறாததற்குக் காரணம். கோவிலுக்குச் சென்றதும், பகவானுடைய திருவடிவம், குணங்கள் ஆகியவற்றை நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்; 'பகவானுடைய இனிய வடிவ சிந்தனை எப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; அவருடைய ஆதர்ச லீலைகள், மற்றும் கட்டளைகளுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும்' என்று இறைவனிடம் பிரார்த்திக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்பவர்களுக்கு, இறைவன் திருவருளால் வெகு சீக்கிரத்திலேயே மன அமைதி கிட்டிவிடுகிறது; உடலைத் துறந்தபின், உயர்ந்த நிலைதான் இவர்களுக்குக் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

பகவானுடைய எண்ணற்ற குணங்களை யாரும் விவரித்துக் கூற முடியாது. பகவான், ஜீவப் பிராணிகளிடம் கருணைகொண்டு, அவதாரம் செய்கிறார்; பலவித லீலைகளைச் செய்கிறார்; அந்த லீலைகளைக் கேட்பதாலும் பாடுவதாலும் பின்பற்றி நடப்பதாலும், உயிர்களுக்கு உத்தமமான நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன. மர்யாதா புருஷோத்தமன் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி, இத்தகைய மிகக் கருணை கொண்ட அவதாரம். இவருடைய குணங்கள், பிரபாவம், செயல் முறைகள், லீலைகள் முதலியவற்றின் அளவற்ற பெருமைகளை, ஆதிசேஷன், பரமேசுவரன், கணேசன், சரஸ்வதி ஆகியோர்கூட இசைக்க முடியாது என்னும்போது நம்மைப் போன்ற சாதாரண மனிதர்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது? என்றாலும், சான்றோர் தம் வாக்கைப் புனிதப் படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பகவானைப் பற்றி கூறியிருக்கிறார்களே, அவர்கள் கூறியுள்ள நூல்களின் ஆதாரத்தின் மேல், நானும் ஒரு குழந்தையைப் போல சில விஷயம் சொல்ல முயல்கிறேன்.

பகவான் ஸ்ரீராமசந்திரரின் தெய்விக குணங்களும், நடத்தையும் எல்லோருக்கும் முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தன. அவற்றின் தாக்கம் எவ்வாறிருந்தது என்பதை எடை போட்டுப்

பார்க்கவே முடியாது. அவர், தான் மட்டும் உத்தமராக இருந்தார் என்பது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை; அவருடைய நற்குண-நன்னடத்தையின் பிரதிபலிப்பை அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில், நாட்டு மக்களிடையேயும் காணமுடிந்தது. ராமர் ஆட்சி செய்த திரேதாயுகம், சத்யயுகத்தைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக இருந்தது. ராமராஜ்ய வர்ணனையில் -

எல்லா மக்களும் தத்தம் வர்ணாசிரமத்துக்கு ஏற்றபடி வைதிக நெறியைப் பின்பற்றினார்கள்; செளக்கியமாக இருந்தார்கள். அச்சம், வருத்தம், நோய்-நொடி, ஆத்யாத்மிக-ஆதிதேவிக-ஆதிபௌதிக இன்னல்கள் ஏற்பட்டதே இல்லை. ராக-துவேஷம், காம-குரோதம், லோப-மோஹம், பொய்-பித்தலாட்டம், தவறு-சோம்பல் முதலிய தீயகுணங்கள், தேடினாலும் கிடைக்கவில்லை. எல்லா மக்களும் பரஸ்பரம் நேசம் கொண்டிருந்தார்கள்; தத்தம் அறவொழுக்கத்தில் உறுதியாக இருந்தார்கள். தர்மத்தின் நான்கு கால்கள்- சத்தியம், தூய்மை, கருணை, தானம்-உலகத்தில் நிலை நின்றன. கனவில் கூட யாருக்கும் பாவ சிந்தனை தோன்றியதில்லை. ஆண்-பெண் அனைவரும் ராமபக்தர்கள்; எல்லோருமே வைகுண்டத்தை அடைவதற்குத் தகுதியான வர்கள். இளவயது மரணம் ஏற்பட்டதில்லை; துன்பம் இல்லை; எல்லோரும் அழகுடைய வர்களாகவும் நோயற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள்; வறியவன், துக்கம் உடையவன், நலிந்தவன், முட்டாள்-இப்படி யாரும் இல்லை. எல்லா ஆடவரும் பெண்டிரும் அகந்தை அற்றவர்கள்; அறத்தில் தோய்ந்தவர்கள்; அஹிம்சையைப் பின்பற்றுபவர்கள் புண்யாத்மாக்கள், அறிவுடையவர்கள்; நற்குணம் பொருந்தியவர்கள்; குணசாலிகளைப் போற்றுபவர்கள்; கற்றறிந்தவர்கள்; ஞானிகள்; செய்நன்றி மறவாதவர்கள்.

எல்லோரும் விசால மனம் படைத்தவர்கள்; பிறருக்கு உதவி செய்பவர்கள்; அந்தணர் அடிபணிபவர்; மனம்-வாக்கு-சரீர்த்தால் ஒரே மனைவி என்ற விரதத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள். பெண்மணிகள் அனைவரும் கற்புக்கரசிகள்; இறைவனிடம் பக்தியும், அறத்தில் திளைத்தும் இருப்பதைப் பார்த்தால், எல்லா ஆடவர்-மகளிரும், பக்தியும், அறமும் உருவம் எடுத்து வந்தது போல் விளங்கினார்கள். விலங்கு-பறவைகள்

எல்லாம் செளக்கியமாகவும் பொலிவுடனும் காணப்பட்டன. பூமி எப்போதும் பச்சைப் பசுமையாக இருந்தது; மரம், செடி, கொடிகள் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகளுடன் விளங்கின. யாரும் வேண்டிக் கேட்காமலே, சூரிய-சந்திரனும் மற்ற தேவதைகளும், மக்களின் சுக வாழ்வுக்குத் தேவையான பொருட்களை அளித்து வந்தன. நாடு முழுவதிலும் செளக்கியம், வளமை செங்கோல் ஓச்சின. சீதாப்பிராட்டியும், மூன்று இளைய சகோதரர்களும் மற்றும் எல்லா குடிமக்களும் ஸ்ரீராமனுடைய சேவையே தங்களுடைய பெரும்பேறு என்று எண்ணினார்கள்; ஸ்ரீராமனும், எப்போதும் அவர்களுடைய நல்வாழ்வில் மனம் ஊன்றியிருந்தார். ராமராஜ்யத்தின் இந்த நிலை, மற்ற அரசுகளுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக இருந்தது. இன்றைக்கும் கூட, உலகத்தில் ஏதாவது ஓர் அரசைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசினாலோ, ஆதர்ச ராஜ்யம் பற்றிப் பேச்சு வந்தாலோ, 'அங்கே ராமராஜ்யம் அல்லவா நடக்கிறது!' என்று மக்கள் பேசுகிறார்கள்.

மன்னனுடைய அரிய குணங்களின் தாக்கம், நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவர் மேலும் ஏற்பட்டு அவர்களுடைய குணங்களும் நடத்தைகளும் கூட மேம்பட்டு விடுகின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, பக்தியினால் நமது நெஞ்சம் தழுதழுக்கிறது. பகவானுடைய எண்ணற்ற நற்குணங்கள், நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சிறிது எண்ணிப் பார்ப்பதும் கூட மகத்தான நன்மைகளையும் தூய்மையையும் அளிக்கும் - என்பதால் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியின் குண விசேஷங்களின் சிறப்புகள், மிகச் சுருக்கமாக இங்கே கொடுக்கப்படுகின்றன.

குருபக்தி

பகவான் ஸ்ரீராமசந்திரருடைய குருபக்தி எல்லோருக்கும் ஒரு முன்மாதிரியாக இருந்தது. ஆசாரியரிடம் எவ்வளவு மரியாதை, எவ்வளவு நம்பிக்கை, அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் எவ்வளவு முகமலர்ச்சி, அவருடன் பேசிப் பழகுவதில் எவ்வளவு அடக்கம் இருக்க வேண்டும்-என்பதை ஸ்ரீராமருடைய குருபக்தியில் காணலாம். விசுவாமித்திர முனிவர், இவருக்குக் கல்வி புகட்டிய ஆசான். 'கல்வியின்

குறைவற்ற களஞ்சியமான' பகவான், முனிவரிடமிருந்து வித்தை பயின்றார், பாருங்கள்!

முனிவருடன் கூட ஸ்ரீராம-லட்சுமணர்கள் ஜனக மன்னரின் தலைநகரமாகிய மிதிலைக்குச் செல்கிறார்கள். அந்தப் பட்டணத்தின் அழகை ரசிக்கும் பாவனையில், நகர மக்களின் கண்களுக்குப் பேரானந்தத்தை அளித்துக் கொண்டு தெருக்களில் நடந்து சென்றார்கள். ஆனால், சிறிது நேரம் ஆனதும், 'நாம் இப்படிக்குதூரகலமாக, சுதந்திரமாகப் போவதைக் கண்டு ஆசாரியருக்குக் கோபம் வந்துவிடுமோ?' என்று எண்ணி சங்கோஜப்படுகிறார்கள்! இரவில் உறங்கும் போது, இரண்டு சகோதரர்களும் கடமையுணர்வுடன் மிக்க பாசத்துடன் குருமஹராஜின் பாதங்களைப் பிடித்து விடுகிறார்கள்!

வசிஷ்ட முனிவர், ஸ்ரீராமரின் குலகுரு. குருவுக்குப் பணிவிடை செய்வதையே வாழ்க்கையின் பெரும்பயன் என்பது போல ஸ்ரீராமர் நடந்து கொண்டார்.

சித்திரகூடத்தில், பரதனுக்கு ஆதரவாக வசிஷ்டர் பேசினார். அதைக் கேட்டதும், பரதனிடம் குருவுக்கு இருந்த அளவற்ற பாசத்தைப் பார்த்து, பரதனின் பெரும்பேற்றைப் புகழ்ந்து, ஸ்ரீராமர், 'குருவினுடைய பாதகமலங்களில் பக்தியோடு இருப்பவன், உலகத்தோராலும் வேதங்களாலும் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவன் ஆகிறான். இப்படியாகத் தங்கள் ஆழ்ந்த அன்பைப் பெற்றுள்ள பரதனுடைய பாக்கியத்தை யாரால் வர்ணிக்கமுடியும்?' என்று கூறுகிறார்.

இதற்கு வசிஷ்டர் பதில் சொல்கிறார்: 'தலைவரே! எல்லா வற்றையும் ஆட்டிப் படைப்பது, தங்கள் திருக்கரங்களே! தங்களுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருந்து கொண்டு தங்கள் கட்டளைகள் சத்தியமானவை என்று ஏற்றுக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியோடு கடைப்பிடிப்பதில் தான் எல்லோருடைய நன்மைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. தாங்கள் எனக்கு என்ன உத்தரவிடுகிறீர்களோ, அதை சிரமேற்கொண்டு நடக்கிறேன்'.

ஒரு சமயம், பகவானுடைய திருவடிகளில் பற்பல பிறவிகளிலும், நிலையான பக்தி இருக்க வேண்டும் என்ற

வரத்தைப் பெறும் நோக்கத்துடன் வசிஷ்டர் வந்தார். பகவான் ஸ்ரீராமரும் தனித்திருந்த வேளை. அப்போதும் கூட குருபக்தியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு ஸ்ரீராமர் அவரை மிகவும் மரியாதையுடன் வரவேற்று, திருவடிகளை நீர்கொண்டு தூய்மை செய்து, பாத தீர்த்தத்தை ஏற்றார்! ஆகா! என்ன பாக்கியம்!

பித்ருபக்தி - தந்தையிடம் அன்பு

மர்யாதா புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமனுக்குத் தன் தந்தையிடம் இருந்த பக்தி-பேரன்பு மிகவும் அதிசயமானது. தகப்பனார், பளிச்சென்று தெளிவாகக் கூறிய கட்டளையை நிறைவேற்றுவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; தந்தையின் எண்ணத்தைக் குறிப்பினால் அறிந்துகொண்டு, அயோத்தி அரசைப் பதினான்கு ஆண்டுக் காலம் மகிழ்ச்சியோடு துறந்து சென்றாரே, அதுவல்லவா ஆச்சரியகரமானது! 'காட்டுக்குப் போ' என்று தெளிவாக உத்திரவிடவில்லை, தசரத மன்னர். அன்னை கைகேயி சொன்னபோது, தந்தை தசரதர் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததிலிருந்தே அவருடைய ஒப்புதலைப் புரிந்து கொண்டு, அந்த ஆணையை ஸ்ரீராமன் ஏற்றுக் கொண்டார். பெரிய பெரிய விபத்துக்களையும் நன்மைகளாகவே கருதி, அவற்றைத் தலைமேல் தாங்கிக் கொண்டார். மிகக் கடுமையான சொற்களால் அன்னை கைகேயி, வரன் விஷயத்தை முழுமையாகக் கூறியபோது, ஸ்ரீராமன் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடும் பணிவோடும், அன்னைக்குத் தைரியமூட்டிய வண்ணம் கூறினார்.

அஹம் ஹி வசநாத் ராஜ்ஞ: பதேயமபி பாவகே
ப₄க்ஷயேயம் விஷம் தீக்ஷணம் பதேயமபி சார்ணவே॥

(வால்மீகி ராமா.-அயோ.-18/28,29)

'அன்னையே! மன்னராகவுள்ள என் தந்தை ஆணையிட்டால், நெருப்பில் குதிப்பேன்; கொடுமையான விஷத்தைக் குடிப்பேன்; கடலில் குதிப்பேன்.'

அன்னை கௌஸல்யா தேவியிடம் விடைபெற்றுச் செல்ல சென்றபோது அவருக்கு மிகவும் துக்கம் உண்டாயிற்று. அவர், தன் துக்கத்தை எடுத்துக் கூறி, அதை

விலக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோது,
ஸ்ரீராமன் கூறினார்:

நாஸ்தி ஸக்தி: பிதூர்வாக்யம் ஸமதிக்கரமிதும் மம।
ப்ரஸாத்யே த்வாம் ஸிரஸா க்ருந்துமிச்ச₂ாம்யஹம் வநம்॥
(வால்மீகி: அயோ. 21/30)

‘அம்மா! தந்தையின் ஆணையை மீறும் சக்தி என்னிடம் இல்லை. நான் தங்களைத் தலைவணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்: மகிழ்ச்சியோடு விடை கொடுங்கள். நான் காட்டுக்குப் போக விரும்புகிறேன்.’

இதுபோலவே, இலக்குவனுக்கு அறநெறியின் பெருமையையும், பெரியோர்களின் ஆணையை ஏற்று நடப்பதன் சிறப்பையும் எடுத்துக் கூறும்போது,

தூர்மோஹி பரமோ லோகே தூர்மே ஸத்யம் ப்ரதிஷ்ட₂தம்।
தூர்ஸம்ஸ்ரித மப்யேதத் பிதூர்வசநமுத்தமம்॥
ஸோஹம் ந ஸக்ஷயாமி புநர்நியோக₃மதிவர்த்திதும்।
பிதூர்ஹி வசநாத்₃ வீர கைகேய்யாஹம் ப்ரசோதி₃த:॥
(வால்மீகி-அயோ. 21/41,45)

‘உலகத்தில் தர்மமே உத்தமமானது; தர்மத்தில் தான் சத்திய வடிவினரான பரமாத்மா நிலைத்துள்ளார். தந்தையின் சொல் தர்மத்தோடு இயைந்தது. ஆகவே, உத்தமமானது. அதனால், தந்தையின் ஆணையை நான் மீறமாட்டேன். தம்பி! தந்தையின் சொற்படி, அன்னை கைகேயி என்னை காட்டுக்குப் போகும்படி உத்திரவிட்டுள்ளார்’-என்று ஆணித் தரமாக தெளிவுபடுத்தினார்.

‘தம்பி! என்னுடைய தந்தை எப்போதும் சத்தியம் பேசுபவர்; சத்தியப் பிரதிக்களையும் சத்திய பராக்கிரமும் உடையவர். தான் சத்தியத்திலிருந்து நழுவிவிட்டால், மேலுலகில் துன்பப்பட வேண்டுமே என்ற பயத்தால், அச்சப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். என்னைக் குறித்து அவருக்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சம் நீங்க வேண்டும். அதாவது, அவருடைய சொல் பொய்யாகப் போகாதபடி, நான் காட்டுக்குச் சென்று விடப் போகிறேன்’.

சோகத்தில் மூழ்கியிருந்த தந்தையிடம் ஸ்ரீராமன் சொன்னார் - 'மன்னர் அவர்களே! மிகச் சிறிய இந்த விஷயத்தின் பொருட்டுத் தாங்கள் இவ்வளவு துயரம் அடைய வேண்டுமா? முன்னதாக எனக்கு யாரும் இதுபற்றித் தெரிவிக்கவில்லை. மன்னருடைய இந்த நிலையைப் பார்த்ததும் நான், கைகேயி அம்மாவைக் கேட்டேன். அவர் தான் நிலைமையை முழுவதுமாக விளக்கினார்; கேட்டதும் சந்தோஷத்தால், என் அங்கங்கள் எல்லாம் சிலிர்த்துப் போய் விட்டன-அதாவது, எனக்கு மிகவும் மனநிறைவு ஏற்பட்டது. தந்தை அவர்களே! மங்களமான இந்த நேரத்தில், பாசம் காரணமாக துயரப் படுவதை விட்டு விடுங்கள். மனமகிழ்ச்சியோடு எனக்கு விடை கொடுங்கள்'. இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவருக்குப் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது.

இராமனுக்குத் தந்தையிடம் இருந்த பேரன்பும், தசரதனுக்கு இராமனிடம் இருந்த வாட்சல்யமும் ஈடுஇணையற்றவை.

ஸ்ரீராமனே! தங்கள் பித்ருபக்திக்குத் தலை வணங்குகிறோம். அதன் காரணமாக, பாசத்தின் வசப்பட்டு, சத்திய ஸந்தரான தசரத மாமன்னர் தங்கள் நினைவுடனேயே சரீரத்தைத் துறந்தார்.

மாத்ருபக்தி - அன்னையிடம் பேரன்பு

ஸ்ரீராமனுடைய மாத்ருபக்தி - அன்னையிடம் அவர் கொண்டிருந்த பாசம் - உன்னதமானது. பெற்றெடுத்த அன்னை கௌசல்யையிடம் அவருக்கு மிகவும் மரியாதை இருந்தது - என்பது ஒரு சாதாரண விஷயம். சிறப்பான விஷயம் - கடுமையான சொற்களைப் பேசி, காட்டுக்கு அனுப்பினாரே கைகேயி, அவரிடம், இன்னும் அதிகமான மரியாதை வைத்திருந்தாரே! - அதுதான். 'தந்தையினுடைய ஆணையைக் காட்டிலும், தாயினுடைய ஆணை வலிமை மிக்கது; நான் - உன் அம்மா - கூறுகிறேன்: காட்டுக்குப் போகாதே' என்று கௌசல்யை சொன்னபோது, 'அம்மா, அது (நான் காட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்பது) கைகேயி அம்மாவின் ஆணை' என்று ஸ்ரீராமன் சொல்லியதை, கௌசல்யை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பரதனுடன் கூட கைகேயியும், மற்றவர்களுடன் காட்டுக்குச் செல்கிறாள். அங்கே, மற்றவர்களுக்கெல்லாம் முதலாவதாக ஸ்ரீராமன், கைகேயியைத் தான் சந்திக்கிறார். அவருக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துக் கூறி, அவருடைய தயக்கத்தைப் போக்குகிறார். 'அவருடைய பாதங்களில் பணிந்து, நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணம் காலம், கர்மவினை, தெய்வம் என்று கூறி, கைகேயின் மனச் சுமையைப் போக்கி இலேசாக்கினார்' என்கிறார் துளஸீதாசர்.

பஞ்சவடியில் ஒரு நாள் இலக்குவன், பரதனின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறி, அன்னை கைகேயியை நிந்திக்கிறான்.

புர்த்தா த₃ஸரதே₂ யஸ்யா: ஸாது₄ஸ்ச புரத: ஸுத:।
கத₂ம் நு ஸாம்பா கைகேயீ தாத்₃ருஸீ க்ருரத₃ர்ஸிநீ॥
(வால்மீகி-அரண்ய-16/35)

'மாமன்னரான தசரதர், கணவர்; சாத்விக இயல்புடைய பரதன், புதல்வன்! இப்படி இருக்க, அன்னை கைகேயி மட்டும் எப்படி கொடுமைக்காரியாக இருக்க முடிந்தது?'

இதைக் கேட்டதும், ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபு கூறினார் -

ந தே₃ம்பு₃ மத்யமா தாத க₃ர்ஹிதவ்யா கத₃ாசந।
தாமேவேக்ஷவாகுநாத₂ஸ்ய புரதஸ்ய கத₂ா குரு॥
(வால்மீகி-ஆரண்ய-16/37)

'குழந்தாய்! நடு அன்னை கைகேயியைப் பற்றி ஒருபோதும் நீ இகழ்ந்து பேசக்கூடாது. போதும். இனி, இக்ஷவாகு குல திலகமான பரதனைப் பற்றிப் பேசு'.

இதைக் காட்டிலும் மேலான ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்போம்.

இலங்கையில் வெற்றியை நிலைநாட்டியவுடன், வைகுண்டத்திலிருந்து தசரதர் வந்து ஸ்ரீராமனை ஆசீர்வதித்தார். அப்போது, ஸ்ரீராமன் இரு கரங்களையும் கூப்பிக் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்கிறார் -

“தர்மம் அறிந்த தந்தையே! என்னுடைய அன்னை கைகேயியிடமும், தம்பி பரதனிடமும் உள்ள கோபத்தை விலக்கி, அவர்களை அங்கீகரிக்க வேண்டும். தாங்கள் கைகேயியிக்குச் சாபம் கொடுத்தீர்களே?—‘உன்னையும் உன் மகனையும் ஒதுக்கித் தள்ளுகிறேன்’ என்று—அந்தக் கொடிய சாபம், அன்னை கைகேயியையும், அவர் புதல்வனையும் நெருங்கக்கூடக் கூடாது. அருள்புரியுங்கள், பிரபு!”

பதிநான்கு ஆண்டுகள் கழித்து, அயோத்திக்குத் திரும்பியதும், முதலில் அன்னை கைகேயியைச் சந்தித்து, அவருக்கு ஏராளமாக ஆறுதல் கூறி, அன்பைச் சொரிந்து மகிழ்ச்சியுறச் செய்தார். இதைக் காட்டிலும் மாத்ருபக்திக்கு வேறு உதாரணம் வேண்டுமா?

சகோதர பாசம் (ப்ராத்ரு பிரேமை)

ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி தன் சகோதரர்களிடம் காட்டிய பாசம் ஒப்புவமையற்றது. சகோதர பாசத்துக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமையும் ஸ்ரீராமனுடைய சிந்தனா லோகத்தில், எல்லாவிதமான மனவேற்றுமைகளும் குறைந்து எல்லா சகோதரர்களும் அமைதியோடு வாழ்வார்கள். ஸ்ரீராமன் தன் சிறுவயதிலிருந்தே தன்னுடைய மூன்று சகோதரர்களிடமும் எல்லையில்லாப் பரிவு கொண்டிருந்தார்; எப்போதும் அவர்களைக் கண்காணித்து வந்ததுடன், அவர்கள் சுகமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். அவ்வப்போது, விளையாட்டுக்களில் தானே தோற்று விட்டதாகக் காட்டிக் கொண்டு, அவர்களை ஜெயிக்க விட்டார். மூன்று சகோதரர்களையும் உடன் வைத்துக் கொண்டு உணவு அருந்துவார். திருமணம் கூட அவர்கள் நால்வருக்கும் ஒரே சமயத்தில் தான் நிகழ்ந்தது.

தசரத மன்னர், ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய விரும்பித் திட்டமிட்டிருப்பதை அறிந்தபோது, ஸ்ரீராமனுக்கு மிகவும் மனவருத்தமே உண்டாயிற்று. அவர் மிகவும் மனம் வருந்தி, ‘அப்பழுக்கற்ற நமது குலத்தில், மற்ற மகன்களை ஒதுக்கி விட்டு, மூத்த மகனுக்கே பட்டம் கட்டும் முறையற்ற ஒரு பழக்கம் இருந்து வருகிறது. அட, என்னடா! நாம்

நால்வரும் ஒன்றாகப் பிறந்தோம்; சாப்பாடு-கூப்பாடு, தூக்கம்-விழிப்பு, பிள்ளைப் பிராயத்தில் வேடிக்கை-விளையாட்டு, காது குத்தல், உபநயனம், எல்லாம் ஒன்றாகவே நடந்தன; அப்புறம், கல்யாணமும் ஒரே சமயத்தில்; இப்போ ராஜ்யம் தனியாக எனக்கு மட்டுமா?’

தனக்கு இளவரசுப் பட்டம் வழங்கும் திட்டம், ஸ்ரீராமனுக்கு உசிதமாகப்படவில்லை. என்றாலும், தந்தையின் ஆணை, மக்கள் நலன், சகோதரர்களின் பூரிப்பு-இவற்றுக்காகவே, இளவரசுப் பட்டத்துக்கு சம்மதித்தார். அதனால் தான், காட்டுக்குப் போகும் நேரத்தில், பரதனுக்கு அரசு கொடுக்கப்பட்டது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். காட்டில் இருந்தபோது, இலக்குவனிடம் தெளிவாகக் கூறினார்-

‘லட்சுமணா! சத்தியத்தின் பேரிலும், ஆயுதத்தைத் தொட்டுக் கொண்டும் சபதம் செய்கிறேன்; தர்மம், அர்த்தம், காமம், மண்ணுலகம் மற்றும் என்னென்ன பொருட்களை விரும்புகிறேனோ, அவையெல்லாம் உங்கள் பொருட்டே. நான் சகோதரர்களிடையே நெருக்கம், சௌக்கியம் ஆகியவற்றுக்காக ஆட்சியை விரும்புகிறேன். தம்பி, பரதனையும் உன்னையும் சத்ருக்ளனையும் விலக்கி விட்டு, எனக்கு மட்டும் ஏதேனும் சுகம் கிடைப்பதாக இருந்தால், அது எரிந்து சாம்பலாகப் போகட்டும்....’

யத்₃விநா ப₄ரதம் த்வாம் ச ஸத்ருக்₄நம் வாபி மாநத்₃।

ப₄வேந்மம ஸுக₂ம் கிஞ்சித்₃ ப₄ஸம் தத் குருதாம் ஸிகீ₂॥

(வால்மீகி-அயோத்யா-97/8)

லட்சுமணனிடம், பரதனைப் புகழ்ந்து பேசிப் பேசிய ஓயவில்லை; பரதனுடைய குணம், நன்னடத்தை, இயல்பு பற்றி சொல்லிச் சொல்லி, அன்புக்கடலில் மூழ்கிப் போனார், ஸ்ரீராமன்.

சித்திரகூடத்தில், ஸ்ரீராமனைத் திரும்ப வரும்படி மிகவும் வற்புறுத்தினார் பரதன். அதற்கு ஸ்ரீராமன், ‘பரதா, நமது தந்தையார் என்மீது கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பின் காரணமாக (என் பிரிவைத் தாங்காமல்) உயிர் துறந்தார்;

ஆனால், சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பினார். சத்தியவாதியான அவருடைய ஆணையை உதறிவிடுவதற்கு நான் மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன்; ஆனால், அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உனக்காக வெட்கப்படுகிறேன். நீ வெட்கத்தை விடு, என்ன சொல்கிறாயோ அதை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன். சொல்லு, சந்தோஷமாகச் சொல்லு...'

பரதனும் ஸ்ரீராமனுடைய சகோதரர் தானே! தன்னுடைய பிரபுவை ஓர் இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளுவதை, முறையற்ற செயல் என்று கருதினார். தயக்கத்தை விட்டு 'தாங்களே எனக்கு ஆணையிடுங்கள்' என்று வேண்டினார். இந்த இடத்தில், ஸ்ரீராமனுடைய சகோதர பாசம், எல்லையைத் தொட்டுக் கொண்டு நிற்கிறது. தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயின் சொற்களை மீறி காட்டுக்கு வந்த அவர், இப்போது பரதனிடம் கூறுகிறார்- 'நீ என்ன சொல்கிறாயோ, அதை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்' என்று!

ஸ்ரீராமசந்திரன் தந்தையின் ஆணையை ஒரு நிமித்தமாக்கி, நன்றாக நியாயத்தை எடுத்துக்கூறி வஸிஷ்டர்-ஜனகர் முதலிய ஆசாரியர்களையும் பரதனையும் சமாதானப் படுத்தி, கடைசியில் எப்படியோ ஒருவிதமாக அரசு பரிபாலனத்தைப் பரதனின் பொறுப்பாக்கி விட்டார். அரசும் உலக போகங்களும் துரும்புக்கு சமமானவை-இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீராமன் தன்னுடைய செயல்பாடுகள் மூலம் கண்ணெதிரே நிரூபித்துக் காட்டி, தியாகத்தின் ஆதர்ச புருஷனாக உயர்ந்து நின்றார். பரதனும் தியாகமூர்த்தி தான்-ஸ்ரீராம பிரபுவின் ஆணையை ஏற்று, அரசு நிர்வாகப் பொறுப்பை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டார்; அரசை அல்ல. அவர், பதிநான்கு ஆண்டுக் காலமும் அயோத்தியில், சம்பக மரப் பூங்காவில் வண்டுகள் போல, எவ்வித ஒட்டுதலும் இல்லாமல் இருந்தார்.

இலங்கையில் போர் நடந்தபோது சக்தி அஸ்திரத்தால் தாக்கப்பட்ட இலக்குவன் மயக்கமடைந்தார். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீராமனுடைய நிலை, சகோதர பாசத்துக்கு இணையில்லா ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது. ஸ்ரீராமன் சொல்கிறார் -

பரித்யக்ஷ்யாம்யஹம் ப்ராணாந் வாநராணாம் து பஸ்யதாம்!
யதி₃ பஞ்சத்வமாபந்ந: ஸுமித்ராநந்தவர்த்₃த₄ந:!!
(வால்மீகி-யுத்த-49/7)

‘சுமித்ரையின் ஆனந்தத்தை பெருகச் செய்யும் புதல்வன் லட்சுமணன் உயிர் போய்விடுமானால், வானர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வேன்!’

இவ்விடத்தில், ஸ்ரீராமனுடைய புலம்பலைப் பற்றி கோஸ்வாமி துளஸீதாசரின் வர்ணனையிலிருந்து நமக்கெல்லாம் சகோதரபாசம் பற்றிய மிக உயர்ந்த படிப்பினை கிடைக்கிறது.

இலங்கை வெற்றிக்குப் பிறகு, (அயோத்திக்குத் திரும்புவதற்குமுன்) ஒரு தடவை, ஸ்ரீராமன் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்ட விபீஷணனிடம், ஸ்ரீராமன் கூறுகிறார் - ‘சகோதரா! உன்னுடைய பொக்கிஷம்-வீடு எல்லாம் என்னுடையவை தான்! இது சத்தியம். ஆனால், தம்பி பரதனின் இரங்கத்தக்க நிலை நினைவுக்கு வந்தால், ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒரு கல்ப காலம் போல் தோன்றுகிறது. நண்பா! அவன் உடலை வருத்திக் கொண்டு தபஸ்வியைப் போல் வேடம் பூண்டு, எப்போதும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதனாலே, நான் அவனை சீக்கிரத்திலேயே பார்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய். காலகெடு முடிந்தபின் நான் போய்ச் சேர்ந்தால், அவனை உயிரோடு பார்க்க முடியாது....’

இவ்வாறு சொல்லி முடித்ததும், பரதனின் பேரன்பு நினைவுக்கு வரவே, ஸ்ரீராமப்பிரபுவின் உடலில் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது.

அயோத்தி நகரத்தை அடைந்ததும், அன்புக் கடல் பொங்கி எழுகிறது. தரையில் வீழ்ந்து வணங்கிய பரதனை பலவந்தமாகத் தூக்கி நிறுத்தி, மார்புறத் தழுவிக்கொண்டதும் உடலில் மயிர்க் கூச்சல் ஏற்பட்டது; தாமரை போன்ற கண்களிலிருந்து அன்புத் துளிகளாகக் கண்ணீர்த் துளிகள் பெருகத் தொடங்குகின்றன.

பின்னர், பட்டாபிஷேகத்துக்கான ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, எல்லோரும் நீராடி முடித்ததும், ஸ்ரீராமன் தன் கரங்களாலேயே பரதனின் ஜடாபாரத்தைக் களைந்து, கோதி சரிப்படுத்துகிறார்; மூன்று சகோதரர்களை யும் நன்றாகக் குளிப்பாட்டுகிறார். அவருடைய சகோதர பாசத்துக்கு வாழ்த்துக் கூறுவோம்!

ஸ்ரீராமன் அரசு நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டது, உண்மையில் மற்ற சகோதர்களுக்கு நன்மை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே. அவர் அவ்வப்போது உத்திரவுகளும் உபதேசங்களும் வழங்குவது கூட அவர்கள் நலனுக்காகவே. அவரிடம் பழகுவதில் அவர்களுக்கு எந்தத் தயக்கமும் தோன்றாத வகையில் அவருடைய நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. ஒரு தடவை, ஸ்ரீராமனிடம் பரதன் ஏதோ கேட்க விரும்பினார்; ஆனால் கேட்பதற்குக் கூச்சமாக இருந்தது. அதனால், தானே கேட்காமல், அனுமானை விட்டு கேட்கச் சொன்னார். ஸ்ரீராமன் ஹனுமானிடம் கூறினார் -

‘என் இயல்பு உனக்குத் தெரியாதா? எனக்கும் பரதனுக்குமிடையே எந்த பேதமும் இல்லை’.

அதிகம் சொல்வானேன்? ஸ்ரீராமன், தன் சகோதரர்களின் உயர் குணங்களைப் பாராட்டுவதிலும் அவர்கள் நினைவிலும் இன்பம் கண்டார்.

இவ்விதம் சகோதர பாசத்தின் ஆதர்சத்தை வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீராமன், தான் வைகுண்டத்துக்கு எழுந்தருளிய போதும் தன் சகோதர்களுடனேயே சென்றார்.

இன்றைக்கும் கூட, இந்த நான்கு சகோதரர்களின் பரஸ்பர பாசம், உலகத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு நல்ல பாடமாக நின்று நிலவுகிறது; எப்போதைக்கும் நின்று நிலவும்.

ஒரே மனைவி; மனைவியிடம் அன்பு

ஸ்ரீராமனுக்கு சீதாப்பிராட்டியிடம் இருந்த எல்லையற்ற அன்பு, அவருடைய ஏகபத்தினி விரதத்துக்குக் கண்கூடான உதாரணமாக இருக்கிறது. சீதாதேவி உள்ளம் குளிர வேண்டும் என்பதற்காகவே அவரைத் தன்னுடன் காட்டுக்கு

அழைத்துச் சென்றார்; அங்கே பற்பல இதிகாச-புராணங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றை விளக்கிக் கூறி அவரை மகிழ்வித்தார். இராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்றதும், ஒரு பாமர மனிதனைப் போல, “யே யத₂ா மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்” (என் அடியார்கள் எந்தவிதமாக என்னை ஆரதிக்கிறார்களோ, அதேவிதமாகவே நான் அவர்களை ஆரதிக்கிறேன்.) என்ற நீதிக்கு ஏற்ப, பல்வகைகளிலும் அழுது புலம்பி தன் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறார். அவருடைய பிரிவாற்றாமை சோகம், உலக அன்னையாகிய பார்வதி தேவியைக் கூட கலக்கமுற் செய்யும் அளவுக்கு, மிகத் தீவிரமானதாக இருந்தது. ஸ்ரீராமன், பித்துப் பிடித்தவர் போல, ‘ஏ, மரமே! கொடியே! பறவைகளே! மிருகங்களே! வண்டுகளே!..... என் சீதையைப் பார்த்தீர்களா?’ என்று பிரலாபிக்கிறார். ஆகாயவழியாக, இராவணனால் சீதை தூக்கிச் செல்லப்பட்ட போது, களைந்து எறியப்பட்ட அவளுடைய ஆடை-அணிகலன்களை சுக்ரீவன் கொண்டு வந்து காட்டிய போது, ஸ்ரீராமன் அவைகளை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டு, சோகத்தில் மூழ்கிப் போனார். அனுமான் இலங்கை சென்றபோது, அவர் மூலம் ஸ்ரீராமன் அனுப்பிய செய்தி, மிக உன்னதமும் அழகும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்ததுடன், மனைவியிடம் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பின் முழு வடிவமாகவும் இருந்தது. ‘அன்புடையாளே! எனக்கும் உனக்கும் இடையே உள்ள அன்பின் தத்துவத்தை, என் மனம் மட்டுமே அறியும்; அந்த மனமோ, எப்போதும் உன்னிடமே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. போதும். என்னுடைய பிரேமையின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பாயே?’

ஸ்ரீராமன் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த போது அசுவமேத யாகம் செய்யத் திட்டமிட்டார். ஆனால், பத்னியான சீதை அருகில் இல்லை. பாதிவ்ரத தர்மத்தை மேலும் பிரபலப்படுத்துவதற்காக ‘மக்கள் விருப்பம்’ என்ற காரணத்தைக் காட்டி சீதாதேவியை காட்டுக்கு அனுப்பி விட்டிருந்தார். அதனால், தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட சீதையின் உருவச் சிலையை தன் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டதன்

மூலம், தன் ஏகபத்தினிவிரதம் என்ற பெரும் நோன்பின் புனிதத்தை உலகுக்கு மேலும் உறுதியாகப் பிரகடனம் செய்தார். என்ன பேறு!

அடியார்களிடம் அன்பு (பக்த வாத்ஸல்யம்)

அடியார்களிடம் அன்பு என்பது பகவானின் ஒப்பற்ற தன்மையாகும். பகவான் தன்னுடைய பக்தர்களுக்காகவும் அடியார்களுக்காகவும் செய்ய முடியாத காரியம் என்று எதுவுமே இல்லை. உண்மையில், பகவான் அவதாரம் எடுத்ததற்குக் காரணமே பக்தர்களுக்கு அருள் புரியத்தான்- 'பரித்ராணாய ஸாதூ₄னாம் ।' பக்தன், பகவானைக் காணவேண்டுமென்று தவியாய்த் தவித்துக் கூப்பிடும்போது, பகவான், தானே வரும்படி ஆகிவிடுகிறது. தண்டகாரண்யத்தில், அகத்திய முனிவரின் சீடரான சுதீட்சணர் என்பவர் இருந்தார். ஸ்ரீராமனிடம் அளவில்லாத பக்தி கொண்டவர். ஸ்ரீராமன், தண்டகாரண்யம் வந்திருக்கிறார் என்ற தகவல் அவருக்குக் கிடைத்தது. ஸ்ரீராமனைக் காண வேண்டுமென்ற பேராவல் எழுந்தது; பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல எழுந்து ஓட ஆரம்பித்தார். அவருக்குத் தன் உடல் பற்றிய நினைவு கூட இல்லாத அளவுக்கு பக்தியில் மூழ்கிப் போயிருந்தார்.

அடியார்களிடம் பேரன்பு கொண்ட ஸ்ரீராமன், ஒரு மரத்தின் மறைவிலிருந்து பக்தனின் இந்த நிலையைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். சுதீட்சணரின் எல்லையற்ற பிரேமையைக் கண்டு, பகவான் அவர் இதயத்தில் தோன்றியருளினார். முனிவர் தன் இதயத்தில் பகவான் ஸ்ரீராமனைக் கண்டதும் புளகாங்கிதம் அடைந்து, நடுவழியிலேயே உட்கார்ந்து விட்டார். பகவான் அவர் அருகில் வந்து தியான நிலையிலிருந்து அவரை எழுப்பி விட முயன்றார்; ஆனால், தியானானந்தத்தில் திளைத்திருந்த முனிவர் கண் விழிக்கவில்லை. உடனே, ஸ்ரீராமன் முனிவரின் இதயத்திலிருந்து தன் தோற்றத்தை நீக்கியதும், அவர் தவித்துக் கொண்டு கண்களைத் திறந்தார்; எதிரே பார்க்கிறார்-சாட்சாத் ஸ்ரீராமன்! முனிவர், தான் அதுவரை செய்துவந்த தவத்தின் பலனைப் பெற்றுவிட்டார்!

அன்பில் மூழ்கி, பகவானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

இதுபோலவே, சபரியின் இருப்பிடத்துக்கு ஸ்ரீராமன் தானே சென்று அவருடைய நெடுங்கால ஆசையை நிறைவேற்றி வைத்தார். அவர் கொடுத்த, அன்பு நிறைந்த பழங்களைத் தின்று தின்றும் கூட ஸ்ரீராமன், போதும் என்று எண்ணவில்லை!

காகபுசுண்டி முனிவருக்காகவே ஓர் அவதாரம் எடுத்து, தன்னுடைய பாலலீலா வைபவங்களைக் காட்டி அவருக்கு ஆனந்தத்தை அளித்தார்.

அனுமானிடம் ஸ்ரீராமன் கொண்டிருந்த பாசத்தைப் பற்றி என்ன சொல்ல? அவரிடம், தான் கடன்பட்டிருப்பதாகவே ஸ்ரீராமன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

‘ஆஞ்சநேயா! இந்த உலகத்தில் என்னுடைய கதை பேசப்படும் காலம் வரையில், உன்னுடைய புகழும், உன் உடலில் உயிரும் நிலைத்திருக்கும்; உலகம் உள்ள வரையில், என் கதையும் இருந்து கொண்டிருக்கும். உன்னுடைய ஒவ்வொரு உபகாரத்துக்காகவும் நான் என்னுடைய உயிரைக் கொடுத்தேனானாலும், மற்ற உபகாரங்களுக்காக நான் உன்னிடம் நன்றிக் கடன்பட்டவனாகவே இருப்பேன். அனுமனே! நீ செய்த உதவிகளெல்லாம் என்னுடைய இந்த சரீரத்திலேயே கரைந்து போகட்டும். என் உதவி, உனக்குத் தேவைப்படும் படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படவே வேண்டாம். ஏனென்றால், ஆபத்து வரும் காலத்தில் தான் மனிதன் தான் பெற்ற உதவிக்குக் கைம்மாறு செய்ய முடியும்!...’

தஞ்சமடைந்தவரிடம் அன்பு
(சரணாகதவத்ஸலம்)

தன்னை அண்டி வந்து தஞ்சம் கோரியவர்களிடம் பகவான் காட்டும் அன்பு பிரசித்தமானது.

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோத்யுத்யாம்யேதத்வ்ரதம் மம||
(வால்மீகி-யுத்த-18/33)

‘நான் உன்னைச் சார்ந்தவன்-என்று கூறிக் கொண்டு ஒரு தடவையேனும் என் திருவடிகளில் வணங்கி அபயம் கேட்பவனுக்கு, எல்லா ஜீவராசிகளிடமிருந்தும் அபயமளிக்கிறேன். இது என் விரதம்’ என்று அவர் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார்.

ராவணனுக்கு நல்ல உபதேசம் செய்தார், விபீஷணன். அதற்குப் பதிலாக, காலால் மிதித்துத் தள்ளப்பட்டார். உடனே, பலவிதமான நற்சிந்தனைகளுடன் பகவானைச் சரணடைந்தார். வானரசேனை முகாமிட்டிருந்த இடத்தின் எல்லையை அடைந்ததுமே, வானரங்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. பகவானிடம் தகவல் போகிறது. பகவான் ஸ்ரீராமன் தன்னுடைய அமைச்சர்கள், நண்பர்கள், சேனைத் தலைவர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்கிறார். அங்கதன், ஜாம்பவான், மைந்தன், நளன், ஹனுமான் ஆகியோர் தத்தம் ஆலோசனைகளைக் கூறுகிறார்கள்-என்று வால்மீகி ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அனுமானைத் தவிர மற்றவர்கள், விபீஷணனுக்கு எதிராகவே யோசனை கூறியிருந்தார்கள். ராமசரித மானஸத்தில், சுகர்வன் சொல்கிறான்: ‘ராட்சஸர்களுடைய மாயாஜாலங்களை நாம் அறிய முடியாது. இவன் ஏன் வந்திருக்கிறான்?’-என்று தெரியவில்லை. இராணவன், நம்மிடையே பேதத்தை உண்டாக்குவதற்காக இந்த துஷ்டனை அனுப்பியிருக்கலாம். இவனைக் கைது செய்துவிட வேண்டும் என்று தான் என் மனத்தில் தோன்றுகிறது...’

பகவான் ஸ்ரீராமன் சொல்கிறார் : ‘நண்பா! உன்னுடைய வாதம் சரியானது தான். ஆனால், சரணாகதி அடைந்தவனின் அச்சத்தைப் போக்குவது தான் என் கடமை, பிரதிக்கரு. ஆகவே, சுகர்வா! நீயே சென்று அவனை அழைத்து வா....’

தஞ்சமடைந்தவனுக்கு அபயம் கொடுப்பதில் ஸ்ரீராமனுக்கு எவ்வளவு துடிப்பு இருந்தது? - என்றால்,

ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட துத்தமஸ்யாபயம் மயா।
விபீஷணோ வா ஸுகர்வ யதி₃ வா ராவண: ஸ்வயம்॥

(வால்மீகி-யுத்த-18/34)

‘ஏ, வானரோத்தமனே! அடைக்கலம் கோரி வந்திருக்கும் ராட்சஸனால் எனக்கு ஏதேனும் கேடு விளைந்துவிடும்- என்று அஞ்சுகிறாயா? இங்கே வந்திருப்பவன், விபீஷணன் ஆனாலும், ராவணனே ஆனாலும் சரி, நீயே சென்று அவனை அழைத்து வா. நான் அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்டேன்!’

சுகீவன் முதலியோர் அவனை அழைத்து வந்தார்கள். பகவான், அவனை தன் திருவடிகளில் ஏற்று, புனிதப்படுத்தினார்.

இலங்கையில் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு தடவை, இராவணன் மிகவும் சினம் கொண்டு, விபீஷணன் மேல் சக்தி ஆயுதத்தை வீசினான். சக்தி ஆயுதத் தால் தாக்கப்பட்டால், விபீஷணன் நிச்சயமாக மரணமடைந்து விடுவான். அண்டினவர்களிடம் பேரன்பு கொண்ட ஸ்ரீராமன், இதைத் தெரிந்து கொண்டு விபீஷணனை அப்பால் தள்ளி விட்டு, பயங்கரமான அந்த சக்திப் படையைத் தன் மார்பில் ஏற்றுக் கொண்டார்.

விபீஷணனுக்கு ராஜ்யம் என்னவோ கிடைத்தது; அதைக் காட்டிலும் மேலாக, கிடைத்தற்கரிய பக்திப் பேற்றை அவனுக்கு வழங்கினார், பகவான்.

நண்பர்களிடம் அன்பு

பகவான் எல்லோருக்கும் மிகவும் வேண்டியவர்; இயல்பாகவே நட்பு உடையவர். என்றாலும், லீலை என்று வரும்போது, நண்பர்களிடம் எப்படிப் பழகினார் என்று இப்போது பார்ப்போம். மனிதர்கள் எல்லோருடனும் அவர் நட்புறவு வைத்துக் கொண்டார் என்பதுடன், ராட்சஸர், வானரர், கரடி முதலியோரையும் தன் நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொண்டு அவர்களுக்குப் பெரும் பாக்கியத்தை அருளினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்த சுகீவனை, அனுமானுடைய தூண்டுதலால், அக்னி சாட்சியாக, நண்பனாக்கிக் கொண்டார். அவனுடைய துக்கத்தைக் கேட்டதுமே ஸ்ரீராமனின் புஜங்களில் முறுக்கேறியது. அவர் சொன்னார் : ‘ஒரே பாணத்தால் நான் வாலியைத் தொலைத்து

விடுகிறேன். பிறும்மா, ருத்ரனிடம் அவன் சரணடைந்தால் கூட உயிர் தப்ப முடியாது’.

பின்னர், சிநேக தர்மத்தை விளக்கிக் கூறி, ஸ்ரீராமன் சொன்னார்: ‘நண்பனுடைய துயரத்தில் அனுதாபம் கொள்ளாதவரின் முகத்தில் விழிப்பதே பாவம். மலை போல் பெரியதான தனது துயரத்தை வெறும் தூசி என்று கருதவேண்டும்; நண்பனின் சிறு துயரமும் மேரு மலைக்கு நிகரானது-என்று மதிக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான எண்ணம் இயல்பாகவே அமையப் பெறாதவன், பிறருடன் ஏன் முட்டாள்தனமாக நட்புக் கொள்கிறான்? தவறான வழியில் செல்லும் நண்பனைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்; அவனுடைய குறைகளை விளம்பரப்படுத்தக் கூடாது. கொடுக்கல்-வாங்கலில் சந்தேகம் கூடாது. தன்னால் முடிந்த அளவுக்கு உதவி புரிய வேண்டும். நண்பனுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால், அப்போது நூறு மடங்கு பரிவு காட்ட வேண்டும். இது தான் நட்புக்கு இலக்கணம் என்று வேதங்கள் கூறும்.’

பின்னர், சுகீவனுக்கு ஆறுதல் கூறுமுகத்தான் ஸ்ரீராமன் சொல்கிறார்:

ஹ்ருஷ்ட: கத்ய விஸ்ரப்₃தே₄ யாவதூரோப்யதேதூனு:।

ஸ்ருஷ்டஸ்ச்ச ஹி மயா பூ₃ணோ நிரஸ்தஸ்ச்ச ரிபுஸ்வ।।

(மனத்தில் அமைதியும் உவகையும் கொண்டு கூறு, என்னுடைய வில்லில் பாணத்தைத் தொடுத்து, லட்சியத்தை நோக்கி விட்டவுடனேயே உன் எதிரி, இல்லாமற் போய்விடுவான்.)

நண்பன் சுகீவனுக்கு செளக்கியம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, பெரும் நிந்தையை ஏற்றுக் கொண்டு, அவனுடைய சகோதரனும் விரோதியுமான வாலியை வதம் செய்தார்; சுகீவனுடைய நட்பை உறுதிப்படுத்தினார்.

வேடுவனையும் தன் நண்பனாகச் செய்து கொண்டு, பெருமதிப்பு அளித்தார். அதனால், வசிஷ்டர் கூட அவனைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தார்.

‘பிரேமையினால் புளகாங்கிதம் அடைந்த குகன், வெகு தூரத்தில் நின்றபடியே தன் பெயரைக் கூறி வசிஷ்டருக்கு நமஸ்காரம் செய்தான். அவன் ராமனுடைய தோழன் என்பதை அறிந்து கொண்ட முனிவர், கீழே சிதறி விழுந்த பிரேமையை வாரி எடுத்துக் கொண்டது போல, அவனைத் தானாகவே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார்’ என்கிறார் துளஸீதாஸர். பகவான் ஸ்ரீராமனே எவ்வித வேற்றுமையும் பாராட்டாமல், நட்புறவுடன் அந்த வேடுவனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார் என்றால், வசிஷ்டர் அதைப் பின்பற்றுவதில் என்ன ஆச்சரியம்?

இலங்கை வெற்றிக்குப்பின் அயோத்திக்குத் திரும்பியதும், வானரர்-கரடி-விபீஷணன் முதலிய தனது நண்பர்களை, ஆசாரியர் திருவடிகளில் வணங்கச் செய்தார். அவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் வாயிலாக, ‘இவர்கள் எல்லோரும் என் நண்பர்கள், போர் என்ற பெருங்கடலை நான் கடப்பதற்கு இவர்கள் தான் கப்பல்களாக இருந்தார்கள். என் நன்மையின் பொருட்டு இவர்கள் தம் வாழ்க்கையை இழந்து விட்டார்கள். பரதனைக் காட்டிலும் இவர்கள் எனக்குப் பிரியமானவர்கள்’ என்று, ஸ்ரீராமன் வசிஷ்டரிடம் கூறுகிறார்.

பட்டாபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும், இவர்கள் எல்லோரையும் அழைத்து ஸ்ரீராமன், ‘தம்பிகள், அரசு, செல்வம், ஜானகி, என் சாரீம், வீடு, குடும்பம், நண்பர்கள் ஆகிய எல்லோரிடத்திலும் எனக்கு அன்பு உண்டு; ஆனால், உங்களிடம் உள்ள அளவு அல்ல! நான் ஒருபோதும் பொய் பேசியதில்லை’ என்று தன் இயல்பை வெளியிட்டார்.

பிறகு, ஏராளமாக உடை-அணிகலன்கள் கொண்டு வரச் செய்து, தன் தம்பிகளோடு கூட, தானே தன் கைகளால் அவர்களுக்கு அணிவித்து விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

அயோத்தி மாநகரில், நான்கு சகோதரர்களுடனும் ஆடிப்பாடி உண்டு மகிழும் பாக்கியம் பெற்றிருந்த இந்த இளைய நண்பர்களின் பெருமையை யார் தான் சொல்ல முடியும்?

3. கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்

பகவானுடைய திருவடிவத்தைப் பற்றிய அறிவு ஏற்படாவிட்டாலும், 'பகவான் இருக்கிறார்' என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே இருந்தால் கூட பரமாத்மாவை அடையமுடியும்; ஆனால், இந்த நம்பிக்கை முழுமையாக ஏற்பட வேண்டும். மனிதனுடைய மனத்தில் 'பகவான் இருக்கிறார்' என்கிற நம்பிக்கை எந்த அளவுக்கு வளர்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு அவன் பகவானின் சமீபத்தை அடைகிறான். ஒரு மனிதனுக்கு ஸகுணம்-நிர்குணம், ஸாகாரம்-நிராகாரம் என்பதான எந்த ஒரு ஸ்வரூப ஞானமும் உண்மையான அனுபவத்துக்கு வரவில்லை; ஆனால், 'பகவான் இருக்கிறார்; அவர் எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருக்கிறார்; அவர் எல்லாம் அறிந்தவர்; பேராற்றல் படைத்தவர்; மிகவும் பிரேமை உடையவர்; மிகவும் இரக்கம் உடையவர்; சறுக்கி விழுந்தவர்களையும் புனிதப் படுத்துபவர்; அனைவரிலும் அந்தர்யாமியாக விளங்குபவர்; நாம் செய்வதையெல்லாம் அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்; நாம் பேசுவதையெல்லாம் அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்; நம் மனத்தில் உள்ளதையெல்லாம் அவர் அறிந்து கொண்டு விடுகிறார்' - என்ற நம்பிக்கை மட்டும் இருக்கிறது. இந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்ட பின்னர், அந்த சாதகர் (ஆன்மிகப் பயிற்சியாளர்), பொய்-கபடம்-திருட்டு-நன்றி மறத்தல்-ஹிம்ஸை-தீய ஒழுக்கம் முதலிய பகவானுக்கு எதிரான நடத்தையை மேற்கொள்ளமாட்டார். இந்த நம்பிக்கை மேன் மேலும் வளர்ந்தோங்கும்போது, 'தீய செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்' என்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; அவர் மூலமாக யக்கும், தானம், தவம், தீர்த்தம், விரதம், உபவாசம், சேவை, ஜபம், தியானம், பூஜை, பாராயணம், தோத்திரம், பிரார்த்தனை, சத்சங்கம், ஸ்வாத்யாயம் முதலானதுகளில் எதெது நடக்கிறதோ, அவையெல்லாம் பகவானுக்கு இஷ்ட முள்ளதாகவும் அவருடைய திருப்திக்காகவுமே நடைபெறுகின்றன. அவருடைய (சாதகருடைய) உள்ளத்தில் பொறுமை, தயை, சாந்தி, சமத்துவம், எளிமை, மனநிறைவு, பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் முதலிய இயல்புகள், பகவானுக்கு உவப்பளிப்பதாகவும் மேலானதைக் காட்டிலும்

மிக மேலானதாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. 'பகவான் இருக்கிறார்' என்ற பக்திபூர்வமான நம்பிக்கைக்குப் பெயர் தான், 'சிரத்தை'. பகவானுடைய குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியங்களை அறிந்து கொள்வதன் மூலம், சாதகனுக்கு பகவானிடம் பரம சிரத்தை எப்போது ஏற்படுகிறதோ, அப்போது அவனுடைய உள்ளத்தில் மலர்ச்சியும் சாந்தியும் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போகின்றன. சிற்சில சமயங்களில் சரீரத்தில் மயிர்க்கூச்சமும், கண்களிலிருந்து நீர் வழிதலும் ஏற்பட ஆரம்பிக்கின்றன; உள்ளத்தில் மலர்ச்சி ஏற்படுகிறது, சிற்சில சமயங்களில் பிரிவு வேதனையினால் அவன் மனம் தளர்ந்து போய் விடுகிறான். 'பகவான் தான் இருக்கிறாரே? அவரை ஏன் நான் பார்க்க முடியவில்லை?' என்ற எண்ணமும் அவனுடைய இதயத்தில் தோன்றுகிறது. இதற்கு, பகவானுடைய தரப்பில் குறை ஏதும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், கால தாமதம் ஏற்படுகிறதே?—என்றால், காரணம் சாதனையிலுள்ள குறை தான். சாதனையில் குறை இருப்பானேன்?—என்றால், நம்பிக்கையில் உள்ள குறைவு; நம்பிக்கையில் குறைக்குக் காரணம், அக்ஞானம் அல்லது மடமை.

அதனால், 'பகவான் நிச்சயமாக இருக்கிறார்' என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர், இதுவரை பல போர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்திருக்கிறார்; இப்போதும் அவர் கொடுப்பார்; மனிதனுக்கு மட்டும்தான் அவரை அடையும் அதிகாரம் (தகுதி) இருக்கிறது. 'நான் தகுதி இல்லாதவனாக இருந்தும், அருளே உருவெடுத்து வந்தாற்போன்ற பகவான், எனக்கு மனித உடலைத் தந்து, தன்னை அடைவதற்கான அதிகாரத்தைத் தந்திருக்கிறார். 'இவ்வளவு அரிய அதிகாரத்தை அடைந்திருந்தும் கூட, நான் பகவானை அடையத் தவறிவிட்டேனேயானால், அது என்னுடைய மடமையேயாகும்; அத்துடன், எனக்கு மிகவும் வெட்கப்படத் தக்கதும் துக்கப்படத்தக்க விஷயமுமாகும்.' அடிக்கடி இம்மாதிரி எண்ணி ஆராய்ந்து வந்தால் 'பகவான் இருக்கிறார்' என்பதில் மேன்மேலும் பக்திபூர்வமான நம்பிக்கை வளர்ந்து கொண்டே போகும்; அதனால், அவனுடைய மனத்தில் பகவானை அடைந்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றிவிடுகிறது; பிறகு, ஆசையில் தீவிரம்

ஏற்பட ஏற்பட அவருக்குப் பகவான் கிடைக்காமலிருப்பது சகிக்க முடியாததாகி விடுகிறது; அதனாலே, பிறகு அவன் பகவானை அடையாமல் இருப்பது நடவாது. தீவிரமான இச்சை ஏற்பட்டு விட்டால், பகவான் அவரைக் காணாமல் இருக்க முடியாது. பகவானைக் காண வேண்டும் என்ற மிகத் தீவிரமான தவிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டால், அவனைச் சந்திப்பதில் ஒரு நொடி நேர தாமதத்தைக் கூட பகவான் எவ்வாறு செய்வார்? அதனால், 'பகவான் இருக்கிறார்' என்ற நம்பிக்கை மேன்மேலும் தீவிரமாக வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். பக்திபூர்வமான நம்பிக்கையின் முழுமைத் தன்மைக்குத் தான், பரம சிரத்தை என்று பெயர். பரமசிரத்தை ஏற்பட்டுவிட்ட வுடனேயே, பகவத் பிராப்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது; அதில் ஒரு நொடி நேர கால தாமதம் கூட ஏற்பட முடியாது. நம்முடைய சிரத்தை-நம்பிக்கையில் உள்ள குறைவு தான் பகவானை அடைவதில் காலதாமதம் ஏற்படுவதற்கான ஒரே காரணம்.

சாஸ்திரம் மற்றும் மகாத்மாக்களிடம் சிரத்தை

சாஸ்திரத்திடமும் மகாத்மாக்களிடமும் விசுவாசம் ஏற்பட்டு விட்டாலும், பரமாத்மாவை அடைவது வெகு விரைவில் ஏற்படக் கூடும். சாஸ்திரங்கள் 'பகவான் இருக்கிறார்' என்கின்றன; மகாத்மாக்களும் 'பகவான் இருக்கிறார்' என்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களின் சொற்களைக் காட்டிலும் மகாத்மாக்களின் சொற்கள் அதிக பலம் உடையவை; ஏனென்றால், மகாத்மாக்கள் பரமாத்மாவை நேரில் தரிசித்த பின் 'பகவான் இருக்கிறார்' என்று கூறுகிறார்கள்.

மகாத்மாக்கள் சொல்வதெல்லாம் சத்தியம் தான். பொய் பேசுபவர் மகாத்மா அல்லர். 'பகவான் இருக்கிறார்' என்று மகாத்மாக்கள் சொல்கிறார்கள்; இந்தக் கூற்றுக்கு சாஸ்திரமும் சாட்சியம் கூறுகிறது-என்பதால், மகாத்மாக்களுடைய சொற்கள் சாஸ்திரங்களுக்கு ஒப்பானவை-என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். ஆனால், சாஸ்திரங்களின் சாட்சியமே இல்லாமல் மகாபுருஷர்கள் 'பகவான் நிச்சயமாக இருக்கிறார்' என்று சொல்லி விட்டால், அது மேலும் பலம் பெற்றதாகிறது; சாஸ்திரங்களின் சாட்சியத்தைக் காட்டிலும் மிக

உயர்வானது; ஏனென்றால், கண்ணால் காணாமல், மகாத்மாக்கள் இவ்விதம் (கடவுள் இருக்கிறார் என்று) சொல்லமாட்டார்கள்.

ஆகவே, மகாத்மாக்களின் விருப்பப் பிரகாரம் நடந்து கொள்பவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை; ஏனென்றால், அவர்களுடைய ஜாடை மற்றும் ஆணைக்கு ஏற்ப நடந்து கொண்டாலே போதும், நிச்சயமாகப் பரமாத்மாவை அடைய முடியும். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி நடப்பதாலும் நன்மை ஏற்படும் என்றிருக்கும்போது மகாபுருஷர்களால் கூறப்பட்டுள்ள வழியில் நடப்பதால், அல்லது, அவர்களைப் பின்பற்றி நடப்பதால் நன்மை ஏற்படும் என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்? ஆனால், (ஒரு நிபந்தனை என்னவென்றால்), மகாத்மாக்களின் சொற்களில் மிகவும் சிரத்தை ஏற்பட வேண்டும். ஒரு மகாத்மா, தன்னிடம் பெரு நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளும் அன்பரிடம், 'அந்த சேவை நிலையத் துக்கு ஒரு மூட்டை கோதுமையும், பத்து கம்பளியும் அனுப்பி வை' என்று சொல்கிறார்-என்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதனைக் கேட்ட அன்பர், தன் அறிவைக் கொண்டு சிந்தித்து, 'இப்போ குளிர்காலம் இல்லே; அதனாலே, கம்பளிக்கு அவசியமில்லே; அவங்க கேக்கவும் இல்லே' என்று பதில் சொன்னார். 'ரொம்ப சரி. கோதுமையை அனுப்பி விடு' என்று மகாத்மா கூறினார். அதற்கு, அதே அன்பர், 'இப்போ நம்ம ஊர்லே கோதுமை விலை ஏறிக்கிடக்கு. அஞ்சு நாளைக்கு அப்புறம் விலை குறைஞ்சு போகும். மத்த ஊர் சந்தைகளில் விலை இறங்கிக் கிடக்கு. அதனாலே, இங்கேயும் இறங்கிடும். அதனாலே, விலை இறங்கினப்புறம், அனுப்பி வைப்போம்' என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டதும், 'சரி, சரி, உனக்கு, எது சரின்னு படுகிறதோ, அப்படியே செய்' என்று சொல்லி விட்டார், அந்த மகாத்மா.

இதற்குப் பெயர், 'சிரத்தை' இல்லை. ஏனென்றால், இந்த நிகழ்ச்சியில், அன்பர், மகாத்மாவினுடைய ஆணையை அவர் கூறிய வண்ணமே சிரத்தையோடு ஏற்று நடக்காமல் தன் அறிவு காட்டிய வழியில் செயல்படுகிறார்; விரிந்த மனம்

படைத்த மகாத்மா, தன் இயல்புக்கு ஏற்ப, அன்பர் கூற்றுக்கு இசைவு தெரிவித்து விடுகிறார்.

இம்மாதிரி சூழ்நிலையில் அன்பருக்கு ஏற்படும் சிரத்தை, விலை மதிப்பற்றது. அதே போல, மகாத்மாவினுடைய ஆணை, அன்பரின் விருப்பத்துக்கு ஏற்றதாக இருந்து, அதை அன்பர் ஏற்று நடந்தால், அவரும் மிகவும் சிரத்தையுடையவர் என்று கொள்ளத் தக்கவர். அவ்வாறே, மகாத்மாவின் ஆணை அன்பரின் இஷ்டத்துக்கு எதிராக இருந்தால், அன்பர் தன் எண்ணத்தைப் புதைத்து விட்டு, அந்த ஆணையை நிறைவேற்றி வைத்தால், அதுவும் 'சிரத்தை' என்று கூறப்பட மாட்டாது. தன் விருப்பத்துக்கு மாறாக இருந்தாலும், அடியார், மகாத்மாவின் ஆணையை மனமகிழ்ச்சியுடன் நிறைவேற்றினால்-மன்னர் தருமபுத்திரர் முதலிய ஐவரும், திரௌபதியை மணம் செய்து கொள்ளும் விஷயத்தில், அன்னை குந்தியின் கூற்று உலக நடைமுறைக்கும் சாஸ்திர விதிகளுக்கும் எதிராக இருந்தாலும் கூட, அதனை, உள்ள மகிழ்ச்சியுடனும் வலுக்கட்டாயமாகவும் நடத்திக் காட்டினார்களே?-அதற்குப் பெயர் தான், 'சிரத்தை'.

வால்மீகி ராமாயணம் அயோத்யா காண்டத்தில் வரும் ஒரு சம்பவம் காண்போம். காட்டுக்குப் போகும் சமயத்தில், ஸ்ரீராமசந்திரன், அன்னை கௌஸல்யை இருப்பிடம் சென்று, தந்தையின் ஆணைப்படி காட்டுக்குப் போவதாகக் கூறினார். அதைக் கேட்டதும், கௌஸல்யை, 'தந்தையின் உத்திரவு வேண்டுமானால், 'காட்டுக்குப் போ' என்பதாக இருக்கலாம்; ஆனால், என்னுடைய ஆணை- 'நீ காட்டுக்குப் போகாதே' என்று கூறினாள். இதைக் கேட்டவுடன், 'தந்தையின் கட்டளையை மீறும் ஆற்றல் என்னிடம் இல்லை. அதனால், நான் காட்டுக்குப் போகவே விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்' என்று ஸ்ரீராமன் கூறினார். இதைக் கேட்டுவிட்டு, கௌசல்யை கூறுகிறாள் - 'காட்டுக்குப் போ-என்ற கட்டளை, தந்தை மட்டும் இட்டதாக இருந்தால், (அதற்கு மாறாக இருந்தாலும்) தாயின் கட்டளை ஏற்கத் தக்கது. ஆனால், தாய்-தந்தை ஆகிய இருவரும் இட்ட கட்டளையென்றால், காடு, நூறு அயோத்திகளுக்கு ஈடாகும்' (ராமசரிதமானஸம்; அயோ.காண்டம்)

பகவான் ஸ்ரீராமனுக்கு, தசரதனிடம் இருந்த சிரத்தை, 'பரம சிரத்தை' என்ற மிக உயர்ந்த வகையானது.

ஆயோத தெளம்யர் என்ற முனிவர், ஒரு நாள், தன் சிஷ்யனான ஆருணியிடம், 'நீ வயல்பக்கம் போ; வெளியே வழிந்தோடும் தண்ணீரை தடுத்து நிறுத்து' என்று சொன்னார். அவன் அங்கே சென்று, மண்ணைப் போட்டு, தண்ணீர் வெளியேறுவதைத் தடுக்க முயன்றான்; ஆனால், பலன் கிடைக்கவில்லை. அவன், மண்ணைக் கொண்டு வர்ப்புக் கட்டினான்; ஆனால், பெருகி வந்த நீர்ப்பெருக்கு அதை அடித்துக் கொண்டு போயிற்று. வெள்ளப் பெருக்கைத் தடைசெய்ய முடியாமற்போனதும், ஆருணி, தானே அந்த இடத்தில் படுத்துக் கொண்டு விட்டான்; நீரோட்டமும் நின்று போயிற்று. பின்னர், சிறிது நேரம் கழிந்ததும், ஆசிரியர் சீடர்களைப் பார்த்து, 'ஆருணி எங்கே?' என்று கேட்டார். 'தாங்கள் தானே, வயலிலிருந்து தண்ணீர் வழிந்தோடுவதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக அவனை அனுப்பி வைத்தீர்கள்?' என்று, சீடர்கள் பதில் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டதும், 'இன்னமும் ஆருணி திரும்பி வரவில்லையே? சரி, வாருங்கள். நாம் எல்லோரும் அங்கே சென்று பார்ப்போம்' என்றார். உடனே, சீடர்களை உடன் அழைத்துக் கொண்டு ஆருணி, தானே, வரப்பாக படுத்துக் கொண்டு நீர் ஓட்டத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தானே, அதே இடத்துக்குப் போனார். சென்றதும், 'குழந்தாய், ஆருணி! நீ எங்கே இருக்கிறாய்? இங்கே வா' என்று குரல் கொடுத்தார். இதைக் கேட்டதும், ஆருணி எழுந்து ஆசிரியர் அருகில் வந்தான்; கையை கூப்பிக் கொண்டு, 'தங்கள் ஆணைப்படி வெளியே போகும் தண்ணீரை தடுத்து நிறுத்த முயன்றேன். ஆனால், தடுக்க முடியாமற் போனதும் நானே படுத்துக் கொண்டு, ஓட்டத்தை நிறுத்தி வைத்திருந்தேன்; தங்கள் அழைப்பு கேட்டதும் நான் அங்கிருந்து எழுந்து வந்திருக்கிறேன். நமஸ்காரம், சுவாமி. இப்போது தங்கள் ஆணை என்னவோ? தண்ணீரைத் தடுத்து நிறுத்தவா? அல்லது, வேறு காரியம் இருக்கிறதா?' என்று கேட்டான்.

ஆசிரியர் கூறினார் - 'அணையின் மாதிரியாக (உத்₃த₃லன்) (அணையைப் போல) இருந்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய். எனவே, இனிமேல், நீ உத்தாலகன் என்ற பெயரால் புகழடைவாய்.' தொடர்ந்து, கருணையோடு, 'நீ என்னுடைய சொல்லை ஏற்று நடந்திருக்கிறாய்; அதனால் நீ பெரும் நன்மை அடையப் போகிறாய்; அத்துடன், எல்லா வேதங்களும் தர்ம சாஸ்திரங்களும் தாமாகவே உன் அறிவில் படிந்துவிடும்' என்று கூறினார். ஆசாரியரின் வரனைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆருணி தன் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றான். சிரத்தையின் மகிமையால், படிக்காமலேயே, எல்லா வேதங்களின் அறிவும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. (மகாபாரதம், ஆதி : அத்.3)

ஹாரித்ருமத கௌதமர் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவரிடம் ஜபாலா என்பவளுடைய குமாரன் சத்யகாமன் சென்று, 'நான் பிரும்மசரிய விரதம் பூண்டு தங்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். 'உன்னுடைய கோத்திரம் என்ன?' என்று கௌதமர் கேட்டார். 'நான் என் அம்மாவிடம், இந்த கோத்திரம் பற்றிக் கேட்டேன். அப்போது, அவள், நான் உன் தந்தைக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தேன். அவருடைய கோத்திரம் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. உன்னுடைய பேர், சத்தியகாமன்; என்னுடைய பேர், ஜபாலா. அவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்-என்று சொல்லிவிட்டாள்' என்று பதில் கூறினான். இதைக் கேட்டதும், கௌதமர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். 'நீ பிராமணன் தான்! ஏனென்றால், நீ சத்தியம் பேசுகிறாய்! இன்று முதல், உன் தாயின் பெயரால் உன் கோத்திரம் அமையும்' என்றார். உடனே, அவனைத் தன் சீடனாக ஏற்று, 'நீ போய் ஸமித்துக்கள் கொண்டு வா. நான் உனக்கு உபநயனம் செய்து வைக்கிறேன்' என்றார். பின்னர், நானூறு பசுமாடுகளை அவனிடம் ஒப்படைத்து, அவைகளைத் தனியே ஓட்டிச் சென்று பரிபாலிக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்தார். 'இந்தப் பசுக் கூட்டத்தின் எண்ணிக்கையை ஆயிரம் ஆக்காமல், நான் திரும்பி வர மாட்டேன்' என்று சொல்லி காட்டுக்கு ஓட்டிக் கொண்டு போனான். அங்கு பல ஆண்டுகள் தங்கினான். பசுக்களின்

தொகை ஆயிரம் ஆனதும், ஒரு காளை சொல்லிற்று : 'எங்கள் எண்ணிக்கை தான் ஆயிரம் ஆகிவிட்டதே? ஆசாரியரிடம் எங்களை கொண்டு போய் விட்டு விடேன்.' அவன் பசுக்களுடன் ஆசாரியர் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். போகிற வழியில், காளை மாட்டிடமிருந்து கால் பங்கு; அக்னியிடமிருந்து, இரண்டாவது கால் பங்கு; அன்னப்பறவையிடமிருந்து மூன்றாவது கால் பங்கு; கலப்பு இனம் சேர்ந்தவனிடமிருந்து நான்காவது கால் பங்கு உபதேசம் கிடைத்தது, இவ்விதம், அவன், எவ்வித சிரமமான முயற்சியுமின்றியே பிறும்மத்தைப் பற்றிய உபதேசத்தைப் பெற்று, பிறும்மஞானி ஆகிவிட்டான். பசுக்களோடு கூட அவன் ஆசிரியர் கௌதமரை அடைந்தபோது, அவன் முகத்தில் திகழும் ஒளியையும் சாந்தியையும் பார்த்துவிட்டு, 'சத்தியகாமா, உன் முகத்தைப் பார்க்கும்போதே, உனக்குப் பிறும்மஞானம் ஏற்பட்டு விட்டதாகத் தெரிகிறது' என்று சொன்னார். சத்தியகாமன், 'ஆம், ஐயா. என்றாலும் நான் தங்களிடமிருந்து தெரிந்த கொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றான். உடனே, குரு கௌதமர் அவனுக்கு உபதேசம் செய்தருளினார். (சாந்தோக்ய உபநிடதம் : 4/4-9). இது, மிக உயர்ந்த வகையான சிரத்தை.

தன் மனத்துக்கு ஒவ்வாததாக இருந்தாலும், ஆசிரியரின் கட்டளையை, முகமலர்ச்சியுடன் நிறைவேற்றுதல் தான் சிரத்தை எனப்படும். தன்னுடைய மனத்துக்குக் கொஞ்சம் கூட பிடிக்காத உத்திரவைக் கேட்டு, மிகவும் உளப்பூர்வமாக அதை நிறைவேற்றி வைப்பது என்பது இருக்கிறதே? -இதில், ஆசிரியரின் நெறிமுறையல்லாத கட்டளைக்கு எல்லை இல்லை; அதே போல, அதை நடத்திக் காட்டியதில் அடிய வருக்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சிக்கும் எல்லையேயில்லை! அதாவது, முற்றிலும் முரண்பாடான ஆணைகளை ஏற்று நடக்கும்போது ஏற்படும் உள்ள மலர்ச்சி, சாந்தி முதலியன மேன்மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டே போகும்போது, இதயத்தில் ஆனந்தம்-மலர்ச்சி; உடலில் மயிர்க்கூச்சம், கண்ணீர் வழிதல் முதலியன எல்லையில்லாமல் ஏற்படுகின்றன என்பதோடு, தொடர்ந்து அவை வளர்ந்து கொண்டே போகவும் செய்கின்றன.

இதற்குப் பெயர்தான், பரம சிரத்தை.

மேலே கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படை உணர்வுகளின் தாக்கம் ஏற்பட்டு, பிரபுவினுடைய விருப்பம், ஜாடை அல்லது கட்டளைப்படி நடப்பவனுக்கு மிக விரைவிலேயே நன்மை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

இதே போல, சாஸ்திரங்களின் கட்டளையை ஏற்று நடக்கும் விஷயத்திலும் இதே மனநிலை ஏற்பட்டால் அதை, 'சாஸ்திரங்களிடம் பரம சிரத்தை' என்பதாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஈசுவரனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு

ஓர் அன்பர், துர்க்குணங்களுக்கும் துராசாரங்களுக்கும் இருப்பிடமானவர். ஆனால், ஈசுவரனைச் சந்திப்பதால் ஏற்படும் மகிமையைப் பற்றிக் கேட்டதும், அவருடைய உள்ளத்தில் எப்படியாவது ஈசுவரனைப் பார்த்தாக வேண்டும் என்ற தீவிர ஆசை கிளர்ந்தெழுந்தது. இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால், அன்பருடைய இழி குணங்களையும் தீய ஒழுக்கத்தையும் பற்றிக் கவலைப்படாமல், காலதாமத மில்லாமல், பகவான் அவருக்குக் காட்சி கொடுப்பார்.

இரண்டு-மூன்று வயதான சிறு குழந்தை, மல-மூத்திரங்களால் அசிங்கப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், அதைப் பெற்ற அன்னைக்கு மனம் நோகிறது. பாசம் மிகுந்த தாயார், தண்ணீரால் குழந்தையைக் கழுவி சுத்தம் செய்துவிட்டு மார்போடு அணைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறாள்; ஆனால், குழந்தையோ கால தாமதத்தைப் பொறுக்காமல் தவிக்கிறது. 'மலமூத்திரங்களால் அசுத்தமாகி யிருப்பதால், மார்போடு என்னை அணைத்துக் கொள்வதில் தாமதம் செய்கிறாள் என்ற அறிவு குழந்தைக்கு இல்லை. அதுவோ, எப்படியாவது அம்மாவின் மார்பில் ஏறிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தவியாகத் தவிக்கிறது, ஆ... ஊ... என்று ஒரேயடியாக அழுகிறது. இந்த நிலையில், குழந்தையின் கட்டுக்கடங்காத தவிப்பைப் பார்த்து, உடனே அதை எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறாள், அம்மா.

பகவானோ, கணக்கில்லாத அம்மாக்களின் பாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பாசம் உடையவர்; அவர் எப்படி கால தாமதம் செய்வார்? அன்பு காரணமாக அந்த பக்தரின் உள்ளத்தில் பகவானைக் காணவேண்டும் என்ற பெரு விருப்பம் மிகவும் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில், பகவான், அவருடைய துர்க்குண-துராசாரங்களாகிற குற்றங்களைக் கண்டாலும் கூட, (அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதில்) கால தாமதம் செய்யமாட்டார்.

ஓர் அம்மாவோ என்றால், குழந்தையின் மல-மூத்திரங்களை நீக்கி சுத்தப்படுத்துவதற்காக கொஞ்ச நேரம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். (சுத்தம் செய்தபின், தன் மார்பில் அணைத்துக் கொள்ளலாம்.) ஆனால், பகவானுடைய பார்வையில், அந்த சாதகனின் துர்க்குண-துராசாரங்கள் படுவதேயில்லை என்றால், அவரால் எப்படி தாமதம் செய்ய முடியும்? ஆனால், (இம்மாதிரியான சூழ்நிலை உண்டாவதற்கு) சாதகனின் உள்ளத்தில், 'கடவுளைத் தரிசிக்க வேண்டும்' என்ற இச்சை, மிகவும் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும்; அப்படி மட்டும் இருந்து விட்டால், அவன் எவ்வளவு தீயவனாகத் தான் இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே? பகவான், ஒருமுகப்பட்ட தீவிரமான பிரேமையையும் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற தீவிரமான வேட்கையையும் பார்க்கிறாரே தவிர வேறு எதையும் பார்ப்பதில்லை. அப்படியே, பகவானை அடைந்துவிட்டவுடனேயே, சாதகனின் துர்க்குண-துராசாரங்கள் அழிந்து போய் விடுகின்றன.

அதனால், நம்முடைய உள்ளத்தில், பகவானைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற மிகத் தீவிரமான வேட்கையும் ஆழமான பிரேமையும் உண்டாக வேண்டும்; இதற்காக, உயிர் உள்ள வரையில் நாம் முயன்று கொண்டிருக்க வேண்டும்.

பகவானிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல்

பூனைக்குட்டி, எப்படி தன் தாயிடம் பொறுப்பை யெல்லாம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தான் கவலையற்று இருக்கிறதோ, அதைக் காட்டிலும் மேலாக, பகவானைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டும். இரண்டு வயது குட்டிப் பையன், கொஞ்ச நேரம் கூட அம்மாவை விட்டுப் பிரிய விரும்புவதில்லை; அவன் அம்மாவையே சார்ந்திருக்கிறான். அம்மா

அடிச்சாலும் சரி; கொஞ்சினாலும் சரி. அவனுக்கு அம்மாவைத் தவிர வேறு யாரையும் தெரியாது. அவன், தன் தாயாரையே முற்றிலுமாக நம்பியிருக்கிறான். இவ்விதமாகவே, தனக்கு நன்மை ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறவன், தன்னுடைய நன்மைக்காக பகவானையே சார்ந்திருக்க வேண்டும். பகவான், கரை சேர்த்தாலும் சரி; மூழ்க விட்டாலும் சரி! அதைப்பற்றியெல்லாம் கொஞ்சம் கூட சிந்திக்கக் கூடாது-பகவானை மட்டுமே நம்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பகவானுடைய நியமனப் பிரகாரம் நமக்கு ஏற்படும் சுக-துக்கங்களை, பகவானால் அளிக்கப்பட்டுள்ள வெகுமானம் என்று கருதி, எல்லாக் காலத்திலும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். நாம் செய்யும் காரியங்களெல்லாம், பகவான் எப்படி நடத்தி வைக்கிறாரோ அப்படியே தான் நடக்கின்றன-என்று உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால், இந்த விஷயத்தில், அகர்மண்யதா (செயல் ஆற்றுவதில் மனம் ஒப்பாமை) மற்றும் பலனை விரும்பி செய்யப்படும் கர்மாக்கள்; மற்றும், சாஸ்திரத்துக்கு முரணான செயல்கள் செய்தால், 'இந்தக் கர்மாக்களில் பகவானுக்குப் பங்கு இல்லை; நம்முடைய காமம் தான் இப்படிச் செய்விக்கிறது' என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், பகவானுடைய தூண்டுதல் உள்ள இடங்களில், செய்ய வேண்டிய கர்மாக்கள் புறக்கணிக்கப்பட மாட்டா; மேலும், பலனில் விருப்பம் இல்லாததால், பயனில் விருப்பமுடைய கர்மாக்களும் நடைபெறுவதில்லை-என்றால், பாவகாரியம் எப்படி நடக்க முடியும்? அப்படி நடந்தால், அது காமத்தின் வேலை என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கீதையில் அர்ஜுனன் கேட்கிறான் -

அத₂ கேந ப்ரயுக்தோயம் பாபம் சரதி பூருஷ:।
அதிச்ந்நபி வார்ஷ்ணேய ப₃லாதி₃வ நியோஜித:॥
(3/36)

(ஹே, கிருஷ்ணா! மனிதன், தான் விரும்பாவிட்டாலும், பலவந்தமாக இழுக்கப்பட்டவன் போல, எதனால் தூண்டப்பட்டுப் பாவகாரியங்களைச் செய்து வருகிறான்?)

இதற்கு விடையாகப் பகவான் சொன்னார் -

காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்₃ப₄வ:
மஹாஸநோ மஹாபாப்மா வித்₃த₄யேநமிஹ வைரிணம்॥

(3/37)

(ரஜோகுணத்திலிருந்து தோன்றும் காமமே, குரோதம் (கோபம்); இது மிகவும் பெருந்தீனிக்காரன்; அதாவது, புலன்வழி போக அனுபவங்களால் மனம் நிறைபவன் அல்லன்; மகாபாவி. இதுதான், இந்த விஷயத்தில் எதிரி என்று அறிந்து கொள்.)

‘பகவானையே சார்ந்திருத்தல்’ என்றால், ஒரு குழந்தையைப் போல கர்மாக்களை ஒரேயடியாக விட்டு விடுதல் என்று பொருள் கொள்ளக் கூடாது. குழந்தைக்கு பகுத்தறிவு இல்லை; அதனால், அதற்குச் ‘செய்ய வேண்டிய கடமை’ என்ற விதி, செல்லுபடியாவதில்லை. ஆனால், பகுத்தறியும் ஞானம் உடையவர், கர்மாக்களையெல்லாம் ஒரேயடியாகத் துறந்து விட்டு நின்றால், அது, ‘பகவானைச் சார்ந்திருத்தல்’ என்ற நிலையாகக் கொள்ளத்தக்கது அல்ல; மாறாக, செயலற்றிருத்தல், தவறு-என்னும் நிலையின் பாற்பட்டதாகும். பகவானையே நம்பிக் கொண்டிருப்பவன், கவலை, சோகம், பயம், பொறாமை, துடிதுடிப்பு முதலான துர்க்குணங்கள் அற்றவனாகி விடுகிறான். அவனிடம் தைரியம், வீரம், கம்பீரம், அச்சமின்மை, சாந்தி, சந்தோஷம், எளிமை முதலிய நற்குணங்கள் தாமாகவே வந்தடைகின்றன.

ஆகவே, பகவானை அடைவதற்காக, பகவானைச் சரண் அடைந்து, நித்திய நிரந்தரமாகப் பகவானுடைய நாம-ரூபங்களை சிந்தித்துக் கொண்டு, அவரையே முழுமையாக நம்பிக்கொண்டு இருத்தல் வேண்டும். பகவான் ஏது செய்தாலும், அதை அவருடைய லீலை என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும்; அதிலேயே ஆனந்தம் காண வேண்டும்.

4. நாமஜபம் - பகவானை அடைவதற்கான உயர்ந்த வழி

எவருடைய மனம் எப்போதும் பகவந்நாமத்திலேயே ஆழ்ந்துள்ளதோ, நாமத்தைப் பற்றிய இனிய, சுவையான சிந்தனையால் எவருக்கு ஒவ்வொரு விநாடியும் மயிர்க் கூச்சமும் கண்ணில் நீர்வழிதலும் ஏற்படுகிறதோ, விநாடி நேரம் நாமஜபம் செய்யாவிட்டால் எவருடைய மனம் தண்ணீருக்கு வெளியே போடப்பட்ட மீன் துடிப்பதைப் போல துடித்துப் போகிறதோ, எந்த மகாபுருஷர் கண்ணிமைக்கும் நேரம் கூடப் பகவானின் பெயரை விட்டுவிட முடியாதவரோ, எவர் நிஷ்காமபாவத்துடன் எப்போதும் பேரன்புடன் ஜபம் செய்து செய்து அதிலேயே லயித்துப் போயிருக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்டவர் தான் திருநாம மகிமையை அறிந்துகொள்ள முடியும். அப்படிப்பட்ட மகாத்மாக்கள் தான், இந்த விஷயத்தைப் பற்றி, முழுமையாக விளக்குவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்; அவர்களுடைய உபதேசங்கள் உலகத்துக்கு விசேஷமான லாபத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை.

நான் ஒரு சாதாரண மனிதன். எல்லை காணமுடியாத குணங்களின் உறைவிடமான பகவானுடைய நாமத்தின் பெருமையை வருணிப்பதற்கு என்னிடம் போதிய சக்தி இல்லை. ஆனால், சில நண்பர்கள். நான் இதுபற்றி ஏதேனும் சிறிதளவு சொல்ல வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி னார்கள். (அதனால், நானும் எழுதத் தொடங்கி விட்டேன்.) இந்தக் கட்டுரையில் ஏதேனும் குறைகள் இருந்தால், அவைகளுக்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

பகவந்நாமத்துக்கு எல்லையில்லாத பெருமை உண்டு. எல்லா யுகங்களிலும் இதன் பெருமை விரிந்திருக்கிறது. சாஸ்திரங்களும் சாது-மகாத்மாக்களும் மனம் திறந்து எல்லா யுகங்களிலும், நாமம், மகிமை வாய்ந்தது என்று புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்; கலியுகத்தில், முக்தி அடைவதற்கான உபாயங்களில் இதற்கு நிகரான வேறு உபாயமே இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஹரேர்நாம ஹரேர்நாம ஹரேர்நாமைவ கேவலம்।
கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ க₃திரந்யத₂॥
(நாரதபுராணம் : 1-41-115)

(கலியுகத்தில், ஸ்ரீஹரியின் நாமத்தைத் தவிர ஆன்மிக மேன்மை அடைவதற்கான மிக உயர்ந்த உபாயம் வேறு எதுவும் இல்லை.)

க்ருதே யத்₃ த்யாயதோ விஷ்ணும்த்ரேதாயாம் யஜுதோ மகை₂॥
த்₃வாபரே பரிசர்யாயாம் கலௌ தத்₃த₄ரிகீர்த்தநாத்॥
(ஸ்ரீமத் பாகவதம் : 12-3-52)

(சத்திய யுகத்தில் பகவான் விஷ்ணுவை தியானம் செய்வதாலும், திரேதாயுகத்தில் வேள்விகள் செய்வதாலும், துவாபர யுகத்தில் பகவானை வழிபடுதல்-பூஜை செய்தல் ஆகியவற்றாலும் ஏற்படும் பலனை, கலியுகத்தில் ஹரி நாம சங்கீர்த்தனம் செய்வதாலேயே அடைந்து விட முடியும்.)

மனிதனுக்கு இறைவனிடம் நம்பிக்கை மட்டும் இருந்து விட்டால் கலியுகம் போலச் சிறந்தது வேறெதுவும் இல்லை. ஏனெனில், இந்த யுகத்தில், ராமனுடைய அப்பழுக்கற்ற கல்யாண குணங்களைப் பாடிக்கொண்டே, மனிதன் கஷ்டப்படாமல் சம்சாரத்தைக் கடந்து செல்லலாம். (ராமசரிதமானஸம் : உத்தர)

‘உள்ளேயும் வெளியேயும் நீ வெளிச்சம் காட்ட விரும்பினால், உன் வாய் என்ற வாயிற்படியை அடுத்துள்ள நாக்கு என்ற இடைகழியில், ராமநாமம் என்ற ரத்தினதீபத்தை வைத்துவிடு.’

எந்தவிதமான வேட்கைகளும் இல்லாதவர்கள் கூட, ஸ்ரீராமபக்தி என்னும் ரஸத்தில் திளைத்து மூழ்கி விடுவார்கள்; தம் மனத்தை ராமநாமம் என்ற அமுதப் பொய்கையில் திளைக்கும் மீன்களாக்கி விடுவார்கள்.

சபரீ, ஜடாயு போன்ற சிறந்த அடியார்களுக்கு ஸ்ரீராமன் நற்கதி அருளினார். ஆனால், ராமநாமமோ கணக்கற்ற கொடியவர்களைக் கரை ஏற்றியது. நாமத்தின் பெருமை, வேதங்களிலும் பேசப்படுகிறது. (ராமசரிதமானஸம் : பால.)

பக்தர்கள் பேரன்புடன் ராமநாமஜபம் செய்து, எளிதாகவே ஆனந்தமும் மேன்மையும் பெற்று விடுகிறார்கள்.

நாரதர் செய்த ராமநாமஜபத்திற்காக பிரபு, அவருக்கு ஏராளமாக அருள்புரிந்தார். அவரால் (நாரதரால்) ஹரிநாமம் உபதேசிக்கப்பட்ட பிரஹ்லாதன், பக்தர்களில் தலைசிறந்தவராக ஆனார்.

வாயுக்குமாரனாகிய அனுமான் புனிதமான ராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்ததால், ஸ்ரீராமனைத் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

உதவாக்கரையான அஜாமிளன், ஒரு யானை (கஜேந்திரன்), (பிங்களை என்னும்) ஒரு பொதுமகள் ஆகியோர், ஹரிநாமத்தைச் சொல்லியே சம்சாரக் கடலிலிருந்து விடுதலை பெற்றனர்.

(கலியுகத்தில் மட்டுமில்லாமல்) நான்கு யுகங்களிலும், முக்காலங்களிலும் மூன்று உலகங்களிலும் ராமநாமஜபம் செய்து, ஜீவர்கள் துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறார்கள். ராமநாமத்தின் மகிமையை எவ்வாறு சொல்லுவேன்? ஸ்ரீராமனால் கூட ராமநாமத்தின் பெருமையைச் சொல்லி மாளாது. (ராமசரிதமானஸம் : பால.)

ஸ்ரீராமசந்திரனை வழிபடாமல், மோட்சத்தை அடையலாம் என்று நினைப்பவன், வாலும் கொம்பும் இல்லாத வெறும் விலங்குக்கு ஒப்பானவன்.

தண்ணீரைக் கடைந்தால் (வெண்ணெய் தோன்றி, அதைக் காய்ச்சி) நெய் உண்டாக்கவும் முடியலாம்; மணலைச் செக்கில் இட்டு ஆட்டினால் எண்ணெய் வந்தாலும் வரலாம். (இவை கூட, ஒருக்கால், நடைபெறலாம்.) ஆனால், ஹரிபஜனம் இல்லாமல் சம்சாரக் கடலை கடக்கவே முடியாது - என்பது, அசைக்க முடியாத சித்தாந்தம். (ராமசரிதமானஸம்: உத்தர.)

நாமத்தின் பெருமையை எடுத்துக் கூறும் சான்று களுக்கு அளவேயில்லை. நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் இவைகள் ஏராளமாக உள்ளன; ஆனால், விரிவு அஞ்சி இங்கு இவ்வளவு மட்டுமே எழுதப்படுகிறது. உலகில் எத்தனை

சமயங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவைகள் எல்லாம் அநேகமாக, ஈசுவரனுடைய பெயரின் மகிமையை ஏற்றுக் கொள்கின்றன; வெகுவாகப் புகழ்கின்றன. நம்முடைய தனிப்பட்ட நாட்டம், உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப பெயர்கள் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன என்பது உண்மை; ஆனால், பரமாத்மாவின் பெயர் எதுவாகத் தான் இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே? எல்லாமே, ஒரே மாதிரியான நற்பலனையே தரக் கூடியவை. அதனால், ஒருவனுக்கு எந்தப் பெயர் அதிகமாகப் பிடித்திருக்கிறதோ, அவன் அந்தப் பெயரையே, தியானத்துடன் ஜபம் செய்து வரலாம்.

என்னுடைய அனுபவம்

சில நண்பர்கள் இது சம்பந்தமாக என் அனுபவத்தை எழுதவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால், பகவந் நாமஜபத்தை விசேஷமான அளவுக்கு நான் செய்திராதபோது, நான் எந்த அனுபவத்தைப் பற்றி எழுத? பகவானுடைய கிருபையால் ஏதோ ஓரளவு நாமஸ்மரணம் செய்ய முடிந்திருக்கிறது; அதன் பெருமையை முழுமையாக எழுதுவதும் கடினம் தான்.

நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே நாமஸ்மரணம் செய்யும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டேன். அதனால், மெல்ல மெல்ல என்னுடைய மனத்திலிருந்து பொருட்பற்று குறையத் தொடங்கியது; பாவங்களிலிருந்து விலகிப் போவதில் எனக்கு மிகவும் உதவி கிடைத்தது. காம-குரோதம் முதலிய தீயகுணங்கள் குறைய ஆரம்பித்தன; அந்தக்கரணத்தில் சாந்தி அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. சிற்சில நேரங்களில், கண்களை மூடிக் கொண்டவுடன் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியின் தியானமும் கைகூடிற்று. உலகாயுத உணர்வுகள் குறைந்து விட்டன; போகங்களில் வைராக்கியம் எழுந்தது. அந்த நேரங்களில் எனக்கு வனவாசம் அல்லது ஏகாந்தவாசம் உகந்ததாகப்பட்டது.

இவ்விதமாகப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு நாள் கனவில், சீதை-லட்சுமணரோடு கூட ஸ்ரீராமப்பிரபுவின் தரிசனம் கிடைத்தது; அவருடன் பேசவும் முடிந்தது. ஏதேனும் வரம் கேட்கும்படி ஸ்ரீராமசந்திரன் என்னை மிகவும் கேட்டுக் கொண்டார். வரம் கேட்கும் விருப்பமே எனக்குத்

தோன்றவில்லை. கடைசியில், அவர் ரொம்பவும் வற்புறுத்தியதால், 'தங்களிடமிருந்து நான் எப்போதும் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும்' என்ற வேண்டுகலைக் கூறினேன். இவையெல்லாம் நாமஜபத்தின் பயன் ஆகும்.

இதன்பின்னர் நாமஜபத்தால் எனக்கு எவ்வளவோ நன்மைகள் ஏற்பட்டன; அதன் பெருமையை விளக்குவதற்கு எனக்கு சக்தி இல்லை. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்வேன் : நாமஜபம் செய்து வருவதால் எனக்கு எத்தனை நன்மை ஏற்பட்டதோ, அத்தனை நன்மை பகவத் கீதையைப் படிப்பதாலும் ஏற்பட்டது; மற்ற வேறு எந்த சாதனைகளாலும் ஏற்படவில்லை.

என்னுடைய சாதனையிலிருந்து நான் நழுவிவிடும் படியாகப் பெரிய பெரிய தடைகள் ஏற்பட்ட போதெல்லாம், நான் மிகவும் பிரேமையுடன், உணர்ச்சிபூர்வமாக, நாமஜபம் செய்து வந்தேன்; அதன் பிரபாவத்தால், தடைகளிலிருந்து விடுதலை பெற்று வந்தேன். அதனால், சாதனை வழியில் ஏற்படும் தடைகள் விலகுவதற்கும், மனத்தில் தோன்றும் உலகாயத சிந்தனைகள் அழிந்து போவதற்கும், திருவடிவத்தியானத்துடனும் பிரேமையுடனும் பகவந்நாமஜபம் செய்வதற்கு ஈடான வேறு சாதனையே இல்லை என்பது என் திடமான நம்பிக்கை. சிறிதளவு நாமஜபம் செய்து வருவதாலேயே எனக்கு இவ்வளவு சாந்தியும், எல்லை காண முடியாத ஆனந்தமும், ஒப்பற்ற லாபமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது; அவைகளை என்னால் வர்ணிக்கக் கூட முடியவில்லை என்னும்போது, நிஷ்காமபாவத்துடன், பகவானின் உருவத்தை தியானித்துக்கொண்டு, எப்போதும் நாமஜபம் செய்து வருகிறார்களே, அவர்களுடைய ஆனந்தத்தின் மகிமையை யாரால் சொல்ல முடியும்?

ஏன் நாமஜபம் செய்யவேண்டும்?

வேதம் சொல்கிறது -

ஏதத்₃த்₄யேவாஶுரம் ப்₃ரஹ்ம ஏதத்₃த்₄யேவாஶுரம் பரம்।
 ஏதத்₃த்₄யேவாஶுரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதி₃ச்ச₂தி தஸ்ய தத்॥
 (கடோபநிஷத் : 1-2-16)

(ஓங்கார அக்ஷரம் தான் பிரும்மா; பரப்ரம்மம். இவ்விதம் ஓங்கார வடிவமான அக்ஷரத்தை (அழியாப் பரம்பொருளை) அறிந்து கொண்ட மனிதன் எந்தப் பொருளை அடைய விரும்புகிறானோ அவனுக்கு அதுவே கிடைத்துவிடுகிறது.)

வேதத்தின் இந்தக் கூற்றுக்கு ஏற்ப, கற்பகமரம் போன்ற பகவத் பஜனத்தின் ஆற்றலால், மனிதன் எந்தப் பொருளை அடைய விரும்புகிறானோ, அதை அவன் அடைந்துவிட முடியும். ஆனால், ஆன்மாவின் மேன்மையை விரும்புகிற உண்மையான பிரேமையுடைய பக்தர்கள், நிஷ்காமபாவத் துடனேயே இறை வழிபாடு செய்ய வேண்டும். சாஸ்திரங்களில், நிஷ்காமபாவத்துடன் கூடிய பிரேமை மிகுந்த பக்தனைத் தான் வெகுவாகப் புகழ்ந்துரைக்கப் பட்டிருக்கிறது. பகவானும் சொல்கிறார் -

சதுர்விதா பஹுந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந।
ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்த₂ார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பூரதர்ஷப₄॥
தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபுக்திர்விஸிஷ்யதே।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யார்த்த₂மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:॥
(கீதை: 7-16,17)

(பரத குலத்தவர்களில் சிறந்தவனான அர்ஜுனா! பொருளாசை கொண்டவன், துன்பத்தில் உழல்பவன், அறிந்துகொள்ள விழைபவன், ஞானி-அதாவது, பலனில் பற்றில்லாதவன்-என்ற நான்கு வகையினரான பக்தர்கள் என்னை வழிபடுகிறார்கள். அவர்களுள், எப்போதும் என்னிடம் ஒன்றிய உணர்வுடன் கூடிய, அநன்ய பிரேமை செலுத்தும் பக்திமானான ஞானியாகிற பக்தன், மிகவும் மேலானவன். ஏனெனில், என்னை தத்துவத்தோடு அறிந்துகொள்ளும் ஞானிக்கு நான் மிகவும் பிரியமானவன்; அந்த ஞானியும் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்.)

இவ்விதம், பலனில் பற்றில்லாமலும் பிரேமையுடனும் செய்யப்பட்டுவரும் பகவத்பஜனத்தின் பிரபாவத்தை அறிந்து கொண்டுவிட்ட மனிதன், ஒரு நொடிப்போது கூட பகவானை மறப்பதில்லை; பகவானும் அவனை மறப்பதில்லை. பகவான் தானே சொல்லியிருக்கிறார் -

யோ மாம் பஸ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஸ்யதி।
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஸ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஸ்யதி॥
(கீதை : 6/30)

(எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளுள்ளும் ஆத்மாவாக வாசுதேவனான நானே வியாபித்துள்ளேன் என்பதை உணர்ந்து, எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளும் வாசுதேவனான என்னுள் அடங்கியிருப்பதையும் எவன் பார்க்கிறானோ, அவனுக்கு நான் காணாமல் போவதில்லை; அவனும் என்னால் காணாமல் போவதில்லை; ஏனென்றால், அவன் என்னிடம் ஒன்றிய நிலையில் எப்போதும் ஊன்றியுள்ளான்.)

ஐயா, உண்மையான பிரேமை உடையவன், தன் பிரேமைக்குரிய பொருளை விட்டுவிட்டு வேறொரு பொருளுக்கு எப்போதாவது தன் மனத்தில் இடம் கொடுக்க முடியுமா? மகத்தான பேறு பெற்ற ஒரு மனிதன், சுக வடிவினரான பரமாத்மாவின் பிரபாவத்தை அறிந்து கொண்டு, அதனையே தன்னுடைய பிரேமைக்குரிய பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டுவிட்ட பின்னர், இரவுபகலாக அந்தப் பிரியமான திருநாமத்தின் சிந்தனையிலேயே மூழ்கி இருப்பான்; வேறொரு பொருளை அவன் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டான்; அது அவனுக்குப் பெருமையும் தராது.

நாமோச்சரணம் செய்யும் சமயத்தில், தன்னுடைய சரீரம் பற்றிய நினைவு கூட இல்லாத அளவுக்குத் தன் மனத்தைப் பிரேமையில் (பகவத்பக்தியில்) ஆழ்த்திவிட வேண்டும். பெரிய பெரிய சங்கடங்கள் ஏற்பட்டாலும், சுத்தமான பிரேம-பக்தி, பகவானை நேரில் தரிசித்தல் என்பவற்றைத் தவிர வேறு எந்தவொரு உலகாயத வஸ்துவுக்கும் ஆசைப் படுதல், அதைப் பிரார்த்தித்தல், அல்லது விருப்பப்படுதல் ஆகியவற்றை ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது.

நிஷ்காமபாவத்துடன், அன்பு மீதாரப்பெற்று, விதி முறைப்படி ஜபம் செய்துவரும் சாதகன், வெகு விரைவினாலேயே பெரும் நன்மையை அடைந்துவிட முடியும்.

‘அநேகம் பேர்கள் பகவந்நாமஜபம் செய்து வருகிறார்கள்; ஆனால், அவர்களுக்கு ஏதும் விசேஷமான நன்மை

ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லையே?’ என்ற சந்தேகம் எழக் கூடும். அவர்கள் (ஜபம் செய்து வருபவர்கள்) ஒன்று : விதி முறைப்படி ஜபத்தைப் பயிற்சி செய்து வரவில்லை; அல்லது, ஜபம் என்ற பெரும் செல்வத்தைக் கொண்டு, சல்லிக்காசு பெறாத உலகாயத இன்பங்களை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால், அவர்களுக்கு நிச்சயமாக (ஆன்மிக) மேன்மை ஏற்பட்டிருக்கவே வேண்டும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆகவே, நாமஜபம், ஏதோ சில விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக அல்லாமல், பரமாத்மாவிடம் சுத்தமான பிரேமையின் பொருட்டே செய்யப்பட வேண்டும்.

நாமஜபம் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்?

பதஞ்ஜலி மகரிஷி சொல்கிறார் -

தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ:॥

(யோக : 1/27)

(அந்தப் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் சொல், அதாவது, பெயர், ஓங்காரமாகும்.)

தஜ்ஜபஸ்தத₃ர்த்த₂ப₄வநம்॥

(யோக : 1/28)

(அந்தப் பரமாத்மாவின் நாமஜபம், மற்றும், அதனுடைய பொருள் ஞானம்-அதாவது, ஸ்வரூப சிந்தனை- செய்தல்.)

தத: ப்ரத்யக் சேதநாதி₄க₃மோ஽ப்யந்தராயாப₄வஸ்ச

(யோக : 1/29)

(மேலே சொல்லப்பட்ட சாதனைகளை மேற்கொள்வதால் எல்லா இடையூறுகளும் அழிந்து போகின்றன; பரமாத்மாவை அடைய முடியும்.)

இதிலிருந்து, நாமத்துக்குரியவரின் உருவத்தைத் தியானம் செய்துகொண்டே நாமஜபத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது உறுதியாகத் தெரிகிறது. உருவத் தியானத்தோடு கூடிய நாமஜபத்தால் இடையூறுகளின் அழிவும் பகவத்பிராப்தியும் ஏற்படுகின்றன.

நாமத்துக்குரியவர், நாமத்தின் வசப்பட்டவர் அன்றோ? ஸ்ரீகோஸ்வாமி துளஸீதாசர், ராமசரிதமானஸம் பால காண்டத்தில், 'ஸ்வரூபம், நாமத்தில் அடங்கியுள்ளது. நாமம் இல்லாமல், உருவத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாதே?... உருவத்தைக் காணாவிட்டாலும், அவன் நாமத்தைப் பேரன்புடன் நினைத்துக் கொண்டால், அவன் உருவம் இதயத்தில் தோன்றும்' என்று சொல்கிறார்.

ஆகவே, உருவத்தியானம் பற்றி முயற்சி செய்யா விட்டாலும் கூட, நாமஜபத்தின் அளவற்ற சக்தியினாலேயே சாதகனுக்குச் சில சமயங்களில் பகவானுடைய திருவடிவக் காட்சி தானாகவே ஏற்படக் கூடும்; ஆனால், அப்படி நேருவதற்குக் கால தாமதம் ஆகும். பகவானுடைய கவின்மிகு தோற்றத்தை சிந்தித்துக் கொண்டே ஜபம் செய்யும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டால், வெகு விரைவிலேயே காரிய சித்தி ஏற்படும்; ஏனென்றால், எப்போதும் பகவானையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால், பகவத் சிந்தனையில் இடைவெளி ஏற்படுவதில்லை.

அதனால் தான், பகவான் கீதையில் சொல்கிறார் -

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமனுஸ்மர யுத்ய ச|
மய்யர்ப்பிதமநோபுத்யுதிர்மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்ஸயம்||

(8/7)

(ஆகவே, அர்ஜுனா! நீ எப்போதும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டிரு; யுத்தமும் செய். இவ்விதமாக மனம்-புத்தியை என்னிடமே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டால், சந்தேகமில்லாமல் நீ என்னையே அடைவாய்.)

பகவானுடைய இந்த ஆணைப்படி, சாதகன் எழும் போதும், உட்காரும்போதும், உண்ணும்போதும் குடிக்கும் போதும், உறங்கும் போதும் விழித்திருக்கும் போதும் மற்றும் உலக சம்பந்தமான மற்றெல்லா காரியங்களைச் செய்யும் போதும் நாமஜபம் செய்து கொண்டு, மனம்-புத்தியினால் பகவானுடைய உருவத்தை உறுதியுடன் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்தால், ஒரு

விநாடிப் போது கூட அவருடைய நினைவு அற்றுப் போகாமல் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கும்.

‘அது சரி; எந்தக் கடவுளின் பெயர், அதிக நன்மையை செய்யக் கூடியது?’ என்று ஒருவர் கேட்கலாம். அத்துடன், நாமத்தோடு கூட, பகவானுடைய எந்த உருவத்தைத் தியானம் செய்ய வேண்டும்?-என்றால், பரமாத்மாவுக்கு அநேகம் பெயர்கள் உள்ளன; அவற்றுள் எந்த நாமத்தில் அதிகமான ருசியும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுகிறதோ, அதே பெயரை ஜபம் செய்து வருவதால் விசேஷமான நன்மைகள் உண்டாகும். ஆதலால், சாதகனுடைய விருப்பத்திற்கிணக்கமான பகவானுடைய பெயரை ஜபமும் உருவத் தியானமும் செய்து வர வேண்டும். ஆனால், ஒரு விஷயம் : எந்த நாமம் ஜபம் செய்யப்படுகிறதோ, அந்த நாமத்துக்குரிய உருவத்தையே சிந்தனை செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக, ‘ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய’ என்ற மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவர், எங்கும் நிறைந்துள்ள வாசுதேவனைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்னும் மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவர், நான்கு கரங்களையுடைய ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். ‘ஓம் நம: சிவாய’ என்னும் மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவர் முக்கண்ணரான பகவான் சங்கரரைத் தியானம் செய்வது சரியானது. ஓங்காரத்தை மட்டுமே ஜபித்துக் கொண்டிருப்பவர், எங்கும் நிறைந்துள்ள சச்சிதானந்தச் செறிவான சுத்தப் பிரம்மத்தைத் தியானம் செய்வது உசிதமாகும். ஸ்ரீராம நாமத்தை ஜபம் செய்பவருக்கு, தசரத குமாரனான பகவான் ராமசந்திரனின் திருவடிவத்தைத் தியானம் செய்வது நன்மையை அளிப்பதாக அமையும்,

ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே।
ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே॥
(கலிஸந்தரணோபநிஷத்.)

இந்த மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவர்கள், ஸ்ரீராமன், கிருஷ்ணன், விஷ்ணு அல்லது எங்கும் நிறைந்துள்ள பரப்ரம்மம் முதலிய எல்லா வடிவங்களையும், தம்

விருப்பத்திற்கும் ருசிக்கும் ஏற்றபடி தியானம் செய்யலாம்; ஏனென்றால் இதிலுள்ள பெயர்கள் எல்லாம் எல்லா வடிவங்களையும் குறிப்பவையாக அமைந்துள்ளன.

மேலே சொன்ன உதாரணங்களிலிருந்து ஒரு விஷயத் தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சாதகனுக்குத் தன் குருநாதரிடமிருந்து எந்த நாமமும் வடிவமும் உபதேசமாகி யிருக்கிறதோ, எந்தப் பெயர், எந்த வடிவத்திடம் சிரத்தை, பிரேமை, நம்பிக்கை அதிகமாக இருக்கிறதோ, அது போலவே, எது தன்னுடைய ஆன்ம நலனுக்கு அனுகூல மானதாகத் தோன்றுகிறதோ, அந்த நாம-ரூப, ஜப-தியானத் தால் அந்த சாதகனுக்கு அதிக மேன்மை ஏற்படும்.

ஆனால், நாமஜபத்துடன் கூட, தியானமும் அவசியம் செய்யப்பட வேண்டும். உண்மையைக் கூறப்போனால் நாமத்துடன், நாமத்துக்குரியவரின் நினைவும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. மனிதன் எந்தெந்த வஸ்துக்களின் பெயரை உச்சரிக்கிறானோ, அந்தந்த வஸ்துக்களின் வடிவ நினைவு அவனுக்கு, பெயருடன் சேர்ந்தே அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது; எண்ணம் எப்படியோ, அதற்கேற்றவாறே நல்ல-தீய விளைவுகளும் ஏற்படுகின்றன. காமத்தின் வசப்பட்ட ஒருவன், ஒரு பெண்ணைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டால், அந்த நினைவுடன் கூடவே அவன் சரீரத்தில் காமவேட்கை கிளர்ந்தெழுந்து ஆண்மை வெளிப்படுதல் போன்ற தீய விளைவுகள் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. இதைப் போலவே, வீரச்சுவை அல்லது கருணை நிறைந்த சரித்திரங் களை எண்ணும்போது, அவைகளுக்கேற்ப, மனிதனுடைய செயல்களும் மனநிலையும் மாறிவிடுகின்றன. சாதுக்களைப் பற்றிய சிந்தனை தோன்றும்போது, மனத்தில் உன்னதமான உணர்வுகள் விழித்தெழுகின்றன; தீயவர்களைப் பற்றி நினைத்தால், கெட்ட உணர்வுகள் முளைவிடுகின்றன. இவ்விதம், உலக சம்பந்தமான நினைவுகளின் இவ்வித விளைவுகள் தவிர்க்க முடியாதன என்றிருக்கும்போது பரமாத்மாவைப் பற்றி நினைப்பதால் பரமாத்ம பாவமும்

குணங்களும் நம் உள்ளத்தில் தோன்றும் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

அதனால், கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தவாறே சாதகன், பகவானிடம் பேரன்பு கொண்டு தவித்து, நிஷ்காம பாவத்துடன், இரவு-பகலாக, தியானத்தோடு கூட பகவந்நாம ஜபம் செய்வதற்கு விசேஷமாக முயல வேண்டும்.

சத்தங்கத்தினால் நாமஜபத்தில் சிரத்தை ஏற்படும்

பகவானின் திருநாமத்துக்கு இவ்வளவு மகத்தான மகிமை இருந்தாலும், பிரேமையோடு தியானத்துடன் கூட நாமஜபம் செய்வதில் ஜனங்கள் ஏன் நாட்டம் கொள்வ தில்லை? எவரிடம் பகவானுடைய பரிபூரணமான கருணை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அவர் தான் பகவத் பஜனையின் உண்மையான மறைபொருளை அறிந்து கொள்ள முடியும்- என்பது தான், இந்தக் கேள்விக்கு விடையாகும்.

பகவானுடைய கருணை என்பது எல்லோர் மேலும் எப்போதும் இருந்து வருகிறது என்றாலும், அவருடைய கருணையை உணராத வரையில், மனிதன் அந்தக் கருணையினால் ஏற்படக் கூடிய நன்மையை அடைய முடியாது. ஒருவனுடைய வீட்டில், பொக்கிஷம் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஆனால், அவனுக்கு அந்த விஷயம் தெரியாத வரையில், அந்தச் செல்வத்தின் பயனை அவன் அடையமுடியாது அல்லவா? ஆனால், அந்த ரகசியத்தை அறிந்துள்ள ஒருவரிடமிருந்து அவன் அதைத் தெரிந்து கொண்டு, சிரமப்பட்டுத் தேடிக் கண்டுபிடித்து விட்டானே யானால், அவனுக்குப் பயன் உண்டாகும். இவ்விதமே, பகவானுடைய தயையின் பிரபாவத்தை அறிந்துள்ள பெரியோர்களின் உறவினால், மனிதனுக்கு, பகவானுடைய அழிவில்லாத தயையைப் பற்றித் தெரிய வருகிறது; தயை பற்றிய அறிவு ஏற்பட்டு விட்டதால் பஜனையின் மேன்மை தெரிய வருகிறது; தொடர்ந்து, பஜனையில் அவனுக்குப் பிரவிருத்தி ஏற்படுகிறது; தொடர்ந்து, ஒழிவில்லாமல் பஜனை செய்து வருவதால் எல்லா சஞ்சித பாவங்களும் வேருடன் அழிந்துபோகின்றன; அவனுக்கு பரமாத்ம பிராப்தி என்ற பயன் முழுமையாகக் கிடைத்து விடுகிறது.

நாமத்தில், பாவத்தை அழிக்கும் சக்தி,
இயல்பாகவே இருக்கிறது

பகவந்நாம சங்கீர்த்தனம் செய்பவர்களின் பாவங்களைப் பகவான் அழித்து விடுகிறாரா? அல்லது, அவற்றை மன்னித்து விடுகிறாரா? அப்படியென்றால், விதி முரண்பாடு என்ற குற்றம் ஏற்பட்டுவிடாதா? - என்று சிலர் சந்தேகத்தைக் கிளப்பலாம். இதற்கு என்ன விடை? - என்றால், நெருப்பில் எரிக்கும் சக்தியும் ஒளிகொடுக்கும் தன்மையும் இயல்பாகவே இருப்பதைப் போல, பகவந்நாமத்துக்கும் பாவங்களை அழிக்கும் சக்தி இயல்பாகவே இருக்கிறது. அதனால்தான், பகவான் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறார் -

ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:।
யே ப்ருஜந்தி து மாம் புக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்॥
(9-29)

(நான் எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளிடமும் சமபாவத்துடன் வியாபித்திருக்கிறேன்; எனக்குப் பிரியமில்லாதவன் என்று எவரும் இல்லை; பிரியமானவன் என்று யாரும் இல்லை. ஆனால், என்னைப் பிரேமையுடன் வழிபடும் பக்தர்கள் என்னிடம் உள்ளனர்; நானும் அவர்களுக்குப் பிரத்யட்சமாக வெளிப்படுகிறேன்.)

இதிலிருந்து ஒரு விஷயம் தெளிவாகிறது : குளிர் ஜூரத்தினால் அவதிப்படும் பல பேர்களில், எவனொருவன் நெருப்புக்கு அருகில் சென்று குளிர் காய்கிறானோ, அவனுக்கு குளிரிலிருந்து விடுதலை தந்து, நெருப்பு அவனுடைய துயரத்தைக் குறைக்கிறது; நெருப்புக்கு அருகில் செல்லாதவனின் வேதனை குறைந்து போவதில்லை. எனவே, இந்த விஷயத்தில், அக்னியில் விதி முரண்பாடு என்ற குற்றம் ஏதுமில்லை. ஏனென்றால், அது அனைவருக்கும் தன்னுடைய வெம்மையைக் கொடுத்து அவர்களுடைய துன்பத்தைத் துடைத்து விடுவதற்கு எப்போதும் தயாராக இருக்கிறது. யாருமே அதன் அருகே போகவில்லை என்றால், அதற்கு அக்னியா பொறுப்பு? அது போலவே, பகவந்நாமஜபம், அந்த சாதகரின் அந்தக் கரணத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவருடைய துக்கங்களை

முழுமையாக நாசம் செய்து, அவருக்கு மேன்மை கொடுத்து விடுகிறது. ஆதலால், பகவானிடம், முரண்பாடான அணுகு முறை என்ற குறைபாடு இருப்பதற்கில்லை.

நாம பஜனத்தாலேயே ஞானம் ஏற்படுகிறது

கேள்வி : பகவந்நாமஜபத்தினால் பாவங்கள் அழிந்து போகின்றன என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்; ஆனால், பரமபதத்தையும் அடையலாம்-என்கிறீர்களே, அது எப்படி? ஏனென்றால், பரமபதம், ஞானத்தால் மட்டுமே அடையப் படக் கூடியதாயிற்றே?

பதில் : அது சரி தான். பரமபதம், ஞானத்தால் மட்டுமே அடையப்படக் கூடியது. ஆனால், சிரத்தை-பிரேமை-நம்பிக் கையோடு கூட, நிஷ்காமபாவத்துடன் செய்யப்படும் நாம சங்கீர்த்தனத்தின் பிரபாவத்தினால், பகவான் தன் ஸ்வரூபத்தின் தத்துவஞானம் உண்டாகக் கூடிய அறிவைத் தந்து விடுகிறார்; அதனால் அந்த சாதகனுக்குப் பரமபதப் பிராப்தி அவசியம் கிடைத்து விடுகிறது. பகவான் சொல்லியிருக்கிறார் -

மச்சித்தா மத்ஸூதப்ராணா பே₃த₄யந்த: பரஸ்பரம்।
கத₂யந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச॥
தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப₄ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்।
த₃த₃ாமி புத்₃தி₄யோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே॥
தேஷாமேவாநுகம் பார்த்த₂மஹ மஜ்நாஜம் தம:।
நாஸயாம்யாத்மப₄ாவஸ்த்தே₂ ஜ்ஞாநதீ₃பேந ப₄ாஸ்வதா॥

(கீதை : 10/9-11)

(எப்போதும் என்னிடமே மனத்தை நிலைநிறுத்தி, என்னிடமே பிராணனை அர்ப்பணம் செய்துவிட்ட பக்தர்கள், பக்தியைப் பற்றி பரஸ்பரம் உரையாடிக் கொண்டு, தங்களிடம் என்னுடைய பிரபாவத்தை உணர்த்திக் கொண்டும், என்னுடைய குண-பிரபாவங்களோடு கூடிய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டும் எப்போதும் மனநிறைவு உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்; மேலும் வாசுதேவனான என்னிடமே ஆனந்திக்கிறார்கள். எப்போதும் என் தியானத் திலேயே நிலைபெற்றுள்ளவர்களும் பேரன்புடன் நாம

சங்கீர்த்தனம் செய்து வருபவர்களுமான பக்தர்களுக்கு, என்னையே அடைவிப்பதான, விசேஷமான தத்துவஞான யோகத்தைத் தந்தருள்கிறேன். இதற்கும் மேலாக அருள் புரிவதற்காக, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் இருந்து கொண்டு நானே அவர்களுடைய அக்ஞான இருளை, ஒளிவீசும் தத்துவஞான வடிவமான விளக்கினால் அகற்றி விடுகிறேன்.)

ஆகவே, எப்போதும் பேரன்புடன் நிஷ்காம நாமஜபமும் பகவத் ஸ்வரூப தியானமும் செய்து வருவதால், தானாகவே ஞானம் உண்டாகி விடுகிறது; அந்த ஞானத்தின் மூலம் சாதகனுக்கு விரைவிலேயே பரமபதம் கிடைத்துவிடுகிறது.

நாமத்தை அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது

சில பேர்கள், நாமஜபத்தின் மகிமையை அறியாத காரணத்தால், அதனைக் குறை சொல்கிறார்கள். அவர்கள், 'ராம்-ராம்' என்று சொல்வதும் 'டாம்-டாம்' என்று சொல்வதும் ஒன்று தான் என்கிறார்கள். அத்துடன், நாமஜபம் என்ற போர்வையில் சோம்பேறிகளாக மாறி, தம் வாழ்க்கையைப் பாழடித்துக் கொள்கிறார்கள்-என்றும் சொல்கிறார்கள். இப்படிப் பல மாதிரியாக பேசி வருகிறார்கள்.

இப்படிச் குறை கூறும் சகோதரர்களிடம் நான் வேண்டிக் கொள்வது, இது தான் : ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்காமல், இவ்வாறெல்லாம் நாமஜபத்தைக் குறை கூறுவது என்பது ஜபம் செய்பவர்களுடைய உள்ளத்தில் அசிரத்தையை உண்டாக்கிவிடும் தீயசெயலுக்கு ஏதுவாகி விடும்; ஆகவே, கொஞ்ச காலத்துக்கு நாமஜபம் செய்து, அதனால் என்ன லாபம் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். வீணாகக் குறை கூறுவது, அலட்சியப் படுத்துவது முதலியவற்றால் பாவத்துக்கு ஆளாகாதீர்கள்.

நாமஜபத்தில் மயக்கம், சோம்பல் கூடாது

பல அன்பர்கள் நாமஜபம் அல்லது பஜனை செய்வது நல்லது என்றே கருதுகிறார்கள். ஆனால், மனமயக்கம் அல்லது சோம்பல் காரணமாக பஜனை செய்வதில்லை. இது அவர்களுடைய மாபெரும் தவறு. அடைதற்கரியதும் நொடிப் பொழுதில் அழியக்கூடியதுமான மனித சரீரத்தைப்

பெற்றிருந்தும், பஜனை செய்வதில் சோம்பி நின்றால், அவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல? வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் செலவிடுவது என்றால், அது பஜனையில் தான் இருக்கிறது; இப்போது, ஏதோ மயக்கத்தினால் (பிரமையினால்) விலைமதிக்க முடியாத இந்த அரிய வாய்ப்பினைத் தொலைத்துவிட்டால், பின்னால், மனம் வருந்துவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது.

ஆகவே, சோம்பல் மற்றும் மனப்பிரமையைத் துறந்து ஏதோ ஒரு வழியில்-எழும்போது, உட்காரும்போது, தூங்கும் போது, ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யும்போது -எப்போதும் நாமஜபம் செய்யும் பழக்கத்தை அவசியம் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

குழந்தைகளின் கவனத்தைத் திசைதிருப்புவதற்காக, அவர்கள் எதிரில் பல்வகையான பொம்மைகளைப் போடுகிறாள், தாயார்; சாப்பிடும் பண்டங்கள் சிலவற்றை அவர்கள் கையில் கொடுக்கிறாள். உடனே, குழந்தைகள் அந்தப் பொருட்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, அம்மாவை மறந்து, அழுகையை நிறுத்தி விடுகின்றன; அம்மாவும் அவைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு, வேறு வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்குகிறாள். ஆனால், எவ்வித திசை திருப்பத்தையும் ஏற்காமல், அம்மா, அம்மா என்றே ஏங்கி அழைக்கும் குழந்தையை, அம்மா நிச்சயமாகத் தன் தோளில் போட்டு, தட்டிக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவளாகிறாள்; இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கும் குழந்தை அருகில், வீட்டின் அவசியமான மற்றெல்லாக் காரியங்களையும் விட்டு விட்டும் கூட, அம்மா ஓடி வந்து, தன் தோளில் போட்டுக் கொண்டு கொஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், 'இந்தக் குழந்தை என்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளிலும் மனத்தைச் செலுத்தாது' என்பதை அம்மா அறிந்திருக்கிறாள்.

இவ்விதமே, பகவானும், பக்தனை சோதித்துப் பார்ப்பதற்காக, அவனுடைய விருப்பப்படி அநேக விதமான பொருட்களை அளித்து ஆசை காட்டுகிறார். எவன், அந்தப் பொருட்களில் பற்றுக் கொண்டு பகவானை மறக்கிறானோ, அவன் இந்தத் தோளில் தோற்றுப் போய் விடுகிறான்; ஆனால், பெரும்பேறு பெற்ற ஒரு பக்தன் உலக சம்பந்தமான

எல்லா விஷயங்களையும் பொருட்படுத்தாமல், அவையெல்லாம் நொடிப்பொழுது உள்ளவை, அழிந்து போய் விடுபவை என்று உணர்ந்து, அவைகளை உதறித் தள்ளி விடுகிறான்; பிரேமையில் மூழ்கி, சுத்தமான மனத்துடன், சச்சிதானந்த மயமான அன்னையைக் காணவே, விடாமல் அழுது கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்ட பக்தனுக்காக, மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, பகவான் தானே விரைவில் அவனிடம் வர நேரிடுகிறது.

ஆகவே, உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் விஷப்பிண்டம் என்பதாக உணர்ந்து, அவைகளிடமிருந்து மனத்தைத் திருப்பி, ஸ்ரீபரமாத்மாவின் புனித நாமத்தில் ஈடுபடுத்துவது தான் தலையாய கடமை. பரமாத்மாவின் நாமத்தை ஜபம் செய்பவனை, கருணைமிக்க பரமாத்மாவே விரைவிலேயே சம்சார்ச் சிக்கலிலிருந்து விடுவித்து விடுகிறார்.

‘ஈசுவரன் நியாயமுள்ளவர் என்கிறீர்கள். அதே சமயம், தன்னைக் கீர்த்தனம் செய்பவரின் பாவங்களை அழித்து, அவருக்குப் பரமகதியை அருள்கிறார் என்றும் சொல்கிறீர்கள். இப்படி இருந்தால், அவரை எப்படி கருணாமூர்த்தி என்று சொல்ல முடியும்?’ என்று கேட்கலாம்.

இப்படிப் பேசுவது, நியாயமான வாதம் ஆகாது. உலகத்திலுள்ள பெரிய பெரிய மன்னர்கள், தன்னைப் போற்றிப் புகழுபவர்களுக்குச் செல்வம் முதலிய பாஹ்ய (வெளிப்படையான) வஸ்துக்களைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்விக்கிறார்கள்; ஆனால், பகவான் அவ்வாறு செய்வதில்லை. பக்தன், அவரை எந்த உணர்வுடன் வழிபடுகிறானோ, அவனை, அவரும் அதே உணர்வுடன் அணுகுகிறார்.

யே யத்₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப்₂ஜாம்யஹம்॥

(கீதை : 4/11)

பரமாத்மா, பெரியவன்-சிறியவன் என்ற பாகுபாடெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. மிகவும் சாமானியமான ஒருவன் பரமாத்மாவை எந்த உணர்வுடன் வழிபடுகிறானோ, எவ்விதம் நடந்து கொள்கிறானோ, அவரும் அவனிடம் அதே

மனோபாவத்துடன் அணுகி, அதே மாதிரி நடந்து கொள்கிறார். ஒருவன் அவருக்காக அழுது அரற்றி நொந்து போகிறான் என்றால், அவரும் அவனைச் சந்திப்பதற்காக பரபரப்புடன் ஓடி வருகிறார். ஆகா, இது, அவருடைய பெருங்கருணையே அல்லவா!

ஆதலால், இந்த அநித்யமான, நொடிப்பொழுது மட்டுமே நிற்கிற, அழிந்துபோகிற உலகத்தின் பொய்யான எல்லாவித போகங்களையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு, சகல சக்திகளும் நிரம்பிய, நீதியுணர்வுடைய, சுத்தமான, தயை மிகுந்த, உண்மையான அன்புடைய, பரமாத்மாவின் புனித நாமத்தை, நிஷ்காமமாக பேரன்புடன் தியானத்தோடுகூட எப்போதும் ஜபம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

உலகத்தின் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, ஈசுவர சாட்சாத்காரத்தை அடைவதற்கு நாமஜபம் தான் எல்லா சாதனங்களைக் காட்டிலும் உயர்வான, அறிவுபூர்வமான சாதனம் ஆகும்.

5. சத்சங்கமும் அடியார்கள் பெருமையும்

‘ஸத்’ என்பது பகவானே; அவரிடம் பேரன்பு கொண்டு, அவரைச் சந்திப்பது-என்பது தான் உண்மையான, தலையாய சத்சங்கம் ஆகும். பகவானைத் தரிசித்துவிட்ட பக்தர்கள்; அல்லது, ஜீவன்முக்தர்களான ஞானி மகாத்மாக்களைக் காண்பது என்பது இரண்டாம் தரமான சத்சங்கம்; பகவானிடம் பிரேமையுடைய, மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள சாதகர்களைக் காண்பது என்பது, மூன்றாம் தரமான சத்சங்கம் ஆகும். நான்காவது தரமாக, நல்ல சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிதலைச் சொல்லலாம்.

ஸத் வடிவமான பகவானிடம் அன்பு கொள்ளுவதும், அவரைக் காண்பதும், எல்லா சாதனைகளின் பயனாகும். என்றாலும், பகவானைத் தரிசித்து விட்டவர்கள், பகவானிடம் அநன்யமான பிரேமை உடையவர்கள்-இப்படிப்பட்ட,

பகவானை அடைந்துவிட்ட பக்தர்களைக் காண்பது, அல்லது, திருக்கூட்டத்தில் சேருவது என்பது பகவானுடைய அருளி னாலேயே கிடைப்பதாகும். தன்னிடம் பகவானுக்கு ஏராளமான கிருபை இருக்கிறது என்று நம்பிக்கை கொள்பவனே, பகவானுடைய கிருபையை அடைவதற்குத் தகுதியுடையவன். அவன், அதனால், அந்தக் கிருபையை தத்துவத்துடன் அறிந்து பரமசாந்தியை அடைந்து விடுகிறான் (கீதை : 5/29). எவருக்குப் பகவானிடத்திலும் அவருடைய பக்தர்களிடத்திலும் சிரத்தையும் நம்பிக்கையும் பிரேமையும் ஏற்படுகிறதோ; எவருடைய அந்தக்கரணத்தில் முன்னர் செய்துள்ள பக்தி-சிரத்தையின் பதிவுகள் சேர்ந்துள்ளனவோ, அவரும் பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாகும் தகுதியுடையவர்.

ஸ்ரீராமசரிதமானஸம் சுந்தரகாண்டத்தில், பக்தனான விபீஷணன், அனுமானிடம் சொல்கிறார் : '(ஸ்ரீராமனுக்கு என்னிடம்) அன்பு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. ஏனென்றால், ஹரியின் கிருபை இல்லாமல் (தங்களைப் போன்ற) சான்றோர்களின் சந்திப்பு கிடைக்காது.'

சிவபெருமானும், பார்வதி தேவியிடம் கூறுகிறார்-'ஏ, மலைமகளே! சாதுக்களைச் சந்திப்பதற்கு நிகரான வேறு லாபம் ஏதுமில்லை. ஆனால், அது, ஸ்ரீஹரியின் அருள் இல்லா மல் நடைபெறாது என்று வேத-புராணங்கள் கூறுகின்றன.'

முன்னர் செய்த உத்தமமான சம்ஸ்காரங்களின் பிரபாவத்தினால் தான் பக்தர்களை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டுகிறது. ஸ்ரீராமசரிதமானஸம் உத்தர காண்டத்தில், பகவான் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி, குடிமக்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது கூறுகிறார் : 'பக்தி என்பது, வேறு எதனையும் சார்ந்திராத, சுதந்திரமான சாதனம்; எல்லா சுக-சௌக்கியங் களுக்கும் சுரங்கம் போன்றது. ஆனால், சத்தங்கம் (அடியார் திருக்கூட்டத்தில் பங்கு) இல்லாமல், உயிர்கள் இதனை (பக்தியை) அடைய முடியாது; மலை மலையாகப் புண்ணியம் சேர்ந்திராவிட்டால், சாதுக்களைச் சந்திக்க முடியாது. மேலோர் திருக்கூட்டம் தான், ஜன்ம-மரண சக்கிரத்தை முடிவு கட்டுவதாகும்.'

இவ்விதம், பகவானை அடைந்துவிட்ட மனிதர்களின் இலக்கணத்தை உடையவர்களே, தன் பக்தன் என்று பகவான் தானே, கீதையில் சொல்லியிருக்கிறார் -

அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச।
நிர்மமோ நிர்ஹங்கார: ஸமது: க்₂ஸு₂க₂: க்ஷமீ॥

ஸந்துஷ்ட: ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ரு₄நிஸ்ஸய:।
மய்யர்ப்பித மநோபுத்₃தி₄ர்யோ மத்₃பு₄க்த: ஸ மே ப்ரிய:॥

(12-13,14)

(எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளிடமும் வெறுப்பு இல்லாமல், எல்லோரிடமும் தன்னலமற்ற அன்பு கொண்டு, காரணம் இல்லாமலே கருணையோடு இருப்பவன்; நான் என்னும் அகங்காரம் இல்லாதவன், என்னுடையது என்ற மமதை இல்லாதவன், சுக-துக்கங்களை சமமாகவே பாவித்துப் பொறுமையோடிருப்பவன்-அதாவது, தனக்குப் பிழை செய்த வனுக்கும் கூட அடைக்கலம் அளித்து விடுபவன்; எப்போதும் மனநிறைவுடன் இருக்கும் யோகி, புலன்களோடு கூடிய சரீரத்தைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவன், என்னிடம் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்திருப்பவன், மனம்-புத்திகளை எனக்கே அர்ப்பணித்துள்ளவன்-இப்படிப்பட்ட பக்தன், எனக்குப் பிரியமானவன்.)

பகவானை அடைந்து விட்ட பக்தன், அல்லது, ஜீவன் முக்தர்களுக்கு, குணங்கள் கடந்த மனிதர்களான எல்லாப் பிராணிகளிடமும் பொருட்களிடமும் சமமான பார்வையே ஏற்படுகிறது (கீதை : 14-24,25). அவர்களுக்கு எதனிடமும் தனிப்பட்ட சுயநலமான உறவு ஏற்படுவதில்லை (கீதை : 3/18). அவர்களுக்கு, தம் சரீரம், வீடு முதலியவற்றின் மேல், என்னுடையது என்று சொந்தம் கொண்டாடுதலும், பற்றுதலும், அகம்பாவமும் முற்றிலுமாக இருப்பதில்லை (கீதை : 12/19). அவர்களுக்கு அனைத்து உயிர்களிடமும் கருணையும் அன்பும் இருக்கிறது (கீதை : 12/13). இவ்வாறே, எல்லோரிடமும் அவர்களுக்கு சமமான பாவனையும் இருக்கிறது.

பரமாத்மாவை அடைந்து விட்ட சான்றோர்களின் சமபாவத்தை விளக்கும்போது, பகவான் கூறுகிறார்-

வித்யா விநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே க்ருவி ஹஸ்திநி।

ஸ்நி சைவ ஸ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமத்யுஸிந:॥

(கீதை: 5/18)

(ஞானிகள், படிப்பும் அடக்கமும் கொண்ட அந்தணர்கள், பசு, யானை, நாய் மற்றும் சண்டாளனிடமும் ஒரே மாதிரியான பார்வை செலுத்துகிறார்கள்.)

பகவான், 'ஞானிகள் சமதர்சிகள்' என்று சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சாஸ்திர விதிப்படியான, நியாயமான, உலக நடைமுறைக்கு ஏற்றதான வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், எல்லோரிடமும் சமபாவத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தைத் தெளிவாக்கியிருக்கிறார். எல்லோரிடமும் எவரும் சமமாக நடந்துகொள்ள முடியாது; ஏனென்றால், விவாகம் மற்றும் முன்னோர் கடன் போன்ற கர்மாக்களை, வேதியர்களே செய்து வைக்க முடியும்; சண்டாளர் முதலியோரால் முடியாது. பசுவிடமிருந்து கிடைக்கும் பாலைத் தான் குடிக்கிறார்களே தவிர, நாயிடமிருந்து கிடைப்பதை அல்ல; யானை மேல் ஏறி சவாரி செய்வார்களே தவிர, பசுமாட்டின் மேல் ஏறி உட்கார மாட்டார்கள்; தழை-புல் முதலியவை யானைக்கும் பசுவுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றன; நாய்க்கோ, மனிதனுக்கோ அல்ல. ஆகவே, எல்லோருடைய நலனையும் கருத்தில் கொண்டு, மட்டு-மரியாதையோடு கூட எல்லோரிடமும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்வது தான் சமமான வியவஹாரம்; ஒரே பொருளை எல்லோருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது அல்ல. ஆனால், எல்லோரிடமும் அவரவரிடம் அமைந்துள்ள வேற்றுமைகளுக்கு ஒப்ப உறவு வைத்துக்கொண்டாலும், தன்னுடைய சாரீரத்தின்மேல் கொண்டுள்ள பற்றுதலும், 'தான்' (ஒரே ஆன்மா) என்னும் சிந்தனையும் மற்ற எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய சாரீரத்தின்மேல் நமக்கு அன்பும் ஆத்மபாவமும் சமமாக இருந்தாலும், பயன்பாடு, தன்னுடைய உறுப்புக்களிடமே தனித்தனியாக இருக்கிறது-தலையை அந்தணர் போலவும், கைகளைக் கூத்திரியர்களைப் போலவும், முழங்கால்களை

வணிகர் போலவும், கால்களை வேளாளர் போலவும், மலத் துவாரம்-சிறுநீர் துவாரம் முதலியவற்றை தீண்டத்தகாதவர்களைப் போலவும் கருதி, அதற்கேற்றவாறு நடந்து கொள்கிறோம். அதே போல, எல்லோரிடமும் தன் உயிரிடம் உள்ளதைப் போன்றே சமபாவம் வைத்திருந்தாலும் அவரவர் தகுதிக்குத் தக்கபடி உறவு கொள்ள வேண்டும் என்று பகவான் சொல்கிறார் (கீதை : 6/32)

ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஸ்யதி யோஃஜுந:
ஸுகம் வா யதி₃ வா து₃:க்கம் ஸ யோகீ₃ பரமோ மத:₁₁

(அர்ஜுனா! எந்த யோகி, தன்னைப் போலவே எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளிடமும் சமநோக்கு வைத்திருக்கிறாரோ, சுகம் அல்லது துக்கத்தையும் எல்லோரிடமும் சமமாகப் பார்க்கிறாரோ, அவர் மிகவும் உயர்ந்தவர் என்று மதிக்கப்படுகிறார்.)

ஸ்ரீராமசரிதமானஸத்தில், பரதனிடம் சாதுக்களின் இலக்கணத்தைக் கூறும்போது, பகவான் ஸ்ரீராமசந்திரர் சொல்கிறார்: 'சாதுக்கள் புலனுக் பொருட்களில் ஒட்டிக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் நன்னடத்தை-நல்லொழுக்கத்தின் கருவூலம் போன்றவர்கள். பிறர் துன்பப்படுவதைக் காணும் போது தாமும் துயரப்படுகிறார்கள்; பிறர் சுகத்தில் தம் சுகத்தைக் காண்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரிடமும், எல்லாக் காலத்திலும் சமநோக்கு கொண்டுள்ளார்கள். அவருடைய நெஞ்சத்தில், விரோதி என்று யாருமே இல்லை. அவர்கள் கர்வம் இல்லாதவர்களாவும் வைராக்கியம் உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பேராசை, கோபம், ஆனந்தம், அச்சம் முதலியன அற்றவர்கள். அவர்களுடைய உள்ளம் மென்மையானது. ஏழைகளிடம் பரிவு காட்டுகிறார்கள். மனம்-மொழி-செயல்களால், வஞ்சனை இல்லாமல் என்னிடம் பக்தி கொண்டுள்ளார்கள். எல்லோருக்கும் மரியாதை காட்டுகிறார்கள்; என்றாலும், தனக்கு மரியாதையை எதிர்பார்ப்பதில்லை. பரதா! அந்த சாதுக்கள், என்னுடைய உயிருக்கு ஈடான அன்புக்கு உரியவர்கள். அவர்களிடம் ஆசை ஏதும் கிடையாது. அவர்கள் என் நாமத்தையே சார்ந்து அடைக்கலம் புகுந்துள்ளார்கள். சாந்தி, வைராக்கியம், அடக்கம், மற்றும் மலர்ச்சிக்கு இருப்பிடம் போல் உள்ளார்கள். அவர்களிடம் குளிர்ச்சி, எளிமை,

எல்லோரிடமும் நட்பு, எல்லா தர்மங்களுக்கும் தாய் போன்ற அந்தணர்களின் திருவடிகளில் பேரன்பு முதலியன அமைந்துள்ளன. குழந்தாய்! இந்த எல்லா லட்சணங்களும் எவரிடம் குடி கொண்டுள்ளனவோ, அவரே உண்மையான சாது என்று அறிந்துகொள். எவருடைய மனமும் பொறிகளும் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றனவோ, எவர் நல்லொழுக்கம் மற்றும் உலக நடத்தை விதிகளிலிருந்து ஒருபோதும் நழுவி விடுவதில் லையோ, எவர் தன் வாயால் கடுமையான சொற்களைப் பேசுவதில்லையோ, எவருக்குப் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் சமமானவையோ, எவருக்கு என்னுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே உறுதியான பிடிப்பு இருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட நற்குணங்களின் ஆலயமாகவும் சுகத்தின் குவியலாகவும் உள்ள சாதுக்கள் என் உயிருக்கு இணையாகப் பிரியமானவர்கள்.'

மேற்கூறிய லட்சணங்களில் பல, மனம் சம்பந்தப்பட்டதாகையால், அவரவர்களாலேயே அறியமுடியும்; வேறு சில நடத்தைகள் பிறரால் கவனித்துப் பார்த்து, அவர்களுடைய நிலையை-ஞானச் சிகரத்தில் எந்த உயரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதை-தோராயமாக அனுமானிக்க முடியும். ஆனால், உண்மையென்னவென்றால், பகவான் மற்றும் மகாத்மாக்களுடைய கிருபை யார் மேல் ஏற்படுகிறதோ, அவர்களே ஞானிகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும். எவருடைய சந்திப்பு, தரிசனம், உரையாடல் மற்றும் சொற்பொழிவினால், பகவானை அடைந்துவிட்ட பெரியோர்களின் லட்சணங்கள் இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுகிறதோ, அவர்களே, நம்மைப் பொறுத்த வரையில், பகவானை அடைந்துவிட்ட சாதுக்கள்-இவ்வாறு எண்ணி, அந்த மேலோர்களின் கூட்டுறவினால் மேன்மையை அடையவேண்டும். சாதுக்களிடம் சிரத்தா-பக்தியுடன் உறவு கொண்டு, அவர்களுடைய ஆணைப் படி நடப்பவரே, அந்தக் கூட்டுறவினால் சிறப்பான மேன்மையை அடையமுடியும். பகவான், கீதையில் சொல்கிறார்-(13/25)

அந்யே த்வேவமஜாநந்த: ஸ்ருத்வாந்யேப்,ய உபாஸதே
தே:பி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ஸ்ருதிபராயணா:॥

(மற்றவர்கள்-மழுங்கிய அறிவுடையவர்கள்-தியான யோகம், ஞானயோகம், கர்மயோகம் முதலியவற்றின் பெயரைக் கூடக் கேட்டறியாதவர்கள்-தத்துவத்தை அறிந்துள்ள அறிஞர்களிடமிருந்து கேட்டறிந்து, அதன்படி உபாசனை செய்கிறார்கள்; இப்படி கேட்டு, அறிந்து, கடைப்பிடிப்பவர்களும் இறப்பு என்னும் சம்சாரக் கடலைச் சந்தேகமில்லாமல் கடந்து விடுகிறார்கள்.)

உயர்நிலையிலுள்ள சாதுக்களின் பெருமை மற்றும் தாக்கத்தைப் பற்றி விளக்கும்போது, கோஸ்வாமி ஸ்ரீதுளஸீ தாஸர் கூறுகிறார் : தண்ணீரில் வசிப்பவை, நிலத்தில் நடப்பவை, ஆகாயத்தில் பறப்பவை என்னும்படியான பல்வகை ஜட-சேதன வடிவமாக இந்த உலகில் எத்தனை உயிர்கள் இருக்கின்றனவோ, அவைகளில், எந்த வேளையில், எவைகள் எவ்வெப்படியோ ஞானம், புகழ், நல்லகதி, செழுமை, மேன்மை அடைந்துள்ளனவோ, அதெல்லாம் சத்சங்கத்தின் பிரபாவம் என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும். வேதங்கள் கூற்றுப்படியும் உலக நடைமுறையைப் பார்க்கும்போதும், மேற்சொன்ன சிறப்பு அம்சங்களைப் பெறுவதற்கு (சத்சங்கத்தைத் தவிர) வேறு வழியே இல்லை. சத்சங்கமில்லாமல் விவேகம் (நல்லது-கெட்டது என்று பகுத்துணரும் அறிவு) ஏற்படுவதில்லை; ஸ்ரீராமசந்திரப் பிரபுவினுடைய அருள் நோக்கு இல்லாமல், சத்சங்கம் (மேன்மக்கள் உறவு) தானாக வந்து வாய்ப்பதில்லை. சத்சங்கம் என்பது, ஆனந்தம், ஆன்மிக உயர்வு ஆகியவற்றின் வேர் போன்றது. அந்த சத்சங்கத்தை அடைவதுதான், பலன்; மற்றெல்லா சாதனங்களும் மலர்கள் போன்றவை. கொடியவரும் கூட மேன்மக்கள் கூட்டத்தில் சேர்வதன்மூலம் திருந்தி விடுகிறார்கள்- சஞ்சீவினிக் கல்லால் தொடப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே இரும்பு அழகியதாகி விடுகிறது-அழகிய தங்கம் ஆகிவிடுகிறது. ஸ்ரீராமசரித மானஸத்தில், இந்த விஷயம் பற்றி, கருடனிடம் பரமேஸ்வரன் கூறுகிறார் : 'சத்சங்கம் இல்லாமல், ஸ்ரீஹரியின் கதைகளைக் கேட்கும் வாய்ப்பு கிடைக்காது; ஹரியின் கதைகளைக் கேளாமல், மோகம் (அறிவு மயக்கம்) ஓடிப்போகாது; நாசம் அடையாது; மோகம் மறைந்தாலொழிய ஸ்ரீராமசந்திரரின் திருவடிகளில் திடமான பக்தி உண்டாவதில்லை.'

காகபுஜுண்ட முனிவர், கருடனிடம் சொல்கிறார் : ‘அழகிய ஹரிபக்தி தான் எல்லா சாதனைகளுக்கும், பலன் (பழம்) போன்றது. ஆனால், சாது மகாத்மாக்களின் கருணையில்லாமல், அதனை யாரும் அடைந்ததில்லை. கருடனே! இவ்வாறு ஆய்ந்து அறிந்துகொண்டு சாதுக்களை அண்டி நிற்பவனுக்கு பூராமனிடம் சுலபமாகவே பக்தி ஏற்பட்டு விடும்.’

பின், உலகத்தைக் மேல்தூக்கி விடுவதற்காக பகவானால் மண்ணுலகுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ள உத்தம அதிகாரிகளின் கூட்டுறவால் ஏற்படும் நன்மைகளைப் பற்றி விரித்துரைக்க வேண்டுமா, என்ன? அவர்களுடைய தரிசனம், உரைகள், தொடுதல், சிந்தித்தல் மற்றும் உரையாடலாலும் சிறப்பான நன்மை ஏற்படக் கூடும். காமத்தில் பற்றுடையவனுக்கு, தான் விரும்பும் பெண்ணை தன் இதயத்தில் பார்ப்பது, சொற்களைக் கேட்பது, தொடுவது அல்லது அவளைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருப்பதால், காமம் கிளர்ந்தெழுந்து விடுவதைப் போல, பகவானிடம் பேரன்பு கொண்ட மனிதர்களைத் தரிசிப்பது, அவருடைய உரைகளைக் கேட்பது, அவர்களைத் தொடுவது, அல்லது அவர்களைப் பற்றிய நினைவில் ஆழ்ந்து விடுவது முதலியவற்றால் நிச்சயமாகப் பகவானிடம் பிரேமை கிளர்ந்தெழ வேண்டும். பாரஸ மணியால் தொடப்பட்டவுடனேயே இரும்பு, பொன் ஆகி விடுகிறது-என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், மகாத்மாக்களின் உறவோ என்றால், பாரஸ மணிக்கும் மேலான மகிமை வாய்ந்தது-என்று ஒரு கவிஞர் கூறியிருக்கிறார். பாரஸ மணிக்கும் மகாத்மாக்களுக்கும் இடையே மிகவும் வேற்றுமை உண்டு. ‘பாரஸமணி, இரும்பைப் பொன்னாக்குகிறது என்பது சர்வ நிச்சயம் ; ஆனால், சாது மகாத்மாக்கள் தங்கள் கூட்டத்தில் சேர்பவர்களை, தங்களைப் போலவே ஆக்கி விடுகிறார்கள்’

பாரஸமணியுடன் சம்பந்தம் ஏற்பட்டால் இரும்பு அவசியம் பொன்னாகி விடவேண்டும். அப்படி ஆகாவிட்டால், அந்தப் பாரஸமணி, பாரஸமணி அல்ல; அல்லது; அந்த இரும்பு, இரும்பு அல்ல-என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதே போல, மேன்மக்களின் தொடர்பால், சாதகன், நிச்சயமாக மேன்மை அடைந்து விடுகிறான். அப்படி

ஆகாவிட்டால், அந்த மேன்மக்கள், மேன்மக்கள் அல்லர்; அல்லது, சாதகனிடம் சிரத்தை-விசுவாஸம்-பிரேமை குறைவாக இருக்கிறது-என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பகவத் பக்தர்களான, (பிறரை உய்விக்கும்) அதிகாரம் பெற்ற மனிதர்களின் பார்வை எங்கெல்லாம் படுகிறதோ, எவரைப்பற்றி தம் மனத்தில் நினைத்துக் கொள்கிறார்களோ, எவைகளைத் தீண்டுக்கிறார்களோ, அந்த மனிதர்கள் அல்லது பொருட்களில் பகவத் பிரேமையின் ஓர் அணுவளவு உள்ளே புகுந்து விடுகிறது. பகவானைப் பற்றி ஆய்ந்துணரும் விருப்ப முடைய ஒருவரின் மரணகாலத்தில், அவர்கள் (சாதுக்கள்) அவர் இருக்குமிடம் சென்று சதா கீர்த்தனங்களைப் பாடி இசைத்து, அவருக்கு ஆன்மிக மேன்மைத் தந்தருள்கிறார்கள்.

ஸ்ரீநாரத புராணத்தில்,

மஹாபாதகயுக்தா வா யுக்தா வா சோபபாதகை:|
பரம் பத்யம் ப்ரயாந்த்யேவ மஹத்யுபி₄ரவலோகிதா:||
கலேவரம் வா தத்யுப₄ஸம் தத்யுதா₄மம் வாபி ஸத்தமா
யத்யு பஸ்யதி புண்யாத்மா ஸ ப்ரயாதி பராம் க்யுதிம்||
(ஸ்ரீவபாகம் : 7-74,75)

- என்று சொல்லியிருக்கிறது.

‘அதிகாரமுடைய மகாபுருஷர்களால் பார்க்கப்பட்ட வர்கள்-மகாபாதகம், உபபாதகம் செய்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி-நிச்சயமாக பரமபதத்தை அடைந்து விடுவார்கள். இத்தகைய புனிதத்தன்மை வாய்ந்த சான்றோர், மரித்துவிட்ட ஒருவனுடைய சடலத்தை; அல்லது, சிதையிலிருந்து எழும்பும் புகையை; அல்லது, வெந்து மிகுந்த சாம்பலை, தம் கண்களால் பார்த்தாலும் போதும், மரணமடைந்தவன் மேலான கதியை அடைந்து விடுகிறான்.’

ஆகவே தான், மேன்மக்கள் கூட்டத்தில் பங்கு கொள்வதன் பெருமை, அறநூல்களில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது -

துலயாம லவேநாபி ந ஸ்வர்க்யம் நாபுந்₄பவம்|
ப₄கவத் ஸங்க்யுஸங்க்ய ஸ்ய மர்த்யாநாம் கிமுதாஸிஷ:||

(1-18-13)

(பகவானிடம் தீவிரமான பிரேமை கொண்ட மேன்மக்களுடன் ஒரு நொடி நேரம் இருப்பது என்பதை, ஸ்வர்கம், என்ன!... மோட்சத்தோடு கூட எடை போட்டுப் பார்க்க முடியாது! அப்படியிருக்கும்போது, தூசுபெறாத உலக போகங்களைப் பற்றி பேசவும் வேண்டுமா?)

(சத்தங்கத்தினால்-சாதுக்களின் கூட்டுறவால்-மோட்சம் போன்ற மிக உயர்தரமான பயனே கிடைக்கும் என்னும்போது, மிகவும் சாதாரணப் பயனான இவ்வுலக சுக-சௌகரியங்கள் கிடைக்காமலா போய்விடும்?-என்பது கருத்து.)

ஸ்ரீராமசரித மானஸத்தில், அரக்கியான லங்கினி, ஹனுமானிடம் கூறுகிறாள் : 'தராசின் ஒரு தட்டில், ஸ்வர்க-மோக்ஷங்களின் சுகத்தை வைத்து, மற்றொரு தட்டில் நொடி நேர சத்தங்கத்தினால் கிடைக்கும் சுகத்தையும் வைத்துப் பார்த்தால், இவை இரண்டும் சமமாக இருக்க மாட்டா. சத்தங்கத்தினால் ஏற்படும் லாபம் அதிகமாகவே இருக்கும்.'

இப்படிப்பட்ட மேன்மக்களின் கிருபை தான், பக்தியை அடைவதற்கான முக்கிய சாதனம் என்று நாரதர் கூறுகிறார் -

முக்யதஸ்து மஹத்க்ருபயைவ புகவத்க்ருபாலேஸாத்ய வா||

(நாரதபக்திஸூத்ரம் : 38)

(பகவானிடம் பக்தி என்பது, முக்கியமாக, மகாபுருஷர்களின் கிருபையாலோ, அல்லது, பகவானுடைய அருளின் ஒரு துளியினாலோ கிடைக்கக் கூடும்.)

நாரதர் மேலும் கூறுகிறார் -

மஹத்ஸங்க்யஸ்து துர்லபேயஸ்யமோக்யஸ்ச||

(நா.ப.ஸு : 39)

(மகாபுருஷர்களின் சங்கம் மிகவும் கிடைத்தற்கரியது; அடையமுடியாதது-என்றாலும், கிடைத்து விட்டால் பலனைத் தந்தே தீரும்.)

ஸப்யதோபி தத்க்ருபயைவ||

(நா.ப.ஸு : 40)

(அது-சாதுக்களின் கூட்டத்தில் சேருதல்-பகவானுடைய அருளினால் கிடைக்கக் கூடியது.)

ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது -

துர்ப்பே₄ மாநுஷோ தே₃ஹோ தே₃ஹிநாம் ஷ்ணப₄ங்கு₃ர:।
தத்ராபி து₃ர்ப்பே₄ம் மந்யே வைகுண்ட₂ப்ரியத₃ர்ஸநம்॥

(11-2-29)

(உயிர்கள், மனித உடலைப் பெறுவது என்பது மிகவும் அரியது; அப்படியே கிடைத்தாலும், அது நிலையில்லாதது. இப்படிப்பட்ட நிச்சயமில்லாத மனித வாழ்க்கையில் பகவானுக்குப் பிரியமானவர்களான பக்தர்களைத் தரிசிப்பது என்பது மேலும் கடினமானது.)

இவ்விதமான மேன்மக்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால், உடனே நெடுஞ்சாண்கிடையாகத் தரையில் விழுந்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும்; அவர்களிடம், சிரத்தா-பக்தியோடு, கேள்வி கேட்டு பகவானைப் பற்றிய தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்; அவர்களுடைய ஆணைப்படி நடக்க வேண்டும்; அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். அவர்களுடைய ஆணைப்படி நடப்பது தான், அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் உண்மையான சேவை ஆகும். ஆனால், இதை விட மேலானது-அந்த மகாபுருஷர்களின் சமிக்ஞை, சித்தாந்தம் மற்றும் மனத்துக்கு உகந்த முறையில் நடப்பது; நம்முடைய மனம்- புலன்களை இயக்கும் நூலிழையை அவர்கள் கையில் ஒப்படைப்பது; அவர்கள் கைப்பாவை ஆகிவிடுவது. இவ்விதம் முயற்சி செய்யும் பேராவமுடைய மனிதனின் உள்ளத்தில், அந்த மேன்மக்களின் சங்கத்தின் தாக்கத்தால் நற்குண நல்லொழுக்கங்கள் முளைக்கின்றன; துர்குண-தீய ஒழுக்கங்கள் அழிந்து போகின்றன-என்பதோடு நின்று விடாமல், பகவானிடம் பக்தி, அவருடைய தத்துவ ஞானம், பகவத் பிராப்தி முதலியனவும் நேரடியாகவே ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

சாஸ்திர நூல்களில், சத்சங்கத்தின் மகத்துவம் பற்றிப் பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. நாம், அவைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பகவானுடைய பிரேமை, சந்திப்பு என்பதான சத்சங்கம் ஆகியவற்றின் சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கிறார்கள்-சுதீக்ஷணரும் சபரியும். இவர்களுடைய

கதைகள் ஸ்ரீதுளஸீதாசரின் ராமசரிதமானஸம் அரண்ய காண்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதே போல, பகவானை அடைந்துவிட்ட பக்தர்களின் கூட்டுறவால், பகவத்தத்வ ஞானமும் பகவத் பிராப்தியும் அடைய முடியும் என்பதற்கும் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஸ்ரீநாரதரின் சந்திப் பினாலும் உபதேசத்தாலும் துருவனுக்குப் பகவானுடைய தரிசனம் கிடைத்தது; அத்துடன், அவர் விருப்பமும் நிறைவேறியது (ஸ்ரீமத் பாகவதம் : ஸ்கந்தம் 4, அத்.8,9). காகபுசுண்டருடன் நேர்ந்த சத்சங்கத்தால், கருடனுக்கு இருந்த மோகம் அழிந்தது என்பதுடன், அவருக்குப் பகவானிடம் அநன்யப் பிரேமையும் ஏற்பட்டது. (ஸ்ரீராமசரித மானஸம் : உத்தர.) அவ்விதமே, ஸ்ரீகௌராங்க மகாப் பிரபுவின் சங்கத்தினாலும் உபதேசத்தினாலும், ஸ்ரீநிவாஸ், ரகுநாதபட்டர், ஹரிதாஸ் ஆகியோர் உயர்நிலை அடைந்தனர்.

இதுபோலவே, ஜீவன்முக்தரான தத்துவஞானி மகாத் மாக்களுடைய சங்கத்தினாலும் பரமாத்ம ஞானம், பரமாத்ம பிராப்தி ஏற்பட்டதற்கான பல சான்றுகள் உள்ளன. மகாத்மா ஹாரித்ருமத் கௌதமருடைய ஆணைப்படி நடந்ததால், ஜபாலாவின் குமாரன் சத்யகாமனுக்கும், சத்யகாமனின் சங்கத் தாலும் அவருக்குச் சேவை செய்ததாலும் உபகோசலனுக்கும் பிரம்ம ஞானம் ஏற்பட்டு விட்டது. (சாந்தோக்யோபனிஷத் : 4/4-27) மன்னர் அசுவபதியுடன் சேர்ந்திருந்து, அவருடைய உபதேசத்தால் மகாத்மா உத்தாலகரை உடன் அழைத்து வந்த பிராசீனசாலர், சத்யயக்ஞர், இந்த்ரத்யும்னர், ஜனர், புடிலர் ஆகிய ஐவருக்கும் மெய்யறிவு உண்டாயிற்று. (சாந்தோக்யம்: 5/11). அருணருடைய புத்திரனான உத்தாலகரின் சங்கத்தால், சுவேதகேதுவுக்கு பிரம்மத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டது. (சாந் : 6/8-13). சனத் குமாரரின் சந்திப்பாலும் உபதேசத்தாலும், நாரதருடைய அக்ஞான இருள் விலகிப் போயிற்று; ஞானப் பிராப்தியும் கிடைத்தது. (சாந் : 7). யாக்ஞவல்கிய முனிவரின் உபதேசத்தால், மைத்ரேயிக்கு பிரம்மஞானம் ஏற்பட்டது. (பிருஹதாரண்யகம் : 4/5). ஸ்ரீதர்மராஜனின் சந்திப்பாலும் உபதேசத்தாலும், நசிகேதன், ஆத்மதத்துவத்தை அறிந்துகொண்டு, பிரம்மநிலையை அடைந்தான். (கடோபநிஷத் : 1-2). மகாத்மா ஜடபரத

ருடைய சங்கத்தாலும் உபதேசத்தாலும், ரஹுகண மன்னனுக்கு பரமாத்ம ஞானம் ஏற்பட்டது. (பாகவதம் : 5/10-13). இவ்விதம், சத்சங்கத்தினால், பகவானிடம் பிரேமை, அவரைப் பற்றிய தத்துவஞானம், பகவத் பிராப்தி ஏற்படுவதற்கான உதாரணங்கள், வேதங்களிலும் இதிகாச-புராணங்களிலும் ஏராளமாக உள்ளன. சாஸ்திரங்களை ஆழமாகத் தொடர்ந்து படித்து, சத்சங்கத்தின் பிரபாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்; சீலம் மிகுந்த மகான்களின் சங்கத்தினால் லாபத்தை அடைய வேண்டும். ஏனென்றால், மனிதன் எப்படிப்பட்ட மனிதர்களுடன் சேருகிறானோ, அவ்வாறேதான் ஆகிறான். 'துணியோட நிறம், சாயத்திலே இருக்கு' என்று பழமொழி கூட உண்டு. உலகத்திலும் கண்ணால் பார்க்கிறோம்; யோகிகளுடன் சேர்ந்தால் யோகியாகிறான்; போகியுடன் சேர்ந்தால் போகியாகிறான்; ரோகியுடன் சேர்ந்தால், ரோகியாகிறான். இந்த விஷயத்தை உணர்ந்து கொண்டு, உலகப் பற்றுடைய மக்களுடன் சேராமல், சாது-மகாத்மாக்களுடனேயே சேர வேண்டும். ஏனென்றால், சாதுக்களுடன் சேர்வது, முக்தி அளிக்கவல்லது; உலகப்பற்றுடைய மக்களுடைய கூட்டுறவு, சம்சாரத்தளையை ஏற்படுத்துவது.

சாது-மகாத்மாக்களுடன் தொடர்பு கொள்வது என்பது சாத்தியப்படாவிட்டால், வைராக்கியமுடையவர்களான தெய்விகச் செழிப்புடைய உயர்நிலை சாதகர்களுடன் ஒன்று கூடவேண்டும். சிரத்தா-பக்தியுடன் சாதனை செய்து வருபவர்களான அவர்களுடைய உறவும் மிகவும் நல்ல பலனை அளிக்கக் கூடியது. ஏனென்றால், பற்றுக்களைச் களைந்துவிட்ட சான்றோர்களை நினைப்பதாலேயே, நம்முள் வைராக்கிய பாவம் விழித்தெழுகிறது; மனம் ஒருநிலைப் படுகிறது. பாதஞ்ஜல யோக தர்சனத்தில்,

வீதராக்யவிஷயம் வா சித்தம் ।

- என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(உலகப் பற்றுக்களை முற்றிலுமாகத் துறந்துவிட்ட விரக்தர்களை லட்சியமாகக் கொண்டு, ஆன்மிகப் பயிற்சி செய்துவரும் மனிதருக்கும் சித்தம் ஒரு நிலைப்படுகிறது.)

உலகப் பற்றுக்களை ஒழித்துவிட்ட, உயர்நிலை யிலுள்ள சாது-மகாத்மாக்களுக்கு மூன்று உலக ஐசுவரியமும் ஒரு தூசிக்குச் சமானமாகும். அத்தகையவர்கள் பாராட்டு-மரியாதை-புகழ்ச்சியை ஒரு குறையாகக் கருதுகிறார்கள். அதனால், அவர்கள், மற்றவர்கள் தங்கள் கால்களைப் பிடிக்க அனுமதிப்பதில்லை; பாத தூளியை யாருக்கும் அளிப்ப தில்லை; கால் கழுவிய நீரையும் கொடுப்பதில்லை; அவர்கள் தங்களைப் புகைப்படம் எடுக்க அனுமதிப்பதில்லை; வரவேற் பிதழ் பெற்றுக் கொள்வதும் இல்லை. அவர்கள் தங்களுக்குப் புகழ் ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்புவதில்லை; புகழ் கிடைக்கக் கூடிய இடத்தில் தங்குவதும் இல்லை. பின், தங்க ளுக்கு ஆரத்தி காட்டவும், தாங்கள் உண்டபின் எஞ்சியுள்ள உணவை பிறருக்குக் கொடுக்கவும் இசையமாட்டார்கள் என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்? இப்படிப்பட்ட வைராக்ய சீலமுடைய பெரியோர்களின் கூட்டுறவு கிடைக்காமற் போனால் துஷ்டர்களுடன் சேராமலாவது இருக்க வேண்டும். துஷ்டர்களின் இலக்கணத்தை, ஸ்ரீதுளஸீதாஸர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார் : 'இனி, துஷ்டர்களின்-அசாதுக்களின்-குணங்களைப் பற்றிக் கேள். ஒரு போதும், மறந்தும் கூட, அவர்களுடன் சேரவே கூடாது. அவர்களுடைய உறவு, நல்ல இயல்புடைய பசுமாட்டைத் தீய குணமுடைய பசுமாடு இழி நிலைக்குத் தள்ளிவிடுவதைப் போல, நல்ல மனிதர்களையும் வீழ்த்தி விடும். துஷ்டர்களின் உள்ளத்தில் மிகவும் அதிகமாக வெம்மை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் மற்றவர் களுடைய சுக-சௌக்கியங்களைப் பார்த்து வயிறு எரிகிறார் கள்; மற்றவர்களைப் பற்றிய அவதூறுகளைக் கேட்டால், மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்-ஏதோ, தெருவிலே கேட்பா ரற்றுக் கிடந்த பணம், தனக்குக் கிடைத்து விட்டதைப் போல! அவர்கள் காம-குரோத-மத-லோபங்களைச் சார்ந்துள்ளவர்க ளாகவும் இரக்கமின்மை, வஞ்சகம், குறுகிய நோக்கம், பாவங்கள் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாகவும் இருக்கிறார்கள். எவ்வித காரணமும் இல்லாமல், மற்றவர்களிடம் விரோதம் பாராட்டுவார்கள். அவர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களுக்கும் கூட, இவர்கள் தீமையே செய்வார்கள். அவர்கள் மற்றவர் களுக்குத் துரோகம் செய்கிறார்கள்; பிறருடைய மனைவி,

பிறருடைய சொத்து, பிறரைப்பற்றிய அவதூறு முதலிய வற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பார்கள். கீழ்மையும் பாவமும் உருக்கொண்டவர்களான அந்த மனிதர்கள், மனித உடல் படைத்த அரக்கர்களே ஆவார்கள். அவர்கள், தாய்- தந்தை- ஆசாரியர்-அந்தணர் ஆகிய எவரையும் மதிப்பதில்லை. தாங்கள் கெட்டுப்போய்க் கொண்டிருப்பதுடன், தன்னுடன் கூட்டு சேர்பவர்களையும் கெட்டுப்போக வைக்கிறார்கள். அவர்கள், மோகத்தால் (மனமயக்கத்தால்) பிறருக்கு வஞ்சனை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு, சாதுக்களின் கூட்டம் பிடிப்பது மில்லை; பகவானுடைய கதைகள் ருசிப்பதுமில்லை. அவர்கள் தீயகுணங்களின் கடல் போலவும், சிறுமதி படைத்தவர்களாகவும் காமம் நிறைந்தவர்களாகவும், வேதங்களை நிந்திக்கிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பலவந்தமாகப் பிறர் பொருளைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தணர்களை வஞ்சிக்கிறார்கள்; பரமாத்மாவுக்கும் துரோகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் இதயத்தில் கர்வமும் கபடமும் நிரம்பியிருக்கின்றன. ஆனால், வெளிப்பார்வைக்கு நல்லவர்கள் போல் காட்டிக் கொள்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கீழ்த்தரமான துஷ்ட மனிதர்கள், சத்திய யுகத்திலும் திரேதாயுகத்திலும் இருந்ததில்லை; துவாபரத்தில் கொஞ்சம் இருந்தார்கள்; கலியுகத்தில் தான் கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கிறார்கள்.'

கலியுகத்தின் இழிநிலைகளை ஸ்ரீதுளசீதாசர் இவ்வாறு விளக்குகிறார் : கலியுகத்தில், தர்மங்களையெல்லாம் பாவங்கள் விழுங்கிவிட்டன; நல்ல நூல்கள் மறைந்து போய்விட்டன; கர்வமுடையவர்கள், தங்கள் அறிவினால் கற்பனை செய்து பல வழிகளைக் காட்டி விட்டார்கள். கலியுகத்தில், யாருக்கு எது நல்லது என்று படுகிறதோ, அதுவே அவர்கள் சமயம். எவன் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்கிறானோ, அவனே பண்டிதன். எவனொருவன் ஆடம்பரத்திலும் ஆணவத்திலும் பற்றுடையவனோ, அவனையே எல்லோரும் சாது என்று சொல்கிறார்கள். எந்த வழியாலோ மற்றவர்களுடைய சொத்துக்களை அபகரிப்பவன், புத்திசாலி எனப்படுவான். ஆணவம் மிக்கவன், மிகவும் ஆசாரமுள்ளவனாகக் கருதப்படுவான். நல்ல பழக்கங்கள் இல்லாதவனும் வேதநெறியைத் துறந்தவனும்

கலியுகத்தில் ஞானியாகவும் வைராக்கியம் உள்ளவனாகவும் போற்றப்படுவான். விரல்களில் நீண்ட நகங்களையும் நீண்ட சடைமுடியும் உள்ளவன், மகா தபஸ்வி ஆகிவிடுவான். அமங்களமான வேஷத்தையும் அணிகலன்களையும் அணிந்து கொண்டு, புசிக்கத் தக்கவை-தகாதவை என்ற வேற்றுமை இல்லாமல் எல்லா வகை உணவுகளையும் தின்பவர்கள்- இவர்கள்தான், யோகி மகாத்மா! இவர்கள்தான், சித்த புருஷர்கள்! இவர்கள்தான், கலியுகத்தில், பூஜிக்கத் தக்கவர்கள்! வேளாளர்கள், அந்தணர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள்; தோளில் முப்புரி அணிந்து கொண்டு இழிவான தானங்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆசாரியனும் சீடனும் முறையே குருடனாகவும் செவிடனாகவும் இருக்கிறார்கள்-ஒருவன் (சீடன்), ஆசாரியரின் உபதேசத்தைக் கேட்பதில்லை; மற்றவன் (குரு)-ஞானக்கண் திறந்து பார்ப்பதில்லை! சிஷ்யனிடமிருந்து பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டு, அவனுடைய துயரங்களைக் குறைக்காத ஆசாரியன், கடைசியில் கோரமான நரகத்திற்கே போவான். சேணியன், குயவன், சண்டாளன், வேடன் முதலிய கீழ்வருணக்காரர்கள், தம் மனைவி இறந்தவுடன், அல்லது, சொத்து முழுவதையும் இழந்தவுடன், மொட்டை அடித்துக் கொண்டு சந்நியாசியாகப் போய் விடுகிறார்கள்! அவர்கள், பிராமணர்களை தம்மிடம் மட்டு-மரியாதை காட்டச் சொல்கிறார்கள். அதனால், தாங்களாகவே இவ்வுலகையும் மேலுலகையும் கைநழுவ விடுகிறார்கள்.

இப்போதெல்லாம் ஆணவம் மிக்க சிலர், பக்தர் -சாது- ஞானி -யோகி-மகாத்மா என்றவாறெல்லாம் வேஷம் தரித்து, தங்களுடைய பெயரை ஜபம் செய்யும்படியும் தங்கள் உருவத்தைத் தியானம் செய்யும்படியும் கூறிவருகிறார்கள்- என்ற செய்தியும் காதில் விழுகிறது. தங்கள் கால்களைக் கழுவி நீரை அருந்தச் சொல்கிறார்கள்; தாங்கள் உண்டு மிகுந்த எச்சிற்பொருளை உண்பிக்கிறார்கள். இவ்வாறெல்லாம் தங்களுடையவும் மக்களுடையவும் அறநெறியைப் பாழ்படுத்துகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆணவக்காரர்களிடமிருந்து, மக்கள் தம்மை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், இவர்களிடமிருந்து, மனிதனுடைய துர்குண-துராசாரங்கள் பெருகி வளர்கின்றன. அதன் விளைவாக,

அவன் வீழ்ச்சி அடைகிறான். இதற்கு மாறாக, எவருடைய தரிசனத்தால், உரைகளால், சம்பாஷணையால், கூட்டுறவால் நமக்குள்ளே, சத்குண-சதாசார தெய்விக சம்பத்து வளருமோ, பகவானிடம் பக்தி தோன்றுமோ, அவருடனேயே சேர்க்கை கொள்ள வேண்டும். (கீதை : 16/1-3 சுலோகங்களில் மகான் களின் லக்ஷணம் காண்க.) இவ்விதமான சாதக பக்தனின் லட்சணம், கீதை அத்.9, சுலோகம் 13,14ல் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த₂ தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா:।
ப₄ஜந்தயநயமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம்।।
ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச த்₃ருட₄வ்ரதா:।
நமஸ்யந்தஸ்ச மாம் ப₄க்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே।।

(குந்திமைந்தனே! தெய்விக இயல்பினைக் கொண்டுள்ள மகாத்மாக்கள், என்னை, எல்லா உயிர்களுக்கும் தொன்மையான காரணமாகவும் அழிவில்லாத அக்ஷரவடிவமாகவும் அறிந்து, அநன்ய மனத்துடன் எப்போதும் வழிபடுகிறார்கள். என்னிடம் அசையாத நிச்சயத்தைப் பெற்றுள்ள அவர்கள், எப்போதும் நாம்-குணங்களைக் கீர்த்தனம் செய்து கொண்டும், என்னை அடைவதற்காக முயன்று கொண்டும், என்னையே அடிக்கடி வணங்கிக் கொண்டும், எப்போதும் என் தியானத்திலேயே கூடியிருந்தும், ஒருமுகப்பட்ட பிரேமையுடன் என்னை உபாசிக்கிறார்கள்.)

இப்படிப்பட்ட மேலோர்களுடன் சிரத்தா-பக்தியுடன் ஏற்படும் சேர்க்கையால் தெய்விக இயல்புகளும் ஈசுவர பக்தியும் அவசியம் ஏற்பட வேண்டும். அப்படி ஏற்படவில்லையென்றால், நாம் நம்முடைய லட்சியமாகக் கொண்டு போற்றுபவரிடம் ஏதோ குறை இருக்கிறது; அல்லது, நம்மிடம் சிரத்தா-பக்தி குறைவாக இருக்கிறது-என்று கருதவேண்டும்.

மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள வைராகிகளின் உறவு கிடைக்காமற் போனால், நல்ல சாஸ்திரங்களுடன் உறவு (அறநூல்களை ஆழ்ந்து படித்து உணர்தல்) கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், நல்ல நூல்களைப் படிப்பதும், சத்சங்கம்தான். வேதம்-ஸ்மருதி, கீதை, ராமாயணம்,

பாகவதம் முதலிய இதிகாச புராணங்களையும், ஞான-வைராக்கிய-சதாசார விளக்கமாக அமைந்த நல்ல நூல்களையும் சிரத்தா-பிரேமையுடன் படித்து, அவைகளில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மனத்தில் ஏற்று நடப்பதாலும், மனிதனுக்கு உலக வாழ்க்கையில் வைராக்கியமும் பகவானிடம் பக்தியும் ஏற்பட்டு, நாட்கள் செல்லச் செல்ல, அவன் சிறந்த பக்தனாக உயர்ந்து, பகவானை உள்ளபடி உணர்ந்து அவரையே அடைந்து விடுகிறான்.

6. பகவானை நேரில் காணமுடியும்

பல அடியார்களுடைய மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருந்து வருகிறது. பாசம் மிக்க இரண்டு நண்பர்கள் நேரில் சந்திப்பதைப் போல, இந்தக் கலிகாலத்தில் பகவானை நேரிடையாகக் காணமுடியுமா?-என்பதே அவர்களுடைய ஐயம். அப்படி நடக்கக்கூடும் என்றால், எந்த வழியைக் கடைப்பிடித்து, மனத்தை ஈர்க்கும் பகவானின் திருவுருவத்தை விரைவில் காண இயலும்? அத்துடன் இன்னொரு சந்தேகமும் இவர்களுக்கு உண்டு. 'இந்தக் காலத்தில், மேலே சொன்னபடி, பகவானை நேரில் தரிசித்தவர்கள் எவரேனும் இருக்கிறார்களா?'

உண்மை என்னவென்றால், பகவானுடைய வசீகரமான மூர்த்தியைத் தரிசித்திருக்கும் மகான்களால் தான், இந்த மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்ல முடியும்.

நான் ஒரு சாதாரண மனிதன் தான் என்றாலும், பரமாத்மாவினுடையவும் மகான்களுடையவும் கிருபையினால், என்னுடைய மனத்துக்கு ஓர் ஆறுதலாக மூன்று கேள்விகளுக்கும் வரிசைக்கிரமமாக சில சொல்லத் துணிகிறேன்.

1) சத்யயுகம் போன்றவைகளில் துருவன், பிரகலாதன் முதலியோர்க்கு தெய்வ தரிசனம் கிடைத்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளதைப் போன்றே, இந்தக் கலியுகத்திலும் சூர்தாஸ், துளஸீதாஸ் முதலிய பற்பல பக்தர்களுக்கு இறைவனைக் கண்ணால் காணும் பேறு கிடைத்தது

என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. ஒரு குறிப்பிடத் தக்க விஷயம் என்னவென்றால் விஷ்ணுபுராணம் போன்ற வற்றில், சத்ய (கிருத, திரேதா, துவாபர) யுகம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் கலியுகத்தில் பகவானைத் தரிசிப்பது மிகவும் சுலபமானது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில்,

க்ருதே யத் த்யாயதோ விஷ்ணும்த்ரேதாயாம் யஜுதோ மகை:
த்வாபரே பரிசர்யாயாம் கலௌ தத் ஹரிகீர்த்தநாத்॥
(12-3-52)

(சத்ய (கிருத) யுகத்தில் எப்போதும் விஷ்ணுவையே தியானம் செய்வதாலும், திரேதாயுகத்தில் வேள்விகள் மூலம் வழிபடுவதாலும், துவாபர யுகத்தில் உபாசனை எனப்படும் தீவிர பூஜை முறைகளாலும் பரமாத்மாவை அடைய முடியும் என்றால், கலியுகத்தில் நாம் சங்கீர்த்தனம் செய்வதாலேயே அதே பயனை (பகவானை) அடைய முடியும்.)

அரணிக் கட்டைகளைக் கடைவதால் அக்னி உண்டாகிறது. அதுபோலவே, உண்மையான இதயத்திலிருந்து புறப்படும் பிரேமை நிரம்பிய குரல்-அதாவது, பகவானுடைய பிரேமமயமான திருப்பெயரின் கம்பீரமான ஒலியின் மகிமையால்-பகவான் நேரில் வந்து விடுகிறார்!

பதஞ்ஜலி முனிவர் 'யோகதர்சன'த்தில்
ஸ்வாத்யாயாதிஷ்டதேவதா ஸம்பர்யோக:₃

(2-44)

(திருப்பெயரை உச்சரிப்பதால், இஷ்ட தெய்வத்தின் தரிசனம் கிடைக்கிறது)

ஸத்யசங்கல்பரான யோகி புருஷர், எந்த ஒரு பொருளை அடைய விரும்பி மனத்தில் உறுதி செய்து கொண்டு விட்டாலும், அந்தப் பொருள் அவர் எதிரில் வந்து நிற்கிறது. அதே போல, பகவானைத் தவிர வேறு எதிலும் சிந்தனையைச் செலுத்தாத தூய மனமுடைய பக்தர், பகவானுடைய பிரேமையில் மூழ்கிக் குளித்து, பகவானுடைய பிரேமமயமான எந்தத் திருவுருவத்தைக் காணும் விருப்பம் கொள்கிறாரோ, அதே வடிவத்தில் அப்போதே பகவான் வெளிப்பட்டு விடுவார்.

கீதையில் பகவான் சொல்கிறார் :

பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதோஃஜுந।
ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப॥
(11/54)

(சிறந்த தபஸ்வியான அர்ஜுனா! என்னிடத்திலேயே பக்தி செலுத்துவதன் மூலம், இப்போது நீ பார்க்கும் நான்கு திருக் கரங்களோடு கூடிய என்னைப் பார்க்கவும், தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் அதனுட்புகுந்து-அதாவது, ஒன்றிய உணர்வுடன்-என்னை அடையவும் முடியும்.)

ஒருவருக்கு இன்னொரு மனிதரிடம் மிகவும் அதிகமான பிரேமை இருக்கிறது. இவர் மனத்தில் அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற பேரவா எழும்பியிருக்கிறது என்ற விஷயம் அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டால், அவரால் இவரைச் சந்திக்காமல் இருக்கவே முடியாது-என்னும் போது, பிரேமையைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்துள்ள பிரேமமூர்த்தியான பரமேஸ்வரன் ஸ்ரீபகவான், தன் பிரேம பக்தனைச் சந்திக்காமல் (அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்காமல்) எப்படி நிம்மதியாக இருக்க முடியும்?

ஆகவே, பிரேமையின் திருவுருவமான ஸ்ரீபகவான், எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் மனிதர்களின் பக்திக்கு வசப்பட்டு, நிச்சயமாக நேரில் தரிசனம் கொடுக்கிறார் என்று உறுதியாகக் கூற முடியும்.

2) பகவானை அடைவதற்கான பலவகையான உபாயங்களில் மிகச் சிறப்பான முறையாக 'உண்மை அன்பு' கூறப்படுகிறது. இந்த உண்மையான அன்பை, வேறிடம் செல்லாமல் ஸ்ரீபகவானிடம் மட்டுமே செலுத்தப்படும் பக்தி, பகவானிடம் தீவிரமான ஈடுபாடு, பிரேம பக்தி, தூய பக்தி போன்ற பல பெயர்களில் அறநூலார் கூறியிருக்கிறார்கள். சத்சங்கம், பஜன், தீவிர நாட்டம், மாசற்ற தன்மை, வைராக்கியம், சாந்தம், கடவுளைக் காண வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம், இறைவனை இன்னும் காணவில்லையே?-என்ற தவிப்பு படிப்படியாகத் தோன்றும்போது, பகவானிடம் உண்மையான, தூயதான பிரேமை ஏற்படுகிறது.

பகவான் என்று ஒருவர் இருக்கிறார்-என்ற விஷயத்தில் நம்மில் பலருக்கும் நம்பிக்கை கூட இல்லை என்பதுதான் வருந்தத்தக்க விஷயம். இப்படி இல்லாமல், பகவானிடம் நம்பிக்கை கொண்டுள்ள நம்முடைய சகோதரர்களில், நொடிப் பொழுது மட்டுமேயுள்ள அழிவுப் பாதைக்கு இட்டுச் செல்லும் புலன்கள் வாயிலான பொய்யான இன்ப நுகர்ச்சிகளில் ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக உயிருக்குயிரான பகவானுடன் இணைவதன் நல்விளைவுகளையும் பெருமையையும் உணர்வதில்லை. அப்படிச் சில பேர்கள் பகவான் விஷயமாகக் கொஞ்சம் கேட்டும், பேசியும், கொஞ்சம் நம்பிக்கை வைத்தும், அவனுடைய பிரபாவத்தைக் கொஞ்சம் தெரிந்தும் கொள்கிறார்கள் என்றாலும், சிறிதளவு பக்தித் துறையில் ஈடுபட்டு நின்று விடுகிறார்கள். அல்லது, கொஞ்சம் போல சாதனை செய்து, நம்பிக்கை இழந்து விடுகிறார்கள். பொருள் சேர்ப்பதற்கு எவ்வளவு பாடுபடுகிறார்களோ, அந்த அளவுக்குப் பகவத் பிரேமையில் ஈடுபடுவதில்லை.

‘நாங்கள் ரொம்பவும் முயற்சி செய்தோம்; ஆனால், உயிருக்குயிரான பகவான் கண்ணில்படவே இல்லை’ என்று பல அன்பர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர்களிடம், ‘ஐயா, தூக்குத் தண்டனையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு எவ்வளவு முயற்சி செய்வாயோ அவ்வளவு முயற்சியாவது சம்சாரம் என்ற பிறப்பு-இறப்பு வடிவமான தூக்கிலிருந்து விடுபடுவதற்காகச் செய்திருக்கிறாயா? வெறுப்புக்குரிய, இகழ்த்தக்க தான பெண்ணின் பிரேமைக்கு வசப்பட்டு, அவளுடன் கூடுவதற்கு எவ்வளவு துடிப்பான முயற்சி செய்தாயோ, அதே மாதிரியான துடிப்பான முயற்சி பகவானுடன் கூடுவதற்காக எப்போதாவது நீ செய்ததுண்டா? அப்படியெல்லாம் செய்யாமல் இருக்கும்போது, ‘பகவான் கிடைக்கவில்லை; என் முயற்சியெல்லாம் வீண்’ என்று ஏன் சொல்கிறாய்?

பீஷ்ம பிதாமகர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு, (தன் கடைசி மூச்சை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும்) பகவானையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படி எவனொருவன் பகவானின் தியானத்தில் மூழ்கிப் போகிறானோ, அவன் விஷயத்தில் பகவானும் அவனைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே மூழ்கிப் போகிறார்.

பகவான் கீதையில் சொல்கிறார் -

யே யத்₂ மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஹுயாம்யஹம்।

(ஏ அர்ஜுனா! யார் என்னை எப்படி வழிபடுகிறார்களோ அப்படியே நானும் அவர்களை எப்போதும் நினைவில் கொண்டுள்ளேன்.)

பகவானுடைய திருப்பெயரை நித்திய நிரந்தரமாக உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பதன் விளைவாக, ஒவ்வொரு நொடியிலும் மயிர்க்கூச்சல் ஏற்பட வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட நிலையில், அந்த பக்தரின் பாவங்கள் எல்லாம் அடியோடு நாசமாகின்றன; அவருக்குப் பகவானைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளும் ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றுவதில்லை. பகவானுடன் சேரமுடியவில்லையே?-என்ற விரக வேதனை யால் மிகவும் துடித்துப் போய், அதன் காரணமாகக் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக வேண்டும்; மூன்றுலக சொத்துக்களையும் துச்சமாக ஒதுக்கிவிட்டு, கோபிகளைப் போல, பைத்தியம் பிடித்து அலைய வேண்டும்; தண்ணீருக்கு வெளியே போடப்பட்ட மீனைப் போல பகவானுக்காகத் துடிதுடிக்க வேண்டும்.-அந்த நிலையில் பேரானந்தப் பெரும் பொருள், பசுமைப் பேரழகன், மனத்தை மயக்கும் தோற்றமுடைய பகவானின் தரிசனம் ஏற்படும். இதுதான், பகவானை அடைவதற்கான உண்மையான உபாயம்.

பகவானை அடைந்து விடவேண்டும் என்ற உண்மையான நாட்டம் யாருக்கேனும் இருக்குமேயானால், அவர் ருக்மிணியைப் போல, சீதையைப் போல, விரஜபூமியின் கோபிகைகளைப் போல நெஞ்சம் நிறைந்த பிரேமையுடன் பகவானை அடைவதற்கான ஏங்கித் தவிப்பார்களாக.

3) இந்தக் கலிகாலத்தில், நமக்குத் தெரிந்தவரையில், மேலே சொன்னபடியெல்லாம் முயன்று பகவானை நேரில் கண்டவர் யாருமே இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்வதாக வைத்துக் கொண்டாலும், 'நிச்சயமாக யாருமே கண்டதில்லை' என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், பகவானைத் தரிசித்த ஆயிரக்கணக்கான பேர்களில், பிரகலாதன் போன்றவர்களுக்கு மட்டும், ஏதோ ஒரு காரணத்தால் உலகப் புகழ் கிடைத்திருக்கிறது; அல்லது,

பகவத் தரிசனம் பெற்றவர்கள் அதை வெளிப்படுத்திக் கீர்த்தி அடைவதால் பயனேதும் இல்லை என்று எண்ணி, (அந்த ரகசியத்தை) வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கவும் கூடும்.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய செய்திகளை வெளியிடுவது, உலக மக்களுக்கு நன்மையை விளைவிக்குமே?-என்பது உண்மையானாலும், இந்த அற்புதச் செய்திகளை நம்பிக்கையோடு கேட்கின்ற அன்பர்களுக்கு எங்கே போவது? தகுதியில்லாத நபர்களிடம் கூறினால், அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும் ஏற்படாது! தகுதியில்லாத மனிதர்களிடம், (இவ்வளவு ரகசியமான, உயர்ந்த) விவரங்களைச் சொல்வது என்று ஆரம்பித்தால், அதற்கு மதிப்பும் இருக்காது; எவருக்கும் நம்பிக்கையும் ஏற்படாது.

ஆகவே, மேலே சொன்னபடி, பகவானை நேரில் தரிசித்த மகான்கள் உலகத்தில் இருக்கவே செய்கிறார்கள் என்பதை நாம் நம்ப வேண்டும். ஆனால், அப்படிப்பட்டவர்களை சந்திக்க முடியவில்லையே?-என்றால், அது நம்முடைய முயற்சியில் உள்ள குறையே தவிர, வேறு அல்ல. அத்துடன், (பகவானைக் கண்டவர்கள்) இருக்க மாட்டார்கள் என்று அவ நம்பிக்கைக் கொள்வதைக் காட்டிலும் (அத்தகைய பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று) நம்பிக்கை கொள்வதே சாலச் சிறந்தது. ஏனென்றால், பகவானிடம் உண்மையான பிரேமை செலுத்துவதற்கும், இரண்டு நண்பர்களைப் போல, மனத்தைக் கவர்ந்திழுக்கும் பகவானின் திருத்தோற்றம் காணக்கிடைப்பதற்கும் நம்பிக்கையே அடிப்படைக் காரணமாகும்.

7. ஜபம் முதலியவற்றால் ஆன்மிக முன்னேற்றம்

‘நாங்கள் தியானம் செய்கிறோம்; நாமஜபம் செய்கிறோம்; ஜபமாலையை அதிகத் தடவை உருட்டுகிறோம்; ஆனால், எங்களுக்கு ஒன்றும் விசேஷமான லாபம் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லையே? முன்னே எப்படி இருந்தோமோ, அப்படியே தான் இப்போதும் இருக்கிறோம்’ என்று சில அன்பர்கள் குறை சொல்கிறார்கள். ‘நாங்கள்

இருபது வருட காலமாக சத்சங்கத்தில் பங்கு கொள்கிறோம். ஆனா, ஒண்ணும் விசேஷமா எங்களுக்குக் கிடைத்து விடவில்லை' என்றும் சில சகோதரர்கள் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கூறியவைகளைப் பற்றி நாம் சிறிது சிந்தனை செய்து பார்க்கலாம்.

ஒரு மனிதர் பகவத்கீதை படித்து வருகிறார்; பத்து வருஷமாகப் பாராயணம் செய்து வருகிறார். ஆனால், அவர் வாழ்க்கையில் எவ்வித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை என்று சொன்னால், அது கீதையின் குற்றம் அல்ல. சரி, அப்படியென்றால், சீர்திருத்தம் ஏன் ஏற்படவில்லை? கீதையை நாள்தோறும் பயின்று வருபவனுடைய வாழ்க்கையில் எந்த விதமான மேம்பாடும் ஏற்படவில்லை என்றால், அதுபற்றி சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். கீதையைப் படிப்பதால் எல்லாம் தலைகீழாக மாறி கெட்டுப் போகும் என்றோ, அவனுடைய முன்னேற்றத்தில் தடைகள் ஏற்படும் என்றோ - கீதையில் சொல்லப்படவில்லையே? அப்படியானால், இந்த மாதிரியான பேச்சு ஏன் வருகிறது? ஆக, பாராயணப் பயிற்சியில் தான் ஏதோ குறைகள் இருக்க வேண்டும் என்பதை நிச்சயமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நாம் சத்சங்கத்தில் ஈடுபடுகிறோம்; என்றாலும், நமக்கு மேம்பாடு ஏற்படவில்லை. சத்சங்கத்தில் ஈடுபடாதவர்களும் அப்படியே தான் இருக்கிறார்கள்; சத்சங்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ள நாமும் அப்படியே தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். சத்சங்கத்தில் ஈடுபட்டால், துன்பங்கள் வரும்-என்பது நிச்சயமாக இல்லை. நாம் வாழ்க்கையில் முன்னேறிச் செல்வதை சத்சங்கம் தடுக்கிறது-என்பதும் இல்லை.

இவ்விதமே, பஜனை-தியானம் செய்து வருவதால் நமக்குத் துன்பங்கள் வரும்-என்பது அசம்பாவிதம். சரி, ஐயா, அப்படியானால், இந்தப் பேச்சு ஏன் வருகிறது?... விஷயம் என்னன்னா, நம்முடைய சாதனை (ஆன்மிகப் பயிற்சி) உயர்ந்த நிலையில் இல்லை-என்பது தான். சாதனை, மதிப்புடையதாக இருக்க வேண்டும். பணம் சேர்ப்பதற்கு நாம் எவ்வளவு பாடுபடுகிறோம்? மனப்பூர்வமாக ஈடுபடுகிறோம்; அந்த வேலையில் கவனம் செலுத்தி, மிகவும் ஜாக்கிரதையாக

அழகாகத் திட்டமிட்டு செயல்படுத்துகிறோம். அதேபோல, கீதை பாராயணம், ஜபம், தியானம், சத்சங்கம், ஸ்வாத்யாயம் முதலிய ஆன்மிக சாதனைகளையும் முழுமூச்சுடனும் உரிய கௌரவத்துடனும், பலனில் இச்சையில்லாமலும் மிகவும் கவனமாகச் செய்து வரவேண்டும். சாதனைக்கு நாம் ஒரு மரியாதை கொடுக்காவிட்டால், அது நமக்கு எப்படி மரியாதை கொடுக்கும்? மரியாதை என்றால் என்ன அர்த்தம்? கீதையிடம் நமக்கு மதிப்பு-மரியாதை இருக்கிறது என்றால் என்ன செய்வோம்? நாம் எங்கே உட்கார்ந்தாலும், நம்முடைய ஆசனத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான ஒரு பீடத்தில் கீதைப் புத்தகத்தை வைப்போம். உயர்ந்த பீடத்தில் வைத்து, பக்தி-சிரத்தையுடன், சீக்கியர்கள் தங்கள் கிரந்தஸாஹிப் நூலை மதித்துப் போற்றுகிறார்களே, அதுபோல.

இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்றால், கீதை பாராயணம் செய்யும்போது மிகவும் பக்தியோடு, ஈடுபாட்டுடன் மெதுவாக, மிக்க மதிப்போடு செய்ய வேண்டும். சீக்கிரத்தில் பாராயணத்தை முடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, தபால் வண்டி வேகத்தில் ஆச்சு-போச்சு என்று முடித்து விடக் கூடாது.

மூன்றாவதாக, இன்றைக்குக் கீதை பாராயணம் செய்தோமே?-அது எந்த அத்தியாயம்? எத்தனை சுலோகம்? என்று எண்ணிப் பார்த்து, அதன் பொருள், கருத்து முதலிய வற்றை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். யாராவது, 'இன்னிக்கு எந்த அத்தியாயம் படிச்சே?' என்று கேட்டால், 'இன்றைக்கு பஞ்சமி இல்லையோ? அதனாலே, அஞ்சாவது அத்தியாயம் தான் படிச்சிருப்பேன்!' என்று சொல்லக்கூடாது. இன்று காலையில் தானே, கீதை பாராயணம் செய்தாய்? அதற்குள், படித்த அத்தியாயம் கூட நினைவில் நிற்கவில்லையென்றால், கீதை படிப்பதால் என்ன லாபத்தை எதிர்பார்க்கிறாய்?

நீ, கீதை பாராயணம் செய்யத் தொடங்குகிறாய்; படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தூக்கம் வந்துடுத்து; உன் கையிலிருந்து புஸ்தகம் கீழே விழுந்துடுத்து; உடனே முழிச்சுண்டு, புஸ்தகத்தை எடுத்து - 'இப்போ, எந்த அத்தியாயத்திலே, எந்த சுலோகம் படிச்சிண்டிருந்தேன்?'-இதெல்லாம், கீதைக்கு மரியாதைக்குறைவான செயல்கள்.

கீதைக்கு நீ மதிப்புக் கொடுக்கல்லே. அப்புறம், கீதை பாராயணம் செய்வதால் ஏற்பட வேண்டிய நன்மை மட்டும் உனக்கு எப்படிக்கிடைக்கும்?

இப்படியேதான், சத்தசங்கமும் செய்கிறாய். ‘என்ன, இன்னிக்கு சத்தசங்கத்துக்குப் போயிருந்தீங்களா?’ என்று ஒருவர் கேட்கிறார்.

‘ஆமாமா,... போயிருந்தேன்’

‘எதைப் பற்றி பேசினாங்க?’

‘வந்து.... சத்தசங்கம் ரொம்ப நன்றாக இருந்தது.. ஆனா, என்ன பேசினாங்கன்னு ஞாபகம் இல்லை.. ஹி...’

‘அட!... இப்பத்தான் சத்தசங்கத்திலேருந்து திரும்பி வரே. அதற்குள்ளே எப்படி மறந்து போகும்?’

‘வந்து... நடுவிலே கொஞ்சம் கண்ணை அசத்தி விட்டது...’

பக்கத்திலிருந்த இன்னொருவர் நண்பரிடம் கேட்டார். ‘என்ன, இன்னிக்கு சத்தசங்கம் போயிருந்தாயா? (நியாவது என்ன விஷயம் பற்றி பேசினாங்க-ன்னு சொல்லேன்)

அவர் சொன்னார்: ‘சத்தசங்கத்திலே எல்லோரும் நல்லாப் பேசினாங்க...’

‘தம்பீ... எல்லாரும் நல்லாப் பேசினாங்க... சரி, நீயும் கூட்டத்திலே இருந்தே, இல்லே’

‘ஆமாமா.. நானும் இருந்தேன்’

‘அப்போ, சொல்லு. சத்தசங்கத்திலே எந்த விஷயம் பற்றி சர்ச்சை நடந்தது?’

‘அவங்க பேசிக் கொண்டிருந்தப்போ, என் மனசு வேறு எங்கேயோ போயிருந்தது. கவனமாகக் கேட்கலே...’

மூன்றாவது நபரிடம் கேட்டார்:

‘இன்று என்ன சொற்பொழிவு நடந்தது?’

‘கேட்டேன்... ஆனா, நினைவில்லை...’

நினைத்துப் பாருங்கள்: சற்றுமுன் சத்தசங்கத்தில் கேட்ட செய்திகள் கூட நினைவில் தங்கவில்லை என்றால், கேட்ட செய்திகளை எப்படி நடைமுறைப்படுத்தப் போகிறீர்கள்?

மதிப்பும், கவனமும் கொடுத்து, சத்தங்க உரைகளை நீங்கள் கேட்கவில்லை என்பது தான் உண்மை.

இதே மாதிரி தான் ஜபம் செய்யும் விஷயமும். ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும்போதே, மனம் இங்குமங்கும் ஓடுகிறது; ஜபமாலையை உருட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்; மாலையை கையிலிருந்து நழுவி கீழே விழுந்து விடுகிறது. 'எத்தனை எண்ணிக்கை ஜபம் செய்தேன்?'-நினைவில்லை! அதாவது மிகவும் கருத்தோடு நீ ஜபம் செய்யவில்லை-என்றுதானே அர்த்தமாகிறது? கையில் மாலையை உருட்டும்போது முதலாவதாக, பகவானுடைய திருப்பெயரின் ஜபம் தொடர்ச்சியாக, இடையில் அறுந்து போகாமல் இருக்க வேண்டும்; இரண்டாவதாக, ஜபம் செய்யும்போது மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும். 'ஆகா, பகவானுக்குத் தான் என்னிடம் எவ்வளவு கிருபை! அவருடைய திருநாம ஜபம் என் மூலமாக நடைபெற திருவுள்ளம் கொண்டுள்ளாரே!' என்ற எண்ணம் இருக்க வேண்டும். ஜபம் செய்யும்போது, திருநாமத்தின் பொருள் உணர்ந்து-அதாவது பகவானின் திருவுருவத்தின் நினைவும் கொண்டு-செய்ய வேண்டும். 'பயனில் பற்றில்லாமலும், பிரேமை உணர்வுடனும் சிரத்தை-நம்பிக்கையுடனும், ஜபம் செய்வதால் என்னுடைய பாவங்கள் அழிந்து, நிச்சயமாக, எனக்கு மேன்மை ஏற்படும்; சிறிதளவு கூட சந்தேகம் இல்லை' என்ற உறுதியுடனும் செய்ய வேண்டும்.

இவ்விதமே தான் தியான விஷயமும். தியானம் செய்யும்போது, மனத்தில் பகவானின் லீலைகள் பற்றிய நினைவுகள் இருக்க வேண்டும்; பகவானின் லீலைகளுடன் அவருடைய பேரழகுத் தோற்றம், இனிய இயல்புகள் முதலியவற்றையும் பார்த்துப் பார்த்து ஒவ்வொரு விநாடியும் பேரானந்தப்பட வேண்டும். பகவானின் வரலாறு, பகவானின் குணம்-பிரபாவம் முதலியவற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்த வேண்டும். பகவானின் லீலைகளில் அடங்கியுள்ள தத்துவ மறைபொருட்களையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமாக, பகவானின் குணம், இயல்பு, தத்துவம், உட்பொருள் முதலியவற்றை நினைவிற கொண்டு தியானம் செய்வது மிகவும் உத்தமமானது.

சாஸ்திரங்களின் விரிவுரைகளை மகாத்மாக்கள் நிகழ்த்துவதைக் கேட்கும்போது, 'அடடா! பகவானுக்குத்தான் என் மீது எவ்வளவு கருணை! இவ்விதமான உயர்ந்த விஷயங்களை யெல்லாம் என்னைக் கேட்கும்படி அருளியிருக்கிறாரே!' என்று நினைத்து நினைத்து ஆனந்தத்தில் மூழ்க வேண்டும். பின்னர், அந்த விஷயங்களை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு 'இன்று முதல், நான் இந்த நல்லுபதேசங்களை செயல்படுத்துவேன்' என்று நிச்சயித்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் உங்கள் வாழ்க்கை மிக விரைவிலேயே மாற்றம் அடையும்.

இனி, இது சம்பந்தமான சில அடிப்படைத் தத்துவங்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம். நான்கு முக்கியமான விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. 1) பகவானுடைய நாமஜபம், 2) பகவானுடைய ஸ்வரூப தியானம், 3) தான் கற்று, கேட்டறிந்த சத் விஷயங்களை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து தன் மனத்துக்குள்ளேயே ஆழமாகச் சிந்திக்கப் பழகுதல் என்னும் ஸ்வாத்யாயம், 4) சத்சங்கம்.

தன்னுடைய மனத்திற்குள், 'இவைகளைக் கடைப்பிடிப்பதால் நிச்சயமாக நமது வாழ்க்கையில் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டு மேன்மை உண்டாகும்' என்று உறுதி ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். உணவு சாப்பிடுவதால், பசி போகிறது; நீர் அருந்துவதால் தாகம் அடங்குகிறது என்பது எப்படி அனுபவத்தில் காணக்கூடியவைகளோ, அதே போல பகவன் நாமஜபம்-தியானம்-ஸ்வாத்யாயம்-சத்சங்கம் முதலியவற்றால் பகவானை அடைதலும் அனுபவ சாத்தியமே. ஒவ்வொரு நாளும் சத்சங்கத்துக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பியதும், 'இன்று என் சிந்தனையில் எவ்வளவு சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டது? எந்தெந்த நற்பழக்கங்களை வாழ்க்கையில் கொண்டு வரமுடிந்தது?' என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்று ராமாயணம் படித்தாய், சரி; படித்த பின்னர், 'இன்று என்ன ஸர்கம் படித்தேன்? அந்த வரலாற்றிலிருந்து எனக்கு என்ன படிப்பினை கிடைத்தது? என் இயல்பில் என்ன முற்போக்கான மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது?' என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்று ஜபம் செய்தாய், தியானம் செய்தாய் என்றால், ஜப தியானத்தின் விளைவாக, அவசியம், தீய இயல்பு-தீய ஒழுக்கம் ஆகியவை நாசமடைந்து நற்குண-நல்லொழுக்கம், தாமாகவே நமக்கு வந்து சேரும். பஜனை-தியானம் மூலமாக நமக்குள் நற்குண-நல்ஆசாரம் நிச்சயமாக முளைத்தெழும். நற்குண-நற்செயல் வந்து சேரும்போது, அவற்றின் தாக்கத்தினால், தீய குணமும் தீய ஒழுக்கமும் தாமாகவே அழிந்து போகும். ஒளி தோன்றுமிடத்தில் இருள் நாசமடைந்தே போகும் அல்லவா? அதுபோல நற்குணம் உள்ள இடத்தில் துர்குணம் இருக்கவே முடியாது. எங்கு ஈசுவர பக்தி இருக்கிறதோ, அங்கு பாவம் இருக்கவே முடியாது. இதைப் புரிந்து கொண்டு நாம் நமது நம்பிக்கையை நாள்தோறும் பாதுகாக்க வேண்டும். கருமியான ஒரு வியாபாரி, தினந்தோறும், 'இன்றைக்கு எவ்வளவு சாமான் விற்பனை ஆயிற்று? அதில் நமக்கு எவ்வளவு லாபம் கிடைத்தது?' என்று ஆர்வத்துடன் கணக்குப் பார்க்கிறான். அந்தக் கருமி, நாள்தோறும் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான வழிகளை நோக்கியபடியே இருக்கிறான். இதைப் போலவே, நாம், தினந்தோறும், நமது சாதனையைப் பற்றிக் கணக்குப் போட்டுப் பார்க்க வேண்டும். 'நேற்றைய தினத்தைக் காட்டிலும், இன்றைக்கு நமது ஆன்மிக சாதனைப் பயிற்சியில் எவ்வளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது? ஏதும் ஏற்படவில்லையென்றால் ஏன் ஏற்படவில்லை?' இதன் காரணத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, மிகவும் கவனமாக அவைகளை விலக்க வேண்டும். நாள்தோறும் முன்னேறுவதற்கான செயல்பாடுகளில் ஈடுபட வேண்டும். நம்முடைய தலையின் மேல் ஈசுவரனின் கரம் இருக்கிறது. ஈசுவரன் நம்மிடம் எல்லையற்ற கருணை வைத்துள்ளார். அதற்கு நமக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? காரணமில்லாத கருணை ஈசுவரனுடையது. அதனால் தான் சம்சாரச் சுழலிலிருந்து நம்மை விடுவித்து நம்மை உயரத் தூக்கிவிட விரும்புகிறார்! ஈசுவரனுக்கு நம்மிடம் இவ்வளவு தயை இருக்கும்போது, அவருக்கு நம்மிடம் இத்தனை அக்கறை இருக்கும்போது, நாம் முன்னேறுவோம் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

ஓர் ஏழை மனிதன் மேல் ஒரு கோடஸ்வரனின் அன்புக்கரம் பட்டுவிட்டதென்றால், அந்த ஏழை அச்சமற்ற

வனாகி விடுகிறான். ஆனால், நம் மேலேயோ, ஈசுவரனின் அருட்கரமே படிந்திருக்கிறது! அப்புறம், கவலைப்படுவானேன்? இதைப் புரிந்து கொண்டு, தியானத்தில் ஈசுவரனின் தோற்றத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டு, எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும். ஆகா, ஈசுவரனின் வடிவமும் அழகும் மனத்தைக் கவர்வனவாகவும், மானிடர்களிடம் காணப்படாதனவாகவும் இருக்கின்றன. அத்துடன், நம்மிடம் பகவானுக்கு அற்புதமான பிரேமை இருக்கிறது. அவருக்குத் தான் நம்மிடம் எவ்வளவு அன்பு!-என்பதைப் பார்த்தும் நாம் எப்போதும் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும்.

நம்மைச் சுற்றி என்னென்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ, அவையெல்லாம் பிறர் விருப்பப்படியும் நம் விருப்பமில்லாமலும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. பிறர் விருப்பப்படி நடைபெறும் காரியங்கள் எல்லாம், அவர்களைக் கருவியாகக் கொண்டு பகவான் செய்வித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும், நம் விருப்பத்துக்கு மாறாக நடைபெறும் காரியங்கள் எல்லாம், பகவான் தானே செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்றும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தச் செயல்களிலெல்லாம் பகவானின் அகாரணமான தயையைக் காண வேண்டும். அத்துடன், என்னென்ன நடந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ, அவை எல்லாவற்றிலும் ஊடும் பாஷமாக பகவானின் தயை விளங்குகிறது என்றறிய வேண்டும். எப்போதாவது ஒரு சமயத்தில், 'பகவான் நம்மிடம் கருணை காட்டவில்லை; கோபத்தைக் காட்டுகிறார்' என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டால், சரி, கோபமாகவே இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே? அட, அது பகவானின் கோபம் தானே, ஐயா? அதனாலே அதிலே கூட அவருடைய தயைதான் நிரம்பியிருக்கிறது. சிறுவனிடம் அம்மாவுக்குக் கோபம் வருகிறது. அதையும், அம்மாவின் அன்பு என்றே சிறுவன் எடுத்துக் கொள்கிறான். ஏனென்றால், அன்புமயமான அம்மா ஒருபொழுதும் சிறுவனுக்குக் கெடுதல் செய்ய மாட்டாள். அம்மாவுக்குக் கோபம் வருகிறது என்றால், எதற்காக வருகிறது? பையனை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வேண்டும், கண்டிப்பினால் அவனை முன்னேற்ற வேண்டும் என்பதால் வருகிறது. ஆக, அன்னையின் கோபத்தில் எப்படி அன்பு நிறைந்திருக்கிறதோ அப்படியே பகவானின் கோபத்தில் தயை நிறைந்திருக்கிறது.

மற்றவர்கள் விருப்பப்படியும் சில செயல்கள் நிகழ்கின்றன. உதாரணமாகப் பார்ப்போம். பிள்ளைகுட்டி இல்லாத ஒருவர், சிறுவயதுப் பையனை தத்து எடுத்துக் கொண்டு அவனிடம் தன் செல்வத்தையெல்லாம் ஒப்படைக்கிறார்-என்றால், அந்தச் சிறுவன் எப்படிப் பணக்காரன் ஆனான்? இன்னொருவருடைய விருப்பத்தால் ஆனான். பையன் ஒன்றும் தானாக சம்பாதிக்கவில்லை; உழைக்கவும் இல்லை! ஆனால், அந்தச் சிறுவன் வளர்ந்து பெரியவன் ஆனதும், 'நம்முடைய தந்தைக்குத் தான் என்னிடம் எவ்வளவு பிரியம்! என்னைத் தன்னுடைய மகனாக ஏற்றுக் கொண்டு ஐந்து லட்ச ரூபாய் சொத்துக்கு அதிபதி ஆக்கினாரே!' என்று வியந்து மகிழ்கிறான்.

இது பிறர் விருப்பப்படி ஏற்படும் லாபத்துக்கு உதாரணம். பிறர் விருப்பத்தினால் ஏற்படும் தீமைக்கு ஓர் உதாரணம் பார்ப்போம்.

நம்மிடம் பணம் இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்ட ஒரு திருடன் பின்புறமாக வந்து தடிக்கம்பால் நாலு சார்த்து சார்த்தி விட்டு, பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். நம்முடைய பணமும் போச்சு; அடியும் விழுந்தது! மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது, இந்தச் சம்பவம், நமக்கு ஒரு நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தியது என்று தோன்றும். இந்த நஷ்டம், பிறர் செயலால் ஏற்பட்டது; முன்னர் கூறிய லாபமும் பிறர் செயலால் ஏற்பட்டது. பிறரால் நமக்கு நன்மை ஏற்பட்டது என்றால், அது நமது புண்ணியத்தின் விளைவு; தடியால் அடிபட்டுப் பணத்தைப் பறி கொடுத்தது, நமது பாவத்தின் விளைவு. பாவத்தின் பலன் துயரம்; புண்ணியத்தின் பலன் இன்பம்.

இப்படி, பிறருடைய செயல்களால் துன்பமும் இன்பமும் வந்து சேர்வதைக் கண்டோம். இது, ஈசுவரனுடைய கட்டளை. அதனால், இவ்விரண்டு நிலைகளையும் அனுகூலமாகவே கொள்ள வேண்டும். நமக்குப் பணம் கிடைத்தால் சந்தோஷம் உண்டாகிறது; அடியும் பட்டு, பணமும் போய் விட்டதென்றால் துக்கம் உண்டாகிறது-என்று சொல்வீர்களேயானால் நான் என்ன சொல்வேன், தெரியுமா?

பணம் கிடைத்ததா? சரி; அது பகவானுடைய தயை தான். பணம் போய்விட்டதா? இது, பகவானுடைய முன்னதைக் காட்டிலும் அதிகப்படியான தயை தான்!

இந்த விஷயம் எல்லோருக்கும் புரியாது; ஏனென்றால் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய விஷயம்.

உங்களுக்குப் பணம் கிடைத்தது. எதனால்? புண்ணியத்தின் பயனாக. சரி, புண்ணியத்தின் நற்பயன் கிடைத்து விட்டதென்றால், புண்ணியத்தின் இருப்பு குறைந்து விட்டது என்று அர்த்தம். நற்பயனுக்கு ஏற்றபடி உங்கள் புண்ணியக் குவியலில் அளவு குறைந்துவிட்டது. நீங்கள் இங்கிருந்து போகும்போது புண்ணியத்தின் சுமையைச் சுமந்து கொண்டு செல்லப் போகிறீர்கள். ஈசுவரனின் கருணையால் நமக்குப் பணம் கிடைத்திருக்கிறது. பரமாத்மாவை அடையும் விஷயத்திலேயே அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும்-என்ற எண்ணம் வரவேண்டும். அதனால் தானே, உங்களிடம் பகவானுக்குக் கருணை ஏற்பட்டிருக்கிறது? அதை விட்டுவிட்டு, சரி, பணம் தான் இருக்கிறதே, கள் குடிப்போம்; மாமிசம் சாப்பிடுவோம்; தீய நடவடிக்கை, ஒழுக்கக் கேடுகளில் ஈடுபடுவோம்; பணத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பொய், கபடம், திருட்டு, ஹிம்ஸை முதலான பாவ காரியங்களைச் செய்வோம்-என்ற இழிநிலை ஏற்பட்டால், உங்களுக்கு அந்த பணம் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தாலே நன்றாக இருந்திருக்கும்-என்று நான் கருதுகிறேன். பகவானுக்கான செயல்களில் பணத்தை ஈடுபடுத்துவதன் மூலம், தனக்கு மேன்மையையும் தேடிக் கொள்ள முடியும்; அதே போல் இழிவான கர்மாக்களில் சிலவழித்து வீழ்ச்சியையும் அடைய முடியும்.

இவ்விதமே, உனக்கு ஒரு தண்டனை (கஷ்டநஷ்டம்) ஏற்பட்டால், உன்னுடைய பாவம் குறைந்து விட்டது என்று கருத வேண்டும். உன்னுடைய பாவச் சுமை இலேசாகி விட்டது! அம்மாதிரி ஒரு தண்டனை கிடைக்கும்போது, 'நான் பாவம் செய்திருந்தேன். அதன் பயனாக பகவான் இன்று இந்த தண்டனை அளித்தார். இனிமேலாவது நான் பாவம் செய்யாதிருக்க வேண்டும். குற்றம் செய்யாதவனுக்குத் தண்டனை கிடைக்குமா, என்ன? பாவத்தின் பலன்தான்

துயரம், இல்லையா?’ என்ற எண்ணமும் இதயத்தில் தோன்ற வேண்டும். இப்படி நிகழ்ந்தால் உனக்கு ஓர் உயர்ந்த படிப்பினை கிடைத்துவிட்டது. செல்வம் சேர்ந்தால் அகங்காரம், பாவம், தவறு, செயலின்மை, இன்பக் கேளிக்கைகளில் ஈடுபாடு முதலியன பெருகுகின்றன. ஆனால், செல்வம் கைவிட்டுப் போகும் போதும் அடி வாங்கும் போதும், பகவானைப் பற்றிய சிந்தனை வருகிறது. ஆகவே, கஷ்ட நஷ்டங்களை பகவானின் விசேஷமான கருணையாகக் கருத வேண்டும்.

இனி, நமது விருப்பமில்லாமலே ஏற்படும் நல்லது, கெட்டதுகளைப் பார்ப்போம். விருப்பமின்மை என்றால், எந்தச் செயல் நம்முடைய அல்லது வேறொருவருடைய விருப்பம் இல்லாதபோதே நிகழ்வது. அதனால், அது பகவானின் விருப்பம் என்றாகிறது. இந்த விஷயத்தை வேறொரு விதமாகப் பார்க்கலாம்-அதாவது, நோய் ஏற்படுகிறது என்றால் நமது விருப்பம் இல்லாமலே, பிரார்த்த கர்மாவின் பயனாக ஏற்படுகிறது. ஜூரம் வர வேண்டும் என்று யாரும் ஆசைப்படுவதில்லை; என்றாலும் ஜூரம் வரத்தானே செய்கிறது-என்றால், அதை ஈசுவரனின் விருப்பம் என்றோ, நாம் விரும்பாத பிரார்த்த கர்மாவை அனுபவிக்க வேண்டியது என்றோ கொள்ள வேண்டும். இதே போல, ஏதோ ஓர் இயற்கைச் சம்பவம் நிகழ்ந்து விடுகிறது- அதாவது, நமது வீடு எரிந்து போய் விட்டது; மரத்தின் கிளை தற்செயலாக ஒடிந்து விழுந்ததில் மகன் மாண்டு விட்டான் என்றால்-இதைத் தான், நமது விருப்பமில்லாமலே நிகழ்கிற பிரார்த்த கர்மாவின் செயல் என்கிறோம். இது பாவத்தின் பயன். இவ்விதமே, நமது விருப்பமில்லாமலே புண்ணியப் பலனும் கிடைக்கக்கூடும். நம்முடைய நிலம், வீடு மற்றப் பொருட்களின் விலை மதிப்பு வெளிச் சந்தையில் மிகவும் உயர்ந்து விட்டது; அல்லது, புதைக்கப்பட்டிருந்த செல்வம் கிடைத்தது என்றாலோ, இதில் எவருடைய விருப்பமும் காரணமாக அமையவில்லை. ஈசுவரனின் விருப்பப்படி, தானாகவே புண்ணியத்தின் பலன் கிடைத்துவிட்டது. சுகம், புண்ணியத்தின் பலன்; துக்கம், பாவத்தின் பலன்.

சில புண்ணிய-பாவங்களின் பயன், நம் விருப்பப்படியேயும் கிடைக்கும். நாம், நம்முடைய விருப்பப்படி வியா

பாரம் செய்கிறோம். அதில் லாபம் கிடைக்கலாம்; நஷ்டமும் ஏற்படலாம். லாபம், புண்ணியத்தின் பலன்; நஷ்டம், பாவத்தின் பலன். பிறர் விருப்பம், நமது விருப்பமின்மை, தன் விருப்பம் ஆகிய மூன்றுவித இச்சைகளின் மூலம் பிராரப்த கர்மா அனுபவிக்கப்படுகிறது. நம் விருப்பப்படி செய்யும் காரியங்களை பகவானின் ஆணை (அறநூல்கள், மகான்கள் உரை)க்கு இணங்கவே செய்ய வேண்டும். நம்முடைய புண்ணியப் பேற்றின் விளைவாக எவ்வளவு செல்வம் கிடைக்க வேண்டுமோ, அவ்வளவுதான் கிடைக்கும்; அதிகமாகக் கிடைக்காது என்ற நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். பகவானுடைய ஏற்பாட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் கிடைக்காது. நாம் பாவம் செய்யவில்லை என்றால், பகவான், கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு கொட்டிவிட்டுப் போவார். ஆகவே, பொய்-வஞ்சனை- திருட்டு முதலிய பாவச் செயல்களை நாம் ஒருபொழுதும் செய்யவே கூடாது. ஏனென்றால், (இவ்வித இழிசெயல்களால் அதிகப் பணம் கிடைக்கும் என்று தோன்றினாலும்) நம்முடைய தலைவிதிப்படி எது கிடைக்க வேண்டுமோ, அது வேறு எங்கும் போய்விடாது. (பொய்-பித்தலாட்டம் செய்து தான் பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்பதில்லை). அதனால், பகவானிடமும் தலைவிதியிலும், நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். ஈசுவரனிடமும் விதியிடமும் நம்பிக்கை வைப்பவன், ஒருபோதும் பொய் பேசமாட்டான். பணம் என்ன, பெரிய பணம்! உயிர் போவதாக இருந்தால் கூட பொய் கூறமாட்டான். தன் விருப்பமின்மை, பிறர் விருப்பம், தன் விருப்பம்-இப்படி எதனாலாவது லாபம் கிடைத்தால், அது ஈசுவரனின் கிருபை என்று எண்ணுவது சரி; அதுவும் தயைதான். ஆனால், அநிச்சை, பரேச்சை, ஸ்வேச்சை காரணமாக கெடுதல் ஏற்பட்டால், அதையும் கூட ஈசுவரனின் விசேஷமான தயை என்றே கருத வேண்டும்.

மானுடர்களாகிய நமக்கு உடல்-பலம்-புத்தி-பணம்-செல்வம் முதலியவற்றை, நம்முடைய ஆன்மிக மேம்பாட்டுக்கு உதவியாகவே எல்லாம் வல்ல இறைவன் கொடுத்திருக்கிறார். அதை நாம் நல்லமுறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை; அல்லது, தவறான முறையில் பயன்படுத்துகிறோம்-என்றால் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம்.

கருத்து என்னவென்றால், எந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்காக மனித உடல், செல்வம் முதலியன உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளை அவ்வவற்றுக்கு உரிய சீரிய வகையிலே பயன்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லையென்றால், நீங்கள் உங்களையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றாகிறது.

ஓர் அன்பர் உங்களிடம் இரண்டாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து, துணிமணிகள் வாங்கி சாதுக்களுக்குக் கொடுக்கும் படி கூறிவிட்டுச் சென்றார். நீங்கள் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு துணி வாங்கி சாதுக்களுக்கு விநியோகிக்காமல், உங்களுடைய சொந்தப் பிள்ளை, மாப்பிள்ளை, சகோதரியின் மைந்தன் ஆகியோருக்குக் கொடுத்தீர்கள் என்றால், நீங்கள் அவரை ஏமாற்றி விட்டீர்கள் என்று அர்த்தம். சாதுக்களுக்கு வழங்காமல், பசு சேவையில் சிலவழித்தீர்கள் என்றால், அதுவும் ஒரு வகையான தவறான போக்குத்தான். அது எப்படி தவறாகும்? - என்றால், அவரோ, சாதுக்களுக்கு வழங்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் போனதை லட்சியப்படுத்தாமல், பசுக்களின் சேவையில் செலவழித்தீர்கள் என்றால், அது முறையான செயல் இல்லை. இவ்விதமே, பகவான் நமக்குச் செல்வம் கொடுத்திருக்கிறார்; பற்பல பொருட்கள் கொடுத்திருக்கிறார் - என்றால், அது ஆத்மாவின் நலன் கருதி பக்தியின் பொருட்டு சிலவழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே. அவைகளை, அந்த நோக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்தாமல் உல்லாச-கேளிக்கை, இன்ப நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தினால் நாம் திருட்டுச் செய்கிறோம் என்றாகும்.

தேவதைகள் நமக்கு மழை பொழிவதன் மூலம் நீர்-ஆகாரம் முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறார்கள்; அவற்றை தேவதைகளுக்குக் கொடுக்காமல் - அதாவது, பூஜை-வேள்வி முதலியன செய்யாமல் - நம்முடைய கேளிக்கை-புலனினப் நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தினால் நாம் திருடர் ஆவோம்.

கீதையிலும் பகவான் இதையே தான் சொல்லியிருக்கிறார்:

தைர் தத்தாந் ப்ரதாயைய்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: ||

(3/12ன் இரண்டாவது அடி)

(தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டவைகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் அனுபவிப்பவன் திருடன்)

தாய்-தந்தையர் மகனுக்கு ஏராளமான செல்வத்தை விட்டு விட்டுச் சென்றனர். எதற்காக? அவர்கள் இறந்தபின் அவர்களுக்கு சிராத்தம்-தர்ப்பணம் முதலிய பிதிரர் கடன்களை அவன் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன். ஆனால், முறைகெட்ட மகன் அப்பா-அம்மா இறந்தபின் அவர்களுக்காக சிராத்தம்-தர்ப்பணம் செய்யவில்லை யென்றால் அவர்கள் அவனைச் சபிக்கிறார்கள்-‘இத்தனை செல்வத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தோம். ஆனால், உதவாக்கரை பிள்ளை நூறு ரூபாயில் ஒரு ரூபாய் கூட நமக்காகச் சிலவழிக் கவில்லையே?’ இது, பெற்றோரிடம் செய்யப்படும் திருட்டு ஆகும். அவர்களுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் பணத்தைச் சிலவழிக்காதது, திருட்டுத்தான். (சபிப் பதைத் தவிர) அவர்களுக்கு வேறு வழியே இல்லை. பிதிரர்களாகி விட்ட அந்த நிலையில், அவர்களால் வேறு என்ன தான் செய்ய முடியும்? உன் விருப்பம் எப்படியோ, அப்படிச் செய்து கொள். ஆனால், அவர்கள் விருப்பத்துக்கு எதிராக செயல்படுவது நம்பிக்கைத் துரோகம் ஆகும். ஒருவர், சில ஆபரணங்களைக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்; பின்னர் வந்து திரும்பக் கேட்கிறார். அப்போது கொடுக்கவில்லையென்றால், அது நம்பிக்கைத் துரோகம். அதுபோலவே, அப்பா-அம்மாவுக்கு உரியதை நாம் கொடுக்காவிட்டால், தேவர்களுக்கு உரியதைக் கொடுக்கா விட்டால், நாம் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தவர்களாவோம்.

தாய்-தந்தையரால் கொடுக்கப்பட்டவைகளை அவர்கள் விஷயமாக சிராத்தம்-தர்ப்பணம் செய்யாமல் அனுபவிப்பது, பெற்றோர்களுக்கு செய்யப்படும் களவு ஆகும். பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட பொருட்களை, பகவானின் பொருட்டு பக்தி முதலிய வழிகளில் பயன்படுத்தாமல் போனால், நாம் பகவானிடம் திருட்டு செய்தவர்களாவோம். மனித சரீரம், பலம், புத்தி, பணம், செல்வம் ஆகியவை தற்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ளனவே, அவைகளைப் பகவான் சம்பந்தமான விஷயங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்; அதாவது பகவானின் ஆணைப்படியே நாம் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய

வேண்டும். அதனால், நாம் செய்யக்கூடியவைகளை பகவானின் கட்டளைக்கிணங்கச் செய்து பகவானின் சட்டப்படி லாபமோ நஷ்டமோ ஏதோ கிடைப்பதை, பகவானால் அனுப்பிவைக்கப்பட்ட வெகுமானமாக ஏற்று மகிழ வேண்டும். அம்மா கையால் அடிக்கிறாள் என்றால், விவரமான பையன் 'இதுவும் அம்மாவின் அன்புதான்! என்னுடைய குணத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காகத் தான் அடிக்கிறாள்' என்று புரிந்து கொள்வான். அவ்விதமே, பகவான் எப்போதாவது நம்மை அடித்தாரேயானால், 'இதுவும் பகவானின் கிருபை தான்! நம்மை முன்னேற்றுவதற்காகத்தான் இவ்வாறு செய்கிறாள்' என்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். அடித்தல் என்றால், நாம் விரும்பாத பலனைப் பெறுதல் என்று பொருள். பையன் இறந்து விட்டான்; பணம் திருட்டுப் போய்விட்டது; இப்படி வேறு என்னென்ன துயரங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ, அவை யெல்லாம் பகவானுடைய கையால் அடிபடுவதுதான். இந்தச் சம்பவங்களில் பகவானுடைய தயை நிரம்பியிருக்கிறது. இந்த அடிப்படைத் தத்துவம் மட்டும் நமக்கு விளங்கி விட்டால், அப்புறம் நமக்கு எப்போதும் எங்கேயும் ஆனந்தமான ஆனந்தம் தான்! தாம் விரும்பும் பொருள் கிடைத்தால், எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஆனால், விரும்பாத பொருட்கள் கிடைக்கும் போதும் பகவானுடைய கருணையை உய்த்துணர வேண்டும்.

பச்சைக் குழந்தை தன் அம்மாவையே முற்றிலும் நம்பியிருக்கிறது. ஆறு மாதக் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு போய் கங்கையில் வீசிவிட்டு வருகிறார் ஒரு தாயார்-என்றால், அந்தக் குழந்தை என்ன செய்ய முடியும்? முழுமையாகத் தன் அம்மாவையே சார்ந்திருக்கிறது-அம்மா, அடிச்சாலும் சரி, கொஞ்சினாலும் சரி! இதுபோல நாம் நம்மை பகவானிடம் முற்றிலுமாக ஒப்படைத்து விட வேண்டும். அவரையே சார்ந்து விட்ட பின், அவர் அடித்தாலும், அணைத்தாலும், அது நம்முடைய நலனுக்காகவே ஆகும். பாசம் நிறைந்த அம்மா, தன் குழந்தைக்கு விருப்ப மில்லாததை (கெடுதலை) ஒருபோதும் செய்ய மாட்டாள் என்னும் போது, கருணாமூர்த்தியான பகவான் நமக்கு அப்படிச் செய்வாரா, என்ன? குழந்தைக்கு உடம்பில் கொப்புளம் அல்லது ரணம்

வந்தால், அம்மா வைத்தியரை அழைத்து சஸ்திர சிகிச்சை அளிக்கிறாள். பையன் அழுகிறான். அம்மா அவன் அழுகையை லட்சியம் செய்யாமல், பலவந்தமாகக் கத்தியைத் தீட்டச் சொல்கிறாள். ஏனென்றால், அந்தக் குழந்தையை பயங்கரமான ரணத்தின் நச்சிலிருந்து விடுவித்து, நோயற்ற புஷ்டியான மகனைக் காண ஆசைப்படுகிறாள். இதே போல, பகவானும் நம்முடைய நன்மைக்காக, நாம் எதனைத் துன்பம் என்று கருதுகிறோமோ அதனைத் தருகிறார். அந்தத் துன்பத்திலும், நாம் நம்பிக்கையோடு அளவிலா ஆனந்தமே அடைய வேண்டும். அதாவது, இந்த விஷயம் நமக்குப் புரியாமல் போனாலும், 'நடப்பவை எல்லாம் பகவானின் விருப்பப்படியே நடக்கின்றன; அதனால் எது நடந்தாலும் ஆனந்தமான ஆனந்தம் தான்' என்ற நம்பிக்கை கட்டாயம் இருக்க வேண்டும்.

முன்னே ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினோம். நாம் செய்கிற பஜனை, தியானம், சத்சங்கம், ஸ்வாத்யாயம் முதலிய வற்றால் நமக்குத் தனியானதொரு லாபம் உண்டாகிறது; அதாவது, அந்த சாதனைகள் மூலம் நம்முடைய நற்குண-நற்பழக்கங்கள் வளர்ச்சி அடைகின்றன. நற்குண நற்பழக்கங் கள் வளரும்போது தூர்குண-தூராசாரங்கள் நிச்சயமாக அழியத் தொடங்குகின்றன. நாள்தோறும் நம்முடைய முன்னேற்றத் தை நெஞ்சத்தில் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால், அது நமது கண்ணுக்கு நேரடியாகத் தெரிய வரும்; அதனால், நமது உற்சாகம் பெருகும்.

வியாபாரி நாள்தோறும் லாபத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறான்-'இன்னிக்கு நூறு ரூபாய்; நாளைக்கு இருநூறு ரூபாய்; நாளன்றைக்கு முந்நூறு ரூபாய்' என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்து, தினமும் புதுப்புதுவிதமாக திருப்தி அடைகிறான்; ஒவ்வொரு நாளும் அவனுடைய உற்சாகம் பெருகிக் கொண்டே போகிறது. இதே மாதிரிதான், பரமாத்மாவை அடைவது என்ற வியாபார விஷயமும். இந்த வழியில் நாம் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று ஒவ்வொரு முறையும் கவனித்துக் கொண்டே வந்தால், சந்தோஷம் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போகும். இவ்விதம், ஒவ்வொரு நாளும் மேல்நோக்கிச் செல்லும் அனுபவத்தை அடைய வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாள் என்ன, ஒவ்வொரு விநாடியிலும் முன்னேற்ற அனுபவத்தை உணர வேண்டும். இந்த விநாடியில் ஏதோ செய்தோம் என்றால், அடுத்த விநாடியில் சாதனை தீவிரம் அடைய வேண்டும். ஏன் குறைந்து போகணும்? சாதனை பலமிழந்து போய்விட்டது என்றால் அதற்காகப் பச்சாதாபப் பட வேண்டும். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் எதிர்காலத்தில், இந்தத் தவறு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பகவானுடைய திருக்கரம் நம் தலை மீது இருக்கும்போது, அவருடைய அளவற்ற கருணை இருக்கும்போது, நாம் மேன்மேலும் முன்னேறிக் கொண்டு தானே இருக்க வேண்டும்? அந்த முன்னேற்றத்தின் பயனை நாம் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருக்க வேண்டும்? அந்தப் பயன் என்ன வென்றால், துர்குண துராசாரங்களின் அழிவு; நற்குண-நல்லொழுக்கத்தின் வளர்ச்சி; இவ்விதம் ஒவ்வொரு விநாடியும் கவனித்துக் கொண்டு வந்தால், நமக்கு ஏற்படும் நன்மையை நாம் கண்ணாலேயே காண முடியும்.

இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால், இன்ப-துன்பம், லாப-நஷ்டம் ஏற்படும்போது, அதனை ஈசுவரனின் தயை என்றே கொள்ள வேண்டும். எந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தாலும், அதில் ஈசுவரனின் தயை நிரம்பியிருக்கிறது. அதாவது, அவை எல்லாவற்றிலும் பகவானின் தயையையே காணவேண்டும். பகவானின் மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்ட பின், அவரை அடைக்கலம் அடைந்தபின், மனிதனுக்கு வீரம்-தீரம்-கம்பீரம் ஆகிய இயல்புகள் தாமாகவே வந்தடைகின்றன. 'நான் பகவானைச் சரணடைந்து விட்டேன்; எனக்கு எதைப் பற்றியும் கவலையில்லை! நான் பகவானுடையவன்; பகவான் என்னுடையவர்!' என்ற எண்ணம் வரவேண்டும். ஆற்றலும் நீதியும் கருணை உள்ளமும் கொண்ட ஒரு மாமன்னனை ஒரு மனிதன் சரணடைந்து விட்டால், மன்னனையே சார்ந்திருந்து விட்டால், அரசன் அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்டான் என்னும் போது அப்புறம் அந்த மனிதனுக்கு அச்சம் ஏது? கவலை ஏது? 'ராஜாவுக்கு என்னிடத்திலே ரொம்ப தயவு; இந்த மன்னனின் ராஜ்யத்தில் எனக்கு என்ன பயம்?' என்ற உறுதி, நெஞ்சத்தில் தோன்றுகிறது. இதே போல, பகவானிடம் தன்னை ஒப்படைத்து விட்டவரும் அச்சமற்றவராக, கவலையற்றவராக ஆகி விடுகிறார்.

நசிகேதன், யமராஜனிடம் சென்று, இரண்டு வரங்களை பெற்றுக் கொண்டான். அப்போது, யமராஜன் சொன்னான்: 'நீ (என் விருப்பப்படி) இரண்டு வரங்கள் பெற்றுக் கொண்டாய். மூன்றாவதாக, உனக்கு விருப்பமான ஒரு வரன் கேள்'.

அவன் கேட்டான் : 'இது தான் நான் கேட்கும் வரன்; மரணத்துக்குப் பின், ஆத்மா இருக்கிறதா, இல்லையா? சொல்லுங்கள்'.

'இந்த விஷயத்தை விட்டுவிட்டு, வேறொரு வரனைக் கேள். ஏனென்றால் தேவர்களாலும் கூட அறிந்து கொள்ள முடியாத புதிர், இது. நீ விரும்பும்வரை, எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் உயிர் வாழும் வரனை கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்; அல்லது, இந்த ரதம், அணிகலன்கள் பூண்ட மாதரசிகளை அழைத்துச்செல்; அல்லது, மண்ணுலகில் இல்லாத, சொர்க்கத்தில் மட்டுமே இருக்கக்கூடிய இன்ப நுகர்ச்சிப் பொருளை எடுத்துக் கொண்டு போ. (ஆத்மாவைப் பற்றி மட்டும் கேட்காதே)'

'ஐயா, உங்கள் தேர், ஆடல்-பாடல், போகம் எல்லாம் உங்களிடமே இருக்கட்டும். ஆத்மாவைப் பற்றிக் கேட்டேனே, அதுதான் நான் கோரும் வரன். நிரந்தரமாக உயிரோடு இருப்பது பற்றிப் பேசினீர்கள். உங்கள் ஆட்சி இருக்கும்வரை எனக்கு மரணத்தைப் பற்றி என்ன கவலை?' (கடோபனிஷத் 1/1/19-27)

(உயிரைக் கவர்ந்து செல்வதையே தன் தொழிலாகக் கொண்ட யமதருமனின் பூரண அருள் கிடைத்துவிட்ட ஒருவனுக்கு, 'தன் உயிர் போய்விடுமோ' என்ற கவலை ஏற்படாது. ஏனென்றால், உயிரைப் பறிக்கும் எமனே, அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்டானே?)

ஆகவே, பகவானுடைய திருக்கரம் நம் தலைமேல் இருக்கும்போது, எதைக் குறித்தும் நாம் அச்சப்பட வேண்டியதில்லை. யமராஜனுடைய தயவு கிடைத்தாலே நமக்குப் பயமில்லை என்னும்போது, சாட்சாத் பகவானுடைய கிருபை கிடைத்து விட்டால், அப்புறம் என்ன? பகவான் எனப்பட்டவர், யமனுக்கு யமன், மிருத்யுவுக்கு மிருத்யு; காலனுக்குக் காலன்! பின் நமக்கு எதைக் குறித்து பயம்? நாம்

நம்மை பகவானிடம் விட்டு விடுவோம்; பகவானிடம் சுமையை ஒப்படைத்து விடுவோம்.

பூனைக்குட்டி, தாய்ப்பூனையையே நம்பியிருக்கிறது. தாய்ப் பூனையோ குட்டியை வாயில் கௌவிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் அலைகிறது. அதே வாயால் தான் எலியைப் பிடிக்கிறது; குட்டியையும் பிடிக்கிறது. அதே பற்கள், அதே வாய்! ஆனால், எவ்வளவு அன்போடு தன் குட்டியைப் பற்றுகிறது; கொஞ்சம் கூடக் கஷ்டம் கொடுக்காமல்! (அந்தப் பூனைக் குட்டியைப் போல) நாம் பகவானிடம் நம்மை ஒப்படைத்து விடுவோமானால், எதைப் பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டாம். பக்த பிரகலாதன் பகவானிடம் பரிபூரணமாகத் தன்னை ஒப்படைத்து விட்டதைப் போல, நாமும் செய்ய வேண்டும். ஹிரண்யகசிபு எத்தனையோ கொடுமைகள் செய்தான்; பிரகலாதன் கொஞ்சம் கூட பொருட்படுத்தவில்லை. ஏனென்றால், அவர் பகவானை நம்பியிருந்தார். பகவானுக்கு எது விருப்பமோ, செய்யட்டும்! அதை யாராவது நூலிழை அளவாவது மாற்றி அமைக்க முடியுமா? முடியாது.

ஒரு புலவர் சொன்னார்:

‘ஒரு மனிதன் என்ன, இந்த உலகமே அவருக்கு எதிராகப் புறப்பட்டாலும், அவரை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. ஆகவே, நாம் பகவானையே முழுமையாகச் சார்ந்து விட்ட பிறகு, நமக்கு எதைப் பற்றியும் கவலையில்லை. அதனால், நாம் பகவானைப் பற்றிக் கொள்வோம்.’

உங்களைக் கவனப்படுத்துவதற்காக இப்போது ஒரு விஷயம் சொல்லப் போகிறேன். ஜபம்-தியானம்- சத்சங்கம்-ஸ்வாத்யாயம் செய்யும்போது, ‘இதனால் நமக்கு நிச்சயமாக நன்மை ஏற்படும்’ என்ற உறுதி இருக்க வேண்டும்; நமக்கு நன்மை ஏற்படுகிறதா, இல்லையா?-என்பது பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். மேலும் மேலும் நன்மை ஏற்படுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். நற்குண-நல்லொழுக்கம் பெருகி வரும் அதே சமயத்தில் துர்குண-துராசாரங்கள் ஓடிப் போய் விடுகின்றனவா?-என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். கூடவே, ஈசுவரனின் தயை, பிரேமை, அவருடைய திருக்கரம் நம் தலைமேல்-இப்படி எண்ணிப் பார்த்து எப்போதும் முகமலர்ச்சி

யுடன் இருக்க வேண்டும். ஈசுவரனின் வடிவத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவருடைய தயை-அன்பு ஆகியவற்றை எண்ணி எண்ணி எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். மன மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும். இவ்விதமாகப் பயிற்சி செய்து கொண்டு வந்தால், அதன் பயனை நேரடியாகக் காண முடியும். இது, பரிசோதித்துப் பார்த்துத் தெளிவான விஷயம்.

இவைகளைத் தவிர மற்றொரு அடிப்படையான விஷயமும் கூறப்படுகிறது. பகவான் ஆகாயத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும், நாம் மனக்கண்ணால் அவரை தரிசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்-என்றும் எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். பகவான் எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பிய பெருங்கடல்; மேகத்தைப் போல் நீர் மழை பொழிவிக்கிறார்; சந்திரனைப் போல் அமுத மழையைப் பொழிவிக்கிறார். ஆகாயத்தில் தோன்றும் பகவான், இவ்விதம் தன் குணங்களைப் பொழிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தயை, பொறுமை, சாந்தி, ஆனந்தம், சமபாவம், பிரேமை, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இயல்புகள், எப்போதும் நம்மீது மழையாகப் பெய்து கொண்டிருக்கின்றன. நீர் மழை பெய்தால், அதற்கு உருவம் இருப்பதால், அதை நாம் கண்ணால் காணமுடிகிறது. ஆனால், (பகவானின் குணமழையாகிற) இது உருவமற்றது. சந்திரனின் கிரணங்களிலிருந்து அமுத மழை பொழிகிறது; (அதை நாம் காண முடிவதில்லை; காரணம்) அது உருவமற்றது. சூரியனின் வெப்பமும் உருவமற்றது. சூளர்காலத்தில், சூரிய ஒளியில் உட்கார்ந்து கொண்டால், சூளிர் போய்விடுகிறது. இதே போல, பகவானின் பிரபாவம்-குணம் ஆகியவற்றால் துர்குண-துராசாரம் அழிந்து போய், நற்குண-நல்லொழுக்கத்தின் வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. பகவான் நம்மீது தன்னுடையதான நல்லியல்புகளின் மகிமையைப் பாய்ச்சிக் கொண்டேயிருக்கிறார் - என்று உணர்ந்து கொண்டு, எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருப்போம்; முகமலர்ச்சியுடனே இருப்போம். நமக்கு ஏற்படும் மலர்ச்சி-ஆனந்தம் எல்லாம் பகவானிடமிருந்து கிடைப்பவைதாம். பகவான் நம்முடைய மனம், புத்தி, புலன்கள், உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காம்பிலும், சாந்தி, ஆனந்தம், மலர்ச்சி, ஞானம், உயிர்ப்பு முதலியவற்றை மேன்மேலும் நன்றாக பெருக்கிக்

கொண்டேயிருக்கிறார். இவ்வாறு நெஞ்சில் உறுதி கொண்டு, பரமாத்மாவைத் தியானித்துக் கொண்டிருப்போம். பரமாத்மாவைத் தியானிப்பதால் நமக்கு வெளிப்படையான நன்மை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை நாம் அனுபவித்தால், நாம் அதைக் கண்ணால் பார்க்கவும் முடியும்.

இதற்கும் மேலாக இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது.

ஒருவன் பச்சை நிறக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு, பல நிறம் கொண்ட இவ்வுலகம், அவனுக்கு ஒரே பசுமையாகவே தோன்றும். (அவன், உலகத்தைத் தன் கண்களால் நேராகப் பார்க்கவில்லை) முகத்தில் கண்ணாடி அல்லவா போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்? அதே போல, நம் புத்தியில் பகவத்பாவம் என்ற கண்ணாடியைப் பொருத்திக் கொள்ள வேண்டும். முகத்தில் பச்சை வண்ணக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு பார்ப்பதால், உலகமே பச்சைவடிவமாகத் தோன்றுவதைப் போல, நமது புத்தியில் பச்சை வண்ணக் கண்ணன் என்ற கண்ணாடியைப் பொருத்தி விட்டால், எங்கெங்கும் பச்சை வண்ணக் கண்ணனையே காண்போம்!

பஹுநாம் ஐந்நாமந்தே ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே!

வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:॥

(கீதை 7-19)

(பல பிறவிகள் எடுத்துவிட்டு, கடைசிப் பிறவியில் தத்வ ஞானத்தை அடைந்துவிட்ட மனிதர், 'எல்லாம் வாசுதேவனே' என்று உணர்ந்து, என்னைப் போற்றுகிறார். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மகாத்மாவைக் காண்பது அரிது.)

நாம் கண்ணால் காணும் பொருட்களையெல்லாம் உலகம் என்ற வடிவில் பார்க்கிறோம். அவைகளையெல்லாம் பகவான் என்ற வடிவில் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டால், இந்த உலகம் முழுவதும் பகவானின் வடிவமாகவே தோன்றும். அதேபோல, எல்லாச் செயல்களையும் பகவானின் லீலையாகவே கருதத் தொடங்கினால், எல்லாச் செயல்களும் பகவானின் லீலையாகவே தோன்றும். பின்னர், எந்தச் செயல் நடந்தாலும், அது சாட்சாத் பகவானின் லீலை என்றே தோன்றும். அந்த லீலைகளைப் பகவானே பல்வேறு உருவம் கொண்டு நடத்தி வருகிறார் என்பதும் புரியும். இப்படி

எண்ணிக் கொண்டு விட்டால், எப்போதும் மனமலர்ச்சியை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம். காரணம், இங்கேயுள்ள அத்தனை பேர்களும் பகவானின் பரிவாரங்கள்; அவரோடு கூட இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். பகவான்தான், இவர்களுக்குள் ஒளிந்துகொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த விளையாட்டில் நாமும் பங்கு கொண்டிருக்கிறோம். நாம் எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி, பகவானுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். பகவானுடைய லீலை (முடிவில்லாமல்) நடந்து கொண்டே இருக்கிறது என்ற கொள்கையில் நாம் உறுதியாக இருப்போம். கோபிகைகளுக்கு, கண்ணனுடன் ஆடிப்பாடியதில் எப்படி மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டதோ, அதே மன மலர்ச்சி நமக்கும் ஏற்படமுடியும். பின்னர், கவலை, கோபம், அச்சம் முதலியன நம் கிட்டே கூட வரமுடியாது. இப்படியாகப் பயிற்சி செய்து பாருங்கள். இந்தப் பயிற்சியால் உங்களுக்கு அனுபவபூர்வமான சாந்தியும் அமைதியும் முன்னேற்றமும் ஏற்படும். பாலைக் காய்ச்சும்போது பொங்கிக் கொண்டு வருவதைப் பார்ப்பதைப் போல, உங்கள் முன்னேற்றத்தையும் பார்க்கமுடியும். பால் பொங்குகிறது என்றால், உள்ளே வெட்ட வெளி! மேலே மேலே தான் பொங்குகிறது; உள்ளே எதுவுமே யில்லை. கொஞ்சநேரம் கழித்து, பொங்குதல் அடங்கிப் போய், பால் தன் நிலைக்கு வந்து விடுகிறது. ஆனால், (சாதனைகளால் ஏற்படும்) இந்த உயர்வு (பொங்குதல்), உள்ளுக்குள்ளிருந்தே திடமானது; நிரந்தரமானது (பொங்கிய பால் உடனே அடங்கி விடுவதைப் போன்றதல்ல). மேன் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போய், நம்முடைய வாழ்க்கையில் வெளிப்படையான மாற்றத்தை உண்டாக்கி விடுகிறது.

8. ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பெருமை

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பரப்பிரம்மத்தின் அவதாரம். இதை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம்: சாட்சாத் பரப்பிரம்மம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் என்ற உருவத்தில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. அவருடைய இனிய குணங்கள், மகிமை மற்றும் ஆச்சரியமான படிப்பினை தரவல்ல இனிய

லீலைகள் நம்முடைய தொன்மைக் கால நூல்களில் விரிந்து காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீமத் பாகவதம், மகாபாரதம், ஜைமினீய அசுவமேதம் மற்றும் பற்பல புராணம் முதலியவற்றில் பகவானுடைய பிரேமை, பெருமை, சர்வ வல்லமை குறித்த அதிமானுட விஷயங்கள் ஆங்காங்கே போற்றப்பட்டுள்ளன. பிறக்கும்போதே நான்கு கைகளுடன் காட்சியளித்துவிட்டுப் பின்னர் சிறுகுழந்தை ஆகிவிடுதல்; யசோதா அம்மாவின் திறந்த வாய்க்குள் பிறும்மாண்டத்தையே காட்டுதல்; இடைச் சிறுவர்கள் மற்றும் கால்நடைகளைப் புதிதாக சிருஷ்டித்தல்; அக்ரூரருக்கு வழிப்பாதையிலும் தண்ணீருக்குள்ளும் ஒரே நேரத்தில் இரு இடங்களிலும் ஒரே வடிவத்தில் தரிசனம் அளித்தல்; கம்ஸன் முதலிய முரட்டு அசுரர்களை ஒரு விளை யாட்டாகவே அழித்து முடித்தல்; குரு, பிராமணர் மற்றும் தேவகியின் மரித்துப் போய்விட்ட புதல்வர்களைக் கொண்டு வந்து காட்டுதல்; பலவித உருவம் ஏற்று ஒரே சமயத்தில், எல்லா அரசிகளின் அரண்மனையிலும் வசித்தல்; திரௌபதி நினைத்தவுடனேயே அவருடைய சேலையை முடிவில்லா மல் வளரச் செய்தல்; தூர்வாச முனிவருக்கு விருந்துபசாரம் செய்வதில் சங்கடம் ஏற்பட்டபோது, திரௌபதி நினைத்த மாத்திரத்திலேயே திடீரென்று அங்கே நேரில் தோன்றுதல்; கௌரவர்களுடைய சபையில் விராட் வடிவத்தைக் காட்டு தல்; அன்பு மிகுந்த பக்தனான அர்ஜுனுக்கு பக்தி-ஞான தத்துவ விளக்கம் அளித்துக் கொண்டே விசுவரூபம் மற்றும் நான்கு கைகளோடு தன் நிஜ உருவ தரிசனம் அளித்தல்; அர்ஜுனனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக ஜயத்ரதன் வதம் செய்யப்பட வேண்டிய நேரத்தில் சூரியன் மறைந்து விட்டதாகக் காட்டி, பின் சூரியனை வெளிப்படுத்துதல்; போர் முடிவில், ரதத்திலிருந்து முதலில் அர்ஜுனனை இறங்கச் செய்து, பின் தான் இறங்கியதும் தேர் தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலானதைக் காட்டுதல்; 'இந்த ரதம், முன்பே பீஷ்ம-துரோணர்களின் பாணங்களால் எரிக்கப்பட்டு விட்டது; ஆனால், என்னுடைய சங்கல்பத்தால் இதுவரை இதனை நிலையாக வைத்திருந்தேன்!' என்று கூறுதல்; அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மின் உடற்துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கி அவருக்கு அளவில்லாத ஆற்றல், தேஜஸ்

மற்றும் ஞானம் வழங்குதல்; உத்தங்க முனிவருக்குத் தன்னுடைய உலகில் காணக் கிடைக்காத பிரபாவம், அளவில்லாத வல்லமை கூடிய உருவத்தைக் காட்டியருளல்; சுவமாகக் கிடந்த பரீட்சித்தை உயிர்ப்பித்தல்; அசுவமேத யாகம் செய்யும் வேளையில் பாண்டவர்கள் நினைத்தவுடனேயே துவாரகையிலிருந்து எதிர்பாராத விதமாக இரவில் வந்து சேருதல்; சுதன்வாவுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது (சற்றுப் பின் வாங்கிய நிலையில் இருந்த) அர்ஜுனன் மனத்தில் நினைத்தவுடன், வெகு விரைவில் வந்து, குதிரைலகானைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல்; இந்த மனித உடலுடனேயே ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு எழுந்தருளல் போன்றதான அற்புதச் செயல்களை விவரிக்கும் கதைகளைப் படிக்கும் போது, 'இவைகள் மனிதர்களால் ஆற்றப்படக் கூடிய செயல்கள் அல்ல; ஏன், தேவதைகள், யோகிகளின் அபார சக்திக்கும் அப்பாற்பட்டது' என்பது தெளிவாகவே தெரியவருகிறது.

இனி, பகவானுடைய சில அற்புத லீலைகளை சுருக்கமாகக் காண்போம்.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ண சந்திரன், பிரேமை-ஆனந்தத்தின் வடிவமாகவே திகழ்ந்தார். அவருடைய அவதாரம் பக்தியையும் தர்மத்தையும் நிலைநாட்டிப் பிரசாரம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டது. பகவான், தெள்ளிய பிரேமையின் விசாலமான நீரோட்டத்தைப் பெருக விட்டுக் காட்டினார். அதை ஒரு தடவை புரிந்து கொண்டு விட்ட எவருடைய இதயம் தான் உருகிப் போகாது? எவர்தான் ஆனந்தத்தால் மயிர்க்கூச்சல் அடையாமல் இருப்பார்? ஆனால், அவருடைய அன்புமயமான லீலை, அவருடைய ஆழ்ந்த அன்பின் தத்துவ அறிவு, அவருடைய பேரருளாலேயே ஏற்பட இயலும். ஸ்ரீமத்பாகவதம் முதலிய புராணங்களில் கோபிகைகளோடு பகவானுடைய பிரேம மயமான தொடர்பு பற்றிய வர்ணனைகளைப் படிக்கும்போது, மனித இதயத்தில் பற்பல சந்தேகங்கள் எழும்புகின்றன. வெறும் சொற்களின் அர்த்தத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால், அன்புமயமான அந்த நடவடிக்கைகளில் புலனுக்கர் விகாரங்கள் தான் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றன என்று தோன்றினாலும், இவை குறித்து நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். கோபிகைகளோடு

பகவானுக்கு இருந்த உறவு கேவலம் புலனுக்ர் இன்பமாகிய தவறான அன்பாக இருந்திருக்குமேயானால், உத்தவர் போன்ற மகாத்மாக்களும் கௌரங்க மகாப்பிரபு போன்ற தியாக சீலர்களான பக்தர்களும், மற்றும் பலப்பல அடியார்களும் அவரை ஒருபோதும் பாராட்டியிருக்க மாட்டார்கள். கோபிகைகளின் அன்பு, மூடபக்தி அல்ல; ஸ்ரீகிருஷ்ணனை சாட்சாத் பகவானாகவே அறிந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதனை கோபிகைகளே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ந கலு கோபிகாந்தநோ பவாநகிலதேஹிநாமந்தராத்மத்ருக்
விநஸார்த்திதோ விஸ்வகுப்தயே ஸக உதேயிவாந் ஸாத்வதாம் குலே॥

(பாகவதம் : 10-31-4)

(நண்பரே! பிரும்மாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, உலகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக நீங்கள் யதுகுலத்தில் அவதாரம் எடுத்துள்ளீர்கள். நீங்கள் ஏதோ யசோதாவின் புதல்வன் அல்லர்; உண்மையில் அனைத்து ஜீவர்களின் நெஞ்சத்தில் உறையும் அந்தராத்மா, நீங்கள்.)

இதிலிருந்து அவர்களுடைய பிரேமை மிகவும் பரிசுத்தமானது என்றும், ஞானத்தின்பாற்பட்டது என்றும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அவர்களுடைய பிரேமையை எல்லா மகான்களும் புகழ்ந்துரைக்கிறார்கள். இது தவிர, பகவான் தானே அவர்களுடைய பேரன்பின் மகிமையைப் போற்றியிருக்கிறார். அர்ஜுனனிடம்,

நிஜாங்கமபி யா கோப்யோ மமேதி ஸமுபாஸதே।
தாப்ய: பரம் ந மே பார்த்த நிகூடப்ரேமபாஜநம்॥

(ஆதிபுராணம்)

(பார்த்தா! கோபிகைகள் தங்கள் சரீரத்தைக் கூட 'என் (கிருஷ்ண)னுடையது' என்று எண்ணி, போஷித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காட்டிலும், என்னுடைய ஆழமான அன்புக்கு உரியவர் வேறு எவரும் இல்லை)

- என்று கூறியிருக்கிறார். இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக, பகவான் தானே ஞான வடிவின். அவருக்கு சாமானிய புலனுக்ர் இன்ப நாட்டம் இருந்ததாகக் கூறவே முடியாது. 'அது சரி; ஆனால், பாகவதம் முதலிய புராணங்களில்

விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷய அனுபவம் குறித்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு என்ன தான் அர்த்தம்?' என்று சிலர் கேட்கக் கூடும்.

என்னுடைய சாதாரண அறிவுக்கு எட்டியவரையில், 'அந்தச் சொற்களின் ஆழ்பொருளை விளக்கிக் கூறவேண்டிய அவசியமே இல்லை' என்பது தான் என்னுடைய பதிலாக இருக்கும். இதிஹாஸம், ஸ்ம்ருதி, புராணம் முதலிய நூல்களில் எங்கெல்லாம் ஈசுவரன் மேல் பொய், வஞ்சனை, தீய ஒழுக்கம் முதலிய குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ; அதே போல, கள்-மாமிசம் முதலியன உண்டார் என்றும் அசத்தியம், அகங்காரம், தீய நடத்தை முதலியன ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறதோ, அந்தப் பகுதிகளை விட்டுவிட்டு, மற்ற இடங்களிலுள்ள நல்லுபதேசங்களை ஏற்று, அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கை மாறும் தன்மையுடையது. இடம், காலம், பொருள் ஆகியவை ஒவ்வொரு விநாடியும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. தொன்மையான வரலாறு நடந்து வெகு காலம் கடந்து விட்டபடியால், கால மாறுதலில், சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள எல்லா விஷயங்களின் உட்கருத்தையும் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இதைத் தவிர, நீண்டகாலம் நம்முடைய நாட்டில் வேற்று மதத்தவர்களின் ஆட்சி நடந்ததால், நமது அறநூல்களில், தர்மத்துக்கு மாறான பொய், வஞ்சனை, களவு போன்ற தீய இயல்புகள் இடைச்செருகலாக நுழைக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. அதனால், புராணங்களை வரிக்கு வரி விளக்கம் கூறவும், முன்னும் பின்னும் முரணாகத் தோன்றும் கூற்றுக்களில் உண்மை எது, பொய் எது என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் பொறுப்பையும் நம் போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் தம்மேல் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது. ஏனென்றால், நாம் முற்றும் அறிந்தவர்கள் அல்லர். மேலும், பகவான் மண்ணுலகில் அவதாரம் எடுத்து லீலை செய்கிறார் எனில், அவற்றில் சாஸ்திரங்களின் எல்லைக்கு அப்பால் குற்றங்கள் போன்ற சில காணப்படுகின்றன என்றால், 'பகவானிடம் எந்த தோஷமும் எந்தக் காலத்திலும் இருக்கவே முடியாது' என்ற உறுதியை நாம் மனத்தில் ஊன்றிக் கொள்ள வேண்டும். பகவானும் அவருடைய செயல்களும் எல்லா விதத்திலும் தெய்விக

மானவை. ஆனால், அதே சமயத்தில், புராண-இதிஹாசங்களையும் பொய் என்று சொல்லி விடக்கூடாது.

பகவானுடைய லீலைகளாகிற தெய்விகப் பிறப்பு-செயல்களின் ரகசியங்களை, தேவர்களாலும், மகரிஷிகளாலும் கூட முழுமையாக அறிந்து கொண்டுவிட முடியாது.

ந மே விது: ஸுரகணா: ப்ரபவம் ந மஹர்ஷய।

அஹமாதிர்ஹி தேவாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஸ:॥

- என்று கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

(என்னுடைய அவதாரம்-அதாவது சர்வ மகிமைகளுடன் லீலையாக வெளிப்படுதல்-தேவதைகளாலும், மகரிஷிகளாலும் அறிய முடியாதது. ஏனென்றால் நானே எல்லா விதங்களிலும் தேவதைகளுக்கும் மாமுனிவர்களுக்கும் மூலகாரணன்.)

இதிஹாச-புராண-சாஸ்திரங்களை எழுதிய முனிவர்கள், அடிப்படைத் தத்துவத்தை அறிந்த மாமனிதர்களாகவும், யோகிகளாகவும் இருந்தார்கள் என்பது உண்மையேயானாலும், அவர்களும் கூட ஸ்ரீராமன்-ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆகியோரின் லீலைகளையும், மகிமைகளையும் முழுமையாக விவரிக்க இயலாதவர்களாக இருந்தார்கள். என்றாலும், நம்மிடம் தயவு காட்டி அந்த மகாத்மாக்கள் எதை எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்களோ, அது சத்தியம் தான்; சிற்றறிவு படைத்த நாம், அவற்றின் ரகசியப் பொருளை சரியானபடி அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நம்முடைய சிற்றறிவின் குறைகளை அந்த மகாத்மாக்களின் தலையில் சுமத்துகிறோம்!

மகாபாரதம் முதலிய நூல்களிலிருந்து நாம் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம்-அவதாரமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்ட பகவானை எல்லா முனிவர்களுமே அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவர்களில் தத்துவம் அறிந்த மகாத்மாக்களான ஒரு சில பேர்களே, பகவானின் பேரருள் காரணமாக அவரை உள்ளபடி தெரிந்து கொண்டார்கள்.

பகவான், அவதார காலத்தில், எந்தவிதமான உடலை ஏற்றுக் கொண்டாரோ, அந்த உடலுக்கு ஏற்ற முயற்சிகளையே

செய்கிறார். மனித உடலில் பகவான் அவதரித்தால், மனிதனுக்கு உரித்தான செயல்களையே பின்பற்றுகிறார். அந்தச் சமயத்தில், அவர் ஒரு சாமானிய மனிதனைப் போலவே செயல்படுவதைக் கண்டு முனிவர்களுக்கும் பிரமை உண்டாகிறது என்னும்போது பாமர மக்களைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

மகாபாரதம் அசுவமேதபர்வத்தில் ஒரு கதை வருகிறது.

கௌரவர்-பாண்டவர் போர் முடிந்த பின்னர், தருமபுத்திரரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார். வழியில் ஒரு பாலைவனப் பிரதேசத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தவரும், குருபக்தி மிக்கவரும் தபஸ்வியுமான உத்தங்க முனிவரைக் கண்டார். பஞ்ச பாண்டவர்களைத் தவிர, மற்ற எல்லா கௌரவர்களும் அழிந்து போய் விட்டார்கள் என்ற செய்தியை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் திருவாயிலிருந்தே கேட்ட உத்தங்கருக்கு மிகவும் கோபம் வந்துவிட்டது. 'என்னது?... உங்களிடம் அபாரமான சக்திகள் எல்லாம் இருந்தும் கூட, யுத்தத்தைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை; அதனால் நான் உங்களுக்கு சாபம் கொடுக்கப் போகிறேன்' என்றார். பகவான் அருள் நிறைந்தவராதலால், உத்தங்க முனிவரைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டுக் கூறினார்:

'தவசிரேஷ்டரே! நீங்கள் உங்கள் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து அவரை மகிழ்வித்திருக்கிறீர்கள். அதன் காரணமாக, உங்கள் தவத்துக்குப் பெருமதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் உங்கள் தவ ஆற்றலை அழிக்க விரும்பவில்லை. உங்கள் சாபம் என்னிடம் பலிக்காது; சாபம் கொடுப்பதால் உங்கள் தவத்துக்குத் தான் அழிவு ஏற்படும். அதனால், (போரால் ஏற்பட்ட பேரழிவை மறந்துவிட்டு) என்னைப் பற்றிய ஆன்மிக சம்பந்தமான ஆத்மதத்துவம்-பிரபாவம் முதலிய விஷயங்களைக் கேளுங்கள்.'

உடனே, உத்தங்க முனிவர் கேட்டதும், பகவான் தான் அவதாரம் எடுத்ததன் காரணத்தையும், பெருமையையும் சொற்பத்தையும் விளக்கிக் கூறினார்.

'பிருகு குலத்தில் தோன்றிய உத்தம அந்தணரே! தருமத்தைப் பாதுகாத்து நிலைநிறுத்துவதற்காக, அநேக வித

யோனிகளில், அந்தந்த யோனிகளுக்கு உரித்தான வேஷ வடிவங்களை ஏற்று, மூன்று உலகங்களிலும் நான் அவதாரம் செய்து வருகிறேன். நான் தான் விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன். நான்தான் சிருஷ்டி-பிரளய வடிவமாக இருக்கிறேன். அவ் விதமே, எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளையும் உற்பத்தி செய்கிற வரும் அழிக்கிறவரும் நானே! மாறிக்கொண்டே இருக்கும் யுகங்களில், அச்யுத பரமாத்மாவான நான், மக்களின் நலன் கருதி விதவிதமான யோனிகளில் பிரவேசித்து அதர்மத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எல்லாப் பிராணிகளுக்காகவும் தர்ம நியமங்களை உறுதிப்படுத்துகிறேன்.

‘பிருகு குலத் தோன்றலே! நான் தேவ குலத்தில் வெளிப்படும்போது, நிச்சயமாக, தேவர்களைப் போலவே நடந்து காட்டுகிறேன். கந்தர்வக் கூட்டத்தில் தோன்றும் போது, கந்தர்வர்களைப் போலவே நடக்கிறேன். நாக குலத்தில் உதிக்கும்போது நாகர்களின் பழக்கத்தையே ஏற்கிறேன். யட்ச-ராட்சஸ யோனிகளில் வெளிப்படும்போது அவர்களைப் போன்றே நடந்து காட்டுகிறேன். இப்போது மனிதாவதாரம் எடுத்திருப்பதால், மனித நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு, மிகவும் விநயத்துடன் கௌரவர்களுடன் சமாதான உடன் படிக்கைக்காகப் பிரார்த்தித்தேன்; ஆனால் (அதிகார) மயக்கத்தில் மூழ்கியிருந்ததால் அவர்கள் என்னுடைய நல்வார்த்தைகளை ஏற்கவில்லை.’

இவ்விதம் பகவானின் பிரபாவம்-ஸ்வரூபம் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டதும், முனிவருக்கு பூத்கிருஷ்ணன் சாட்சாத் பரமாத்மாவே என்பதில் பரிபூர்ண நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. விசுவரூப தரிசனம் காட்டியருள வேண்டும் என்று பகவானிடம் மிகவும் பணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டார். முனிவரின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி, அவருக்குத் தன்னுடைய விசுவரூபத்தைக் காட்டினார். அதைத் தரிசித்தவுடன், உத்தங்க ரிஷி பகவானைக் குறித்துத் தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்.

உத்தங்க முனிவரின் இந்த வரலாற்றிலிருந்து ஓர் உண்மை புலனாகிறது-பகவானுடைய அருள் இல்லாமல், யக்ஞம்-தானம்-தவம்-குருசேவை முதலியன செய்துவரும் தவச்சீலரான முனிவரும் கூட, பகவானுடைய அவதார

உருவத்தை (பகவான் எந்த உருவத்தை ஏற்றிருக்கிறார் என்ற ரகஸியத்தை)க் கண்டுகொள்ள முடியாது. பகவான் கருணை கொண்டு எவரிடம் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்கிறாரோ, அவர்கள் மட்டுமே அவரை அடையாளம் காணமுடியும். பின்னர், அவருடைய கிருபையால் அதே தோற்றத்தினராக ஆகிவிடுகிறார்கள்.

பகவான் தானே தயவு கொண்டு, தன்னை அறியச் செய்யாத வரையில், பிறரால் அறிவுறுத்தப்பட்டாலும் பகவானை அறியவே முடியாது. சஞ்ஜயன், எவ்வளவோ விளக்கமாக மகிமையை எடுத்துக் கூறியும் கூட, திருதராஷ்டிரன் பகவானை அறிந்து கொள்ளவில்லை!

மகாபாரதம் உத்யோக பர்வத்தில் இப்படி ஒரு வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

சஞ்ஜயன் தூதுவனாக பாண்டவர்களிடம் போகிறார். பின்னர் அங்கிருந்து திரும்பிவந்து, பகவான் வேதவியாசரின் ஆணைப்படி, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மகிமைகளைப் பற்றியும், தெய்விகத் தத்துவங்களையும் விவரித்துக் கூறுகிறார்.

யத: ஸத்யம் யதோ த்ரமோ யதோ ஹ்ரீரார்ஜவம் யத:।

ததோ புவதி கோவிந்தோ யத: கிருஷ்ணஸ்ததோ ஜய:॥

(வாய்மை, அறம், நாணம், நேர்மை எங்கு இருக்கிறதோ, அங்கே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இருக்கிறார். எங்கே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இருக்கிறாரோ, அங்கே வெற்றி இருக்கிறது.)

எல்லாப் பிராணிகளின் ஆத்மஸ்வரூபமான புருஷோத்தமன் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன், வெறும் விளையாட்டாகவே, மண்-ஆகாயம்-விண் ஆகிய மூன்று உலகங்களையும் கர்மாக்களில் ஈடுபடுத்துகிறார்.

அதே பகவான், மக்களை மதிமயங்கச் செய்து பாண்டவர்களை ஒரு நிமித்தமாகக் கொண்டு, அதர்மத்தில் மூழ்கியுள்ள மூடர்களான உங்களுடைய புதல்வர்களை சுட்டெரிக்க விரும்புகிறார்.

பகவான் கேசவர், கால சக்கரம்-ஜகச் சக்கரம்-யுக சக்கரம் ஆகிய மூன்றையும் தன்னுடைய யோகசக்தியினால் எப்போதும் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

திருதராஷ்டிரே! காலம்-மிருத்யு-அனைத்து சராசரப் பொருட்களையும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தான் ஒருவராகவே ஆட்சி செய்து வருகிறார்.

யோகீஸ்வரரான ஸ்ரீகிருஷ்ணர், உலகம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்கிறார் என்றாலும், தன-தான்யங்களைப் பெருக்கும் விவசாயியைப் போல கர்மாக்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

பகவான் கேசவர் தன்னுடைய யோகமாயையினால் மனிதர்களை மதிமயக்கி வைத்துள்ளார். அவருடைய திருவடிகளில் அடைக்கலம் புகுகின்றவர்கள் மட்டும், மாயையால் புத்தி மயங்குவதில்லை.'

இவை எல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கேட்டபிறகு, சஞ்ஜயனிடம் திருதராஷ்டிரர் கேட்டார் :

'மாதவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், எல்லா உலகங்களையும் கட்டியாளும் சர்வ வல்லமை படைத்த ஈசுவரன் என்பதை நீ எப்படி அறிந்து கொண்டாய்? இந்த விஷயம் எனக்கு ஏன் புரிபடவில்லை?'

'மன்னா! எவர்களுடைய புத்தி அறியாமையால் மூடப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்ள முடியாது. தங்களிடம், (அறியாமையால் மூடப்படாத) தெள்ளிய அறிவு இல்லை; அதனால் நீங்கள் அறியவில்லை. (ஈசுவரனின் அருளால் அறிவு தெளிந்த) நான் அறிந்து கொண்டுள்ளேன்'.

பின்னர் உத்யோக பர்வம் எழுபதாவது அத்தியாயத்தில் வேறொரு நிகழ்ச்சி விளக்கப்பட்டுள்ளது. சஞ்ஜயனைப் பார்த்துத் திருதராஷ்டிரர் கேட்கிறார் :

'சஞ்ஜயா! இப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் விஷயமாகக் கேட்கப் போகிறேன். தாமரைக் கண்ணரான ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் கதையைக் கூறுவாயாக. அதைக் கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் திருநாமம்-புண்ணிய வரலாறு ஆகியவற்றை அறிந்து புருஷோத்தம பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை அடைவேன்....'

உடனே, ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் திருநாமம், குணம் மற்றும் மகிமை பற்றி சஞ்ஜயன் அநேக சுலோகங்களில் விளக்கிக்

கூறியும், திருதராஷ்டிரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப் பற்றி நன்றாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆக, எவரிடம் பகவானுக்குக் கருணை பிறக்கிறதோ, அவர்தான் பகவானை உள்ளபடி புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பது உறுதியாகத் தெரியவருகிறது.

பகவானுடைய ஒவ்வொரு செயலும் வித்தியாசமானவை. அவர் எல்லா ஆற்றலும் நிரம்பப் பெற்றவர்; அறிவுக் கடல்; மிகவும் செயல்திறன் கொண்டவர். அவருடைய எந்தவொரு செயலும் சங்கல்பமும் வீணாகிப் போவதேயில்லை. எங்காவது ஓரிடத்தில் அவருடைய முயற்சி தோற்றுப் போயிற்று என்றால், அதுவும் அவருடைய விருப்பத்தினாலேயே நோந்ததுதான். அந்தத் தோல்வியிலும் மிகவும் நுட்பமான தத்துவம் மறைந்துள்ளது. பகவான், பாண்டவர்களுடைய தூதனாக, (துரியோதனன் இருந்த) ஹஸ்தினாபுரத்துக்குச் சென்றார். ஆனால், அங்கே சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளில் வெற்றி கிடைக்கவில்லை என்றால், காரணம், பாண்டவர்-கௌரவர்களிடையே சமாதானம் ஏற்படுவதை அவர் விரும்பவில்லை! இது நமக்கு எப்படித் தெரிய வருகிறது என்றால், தூது போவதற்கு முன், திரௌபதியிடம் தனியாக பகவான் பேசிய பேச்சிலிருந்து தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

திரௌபதி அந்தச் சமயத்தில் மிகவும் துயரத்துடன் பகவானிடம் முறையிட்டு, வேண்டிக் கொள்கிறாள்:

‘கிருஷ்ணா! யாக குண்டத்திலிருந்து துருபத மன்னரின் மகளாகத் தோன்றியவள்; த்ருஷ்டத்யும்னனின் சகோதரி; உங்களுடைய அன்புக்குரிய சகி; பாண்டு மகாராஜாவின் ஆஜமீட குலத்தின் நாட்டுப் பெண்; இந்திரனுக்கு நிகரான வீரம் படைத்த பாண்டவர்களின் மனைவி; ஐவரிடமிருந்து தோன்றிய மகாரதர்களான ஐந்து புதல்வர்களின் தாய்; (தருமத்தின்படி பார்த்தால், அபிமன்யுவைப் போல் அவர்களும் உனக்குப் பிரியமானவர்களே)-இப்படிப்பட்ட நான், பஞ்ச பாண்டவர்கள் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, நீங்கள் உயிருடன் இருக்கும்போதே, கேசவா! கூந்தலைப் பற்றிக் கொண்டு அரசவைக்குக் கொண்டு வரப்படும் மாபெரும் துயரத்தை அனுபவித்தேன்....

‘பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலர்களும் விருஷ்ணியர்களும் உயிருடன் இருக்கும்போது, பாவிகளின் சபைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, அடிமையாக்கப்பட்டேன்.

‘இவையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்கள் எவ்வித ஆத்திரமும் கொள்ளாமலும் (என்னைக் காப்பாற்றும்) முயற்சியும் செய்யாமலும் நின்றபோது, என் மனத்துக்குள், கோவிந்தா! என்னைக் காப்பாற்று-என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

‘கமலக் கண்ணா! எதிரிகளுடன் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்போது, துச்சாசனனின் கைகளால் பற்றி இழுக்கப்பட்ட என் கூந்தல், தங்கள் நினைவில் இருக்க வேண்டும்.

‘துச்சாசனனின் கருப்புக் கரங்கள் வெட்டப்பட்டு புழுதியில் விழுந்து கிடப்பதை நான் என் கண்களால் காணாவிட்டால், எனக்கு எப்படி சாந்தி கிடைக்கும்?....’

சோகப் பெருக்கினால் தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள, அகன்ற கண்களையுடைய திரௌபதி இவ்வாறு புரீகிருஷ்ணனிடம் குரல் தழுதழுக்கக் கூறியபின், உடல் நடுங்க, உரத்த குரலில் அழத் தொடங்கினாள்.

திரௌபதியின் சொற்களைக் கேட்ட பகவான், அவளிடம் தயை கொண்டு, கௌரவர்களை அழித்து நாசமாக்கி விடுவதாகப் பயங்கர சபதம் செய்து கொடுத்துக் கூறினார்:

‘இமாலய பர்வதம் ஆடிப் போகலாம்; மண்ணுலகம் நூறு துகளாக வெடித்துப் போகலாம்; நட்சத்திரக் கூட்டங்களுடன் விண்ணுலகம் கீழே விழுந்து விடலாம்; ஆனால், என்னுடைய சொற்கள் வீணாகப் போகவே போகாது.

‘திரௌபதி! கண்ணைத் துடைத்துக் கொள். நான் இப்போது உனக்கு பிரதிக்கை செய்து கொடுக்கிறேன்-விரைவில் உன் கணவர்கள் ராஜ்யலட்சமியை அடைவார்கள்; அவர்களுடைய எதிரிகள் அழிந்து போவார்கள்...’

- இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? போர், நிச்சயமாக நடந்தே ஆகவேண்டும் என்பது பகவானின் சங்கல்பம்! அவர், சமாதானப் பேச்சுக்காக ஹஸ்தினாபுரம் சென்றாரே?-

என்றால், உலக நடைமுறை நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்பதாலும், அன்புக்குரிய பாண்டவர்களின் மேல் எந்தக் குற்றமும் சுமத்தப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதாலும் தான், துரியோதனனிடம் போனார்.

‘யுத்த களத்தில், நான் ஆயுதம் தாங்க மாட்டேன்’ என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அன்புக்குரிய பகவான் பீஷ்மருக் காக சக்ராயுதத்தைக் கையில் ஏந்தினார்-என்றால், காரணம் அவருடைய விருப்பம்தான்! பீஷ்மபர்வத்தில் இந்த நிகழ்ச்சி விவரிக்கப்பட்டுள்ளதைப் படிக்கும்போது, இந்த நிகழ்ச்சியில் பொதிந்துள்ள உட்பொருள், வீரரஸம் நிரம்பிய பிரேமமயமான லீலை முதலியன தெரியவருகின்றன. பீஷ்ம பிதாமகர் மிகப் பெரிய பக்தர்! பெரும் நம்பிக்கை உடையவர். அவருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே கிருஷ்ணன், (அதர்மம் போல் தோற்றமளிக்கும்) வித்தியாசமான செயலைச் செய்தார். உண்மையைக் கூறப் போனால், பகவானுடைய எல்லாக் காரியங்களுமே குற்றமற்றவைகள்; தெய்விகமானவைகள். அவருடைய தெய்வத் தன்மையை உய்த்துணர்வது என்பது சாதாரண விஷயமல்ல.

பகவானுடைய எல்லையற்ற தெய்விக குணங்களின் பெருமைகளை யாரே இசைக்க முடியும்? உலகத்தில் காணப்படும் பொறுமை, தயை, சாந்தி போன்ற நற்குணங்கள், உள்ளொளி, சர்வ வல்லமை முதலிய பெரும் திறன்கள்; ஆற்றல், ஆண்மை முதலிய உத்தம இயல்புகள்-இவை எல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தெய்விக பராக்கிரமத்தின் ஒரு துளியின் விளைவு என்பதை உணர வேண்டும்.

‘உலகத்தில் பேராற்றல், பேரொளி, பெரு மகிமை பொருந்திய பொருட்கள் அனைத்தும் என்னுடைய எல்லையில்லாத பேராற்றலின் ஒரு சிறு துகளிலிருந்து தோன்றியவை என்பதை அறிந்து கொள். அர்ஜுனா! பல பல சொல்வானேன்? இவ்வுலகமனைத்தையும் (என்னுடைய யோகமாயையின்) ஒரு துளியைக் கொண்டு நான் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று, கீதை பத்தாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

9. பகவானின் நாம-ரூப லீலைகள்

உலக உற்பத்திக்கு முன்னர் ஒரேயொரு நிற்குண-நிராகார ஸச்சிதானந்தத் திரளான பிரம்மம் மட்டுமே இருந்தது. பரமாத்மாவிலிருந்து வேறுபடாத, இணைந்தே விளங்கும் சக்தி வடிவத்துக்கு பிரகிருதி என்று பெயர்; இதனை வெளிப்படாத மாயை (அவ்யாக்ருத) என்றும் சொல்கிறார்கள். உலகத் தோற்றத்துக்கு முந்தைய காலத்தில், இந்தப் பிரகிருதியில் ஜீவர்கள் தத்தம் பூர்வ கர்மாக்களின் பலனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தானாகவே ஓர் அசைவு ஏற்பட்டது; இயற்கையாகவே, அது மூன்று குணங்களின் பிரிவுகளாக ஆயிற்று. தயிரைக் கடைந்தால், அது வெண்ணெய், மோர் என்று இரு தனித்தனி பொருட்களாக ஆகிவிடுவதைப் போல, பிரகிருதியில் அசைவு ஏற்பட்டதும், அது வித்தை (ஞானம்) என்றும், அவித்தை (அஜ்ஞானம்) என்றும் இரு பிரிவுகளாயிற்று. இவ்விதம் அது மூன்று வடிவங்களை ஏற்றுக் கொண்டது-பரபரப்பான செயல்கள் என்ற பகுதி ரஜோகுணமாகவும், அதில் தோன்றிய வித்தைப் பகுதி ஸத்வ குணமாகவும், அவித்தை, தமோ குணமாகவும் பிரிவுபட்டன. இந்த மூன்று குணங்களும் இணைந்த பரமாத்ம வடிவம், அது ஸகுண நிராகாரம் (குணங்களோடு கூடிய வடிவமற்ற நிலை) எனப்படுகிறது. இதிலிருந்து தான் முதன்முதலான சிருஷ்டி ஏற்படுகிறது. உலகம் தோன்றியதும் ஜீவராசிகளைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்வதற்காக, அதே பரமாத்மா, பிறும்மா-விஷ்ணு-மகேசன் என்ற உருவங்களை ஏற்கிறார். அந்த ஸகுண நிராகார பரமாத்மாவே ஸ்ரீநரஸிம்மம், ஸ்ரீராமன், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் முதலிய குணமும் உருவமும் கொண்ட ஸகுண ஸாகாரத் தோற்றங்களில் வெளிப்பட்டு, யுகங்கள் தோறும் லீலை செய்து வருகிறார்.

ஆகாயவெளியில், பரமானு வடிவில் இருந்த தண்ணீர் பின்னர் கண்ணில் தோன்றும் பொருளாக நீர் வடிவில் பொழிகிறது. பரமானு வடிவில் (கண்ணுக்குப் புலப்படாமல்) இருந்த பிருத்வி, வாஸனை ஏற்று, (கண்ணுக்குத் தெரியும்) மண்ணுலகம் (பூமி) என்ற வடிவத்துடன் வெளிப்படுகிறது.

இதே போலத்தான், நிர்குண நிராகார பிறும்மமே, ஸகுண நிராகாரம் என்ற நிலையை ஏற்று, ஸகுண ஸாகாரம் என்ற, குணங்களோடு கூடிய உருவமாக வெளிப்படுகிறது. தண்ணீரின் மூலகாரணமான பரமானு வடிவம், நுட்பமான திரவத் தன்மை, பருப்பொருளான நீர் வடிவம்-இவை மூன்றும், உண்மையில் தண்ணீரே தான். அதேபோல, மண்ணின் பரமானு ரூபம், வாசனை மற்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படும் மண் உருவம்-உண்மையில் பிருத்வி தான். இம்மாதிரியே, நிர்குண-நிராகாரம், ஸகுண நிராகாரம், ஸகுண ஸாகாரம்-இவை மூன்றுமே ஒரே பரமாத்மாவின் வடிவங்களே. மேலே சொன்னபடி, அனைத்தும் பரம்பிறும்ம பரமாத்மாவே என்ற ரகசியத்தை மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து, நம்பிக்கையுடனும் பேரன்புடனும் அவரைத் தீவிரமாக வழிபடும் மனிதர், மிகவும் சீக்கிரத்திலேயே அஜ்ஞானம் மற்றும் பிறப்பு-இறப்பு-மூப்பு-நோய் என்ற சுழலிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுபட்டு அந்தப் பரமாத்மாவையே அடைந்து விடுகிறார்.

பயங்கரமான இந்தக் கலிகாலத்தில், பரமாத்மாவை அடைவதற்கு அவரிடம் பக்தி செலுத்துவது தான் மிக உயர்ந்த, எளிமையான உபாயம். பரமாத்மா, ஸகுண-ஸாகார வடிவத்தில் அவதாரம் செய்யும்போது, அறிவில்லாத மனிதர்கள் அவரை உள்ளபடி (பகவானாக) அறிவதில்லை. ஏனென்றால், மாயை என்ற திரையால் அவர்கள் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் (கீதை:7-25). பரமாத்மாவிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, அவரிடம் பக்தி செலுத்துபவனின் எதிரிலிருந்து தன்னுடைய மாயை என்னும் திரையை பரமாத்மா விலக்கி விடுகிறார்; அதனால், அந்த அடியவருக்கு, பரமாத்மாவின் சின்மய, தெய்விகமான, ஸகுண-ஸாகாரத் தோற்றத்தின் நேரடி தரிசனம் கிடைக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு மனிதரும் பக்தி நம்பிக்கையுடன் பரமாத்மாவிடம் பக்தி செலுத்த வேண்டும்.

பக்தி வழியைக் கடைப்பிடிக்கின்றவர்களுக்கு சுலபமான, ஆனால் அதே சமயத்தில், உயர்ந்ததான ஒரு சாதனை முறை இருக்கிறது. இறைவன் தொடர்பான வஸ்துக்களில், முக்கியமானவை நான்கு-பகவானின் திருப்பெயர், வடிவம்,

லீலை, வாசஸ்தலம். இவைகளுடைய குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம் ஆகிய நான்கைப் பற்றியும் ஏராளமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதுபோலவே, குணத்தின் பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், பிரபாவத்தின் தத்துவம் ரகசியம் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மனித உடலில் அமைந்துள்ள காது, கண், மனம், சொல்-இந்த நான்கின் வழியாகவும், மேலே கூறப்பட்டவைகளை அனுபவித்து உணர வேண்டும். நம்முடைய மனம் மற்றும் புலன்கள் முதலிய எல்லா வழிகளாலும் பரமாத்மாவை உபாசிக்கலாம்; என்றாலும், அவைகளில் இந்த நான்கு வழிகளும் முக்கியமானவை. இப்படி விரிவாகச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால், மேலே சொன்னவைகளை (திருப்பெயர், வடிவம், லீலை, வாசஸ்தலம்) பக்தி-சிரத்தையுடன் அடியார்களிடமிருந்து செவிகளால் கேட்க வேண்டும்; கண்களால், நல்ல நூல் களைப் படிக்க வேண்டும்; பிறகு, மனத்தினால் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, வாக்கினால் பேசிப் பேசிப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறாக, சிரத்தை பிரேமையுடன் இவைகளைப் பின்பற்றி ஒழுகுபவனுக்குப் பரமாத்மாவின் சாட்சாத் தரிசனம் கிடைத்து அதனால் பேராநந்தம், எல்லையில்லாத சமத்துவ உணர்வு மற்றும் பரமாத்மவடிவின் உண்மையான ஞானம் கிடைக்கிறது.

மேலே சொன்ன நான்கு விஷயங்களைப் பற்றியும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காகச் சற்று விரிவாக ஆலோசித்துப் பார்ப்போம்.

திருப்பெயரின் குணம்

பகவானுடைய திருப்பெயரின் குணம், பரமாத்மாவிடமுள்ள பொறுமை, இரக்கம், சாந்தி, பிரேமை முதலிய தெய்விக இயல்புகள்தாம், அவருடைய எல்லாப் பெயர்களின் உள்ளேயும் இருக்கின்றன. எப்படியென்றால், திருநாமத்தை ஜபம், கீர்த்தனம் செய்தும், செவிகளால் கேட்டும், மனத்தால் நினைத்தும் மகிழும் உபாசகனுக்கு அந்தப் பெயருக்குடைய வரின் மேன்மையான குணங்கள் தாமாகவே வந்து சேர்கின்றன. திருப்பெயரின் பெருமையை சொல்லி மாளவே மாளாது!

திருப்பெயரின் பிரபாவம்

நாமஜபம், கீர்த்தனம், சிரவணம், ஸ்மரணம் செய்வதால், முற்பிறவிகளில் செய்த தீயசெயல்களின் விளைவான (ஸஞ்சித) பாவச் சுகை; அறியாமை காரணமாகத் தோன்றும் நான்-எனது என்னும் எண்ணம், ராக-துவேஷம், காம-க்ரோதம், லோப-மோஹம் முதலிய துர்க்குணங்கள், பொய், வஞ்சனை, துன்புறுத்தல், திருட்டு, தீய ஒழுக்கம், கள்ளுண்ணல், சூதாட்டம் முதலிய கெட்ட பழக்கங்கள்; ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், ஆத்யாத்மிகம் என்று கூறப்படும் மூன்று வகையான துன்பங்கள்-இவை எல்லாமே வேரோடு அழிந்து போய், பரமாத்மாவை அடைய முடியும்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில்

அஜ்ஞாநாதத₂வா ஜ்ஞாநாதுத்தமஸ்ஸோகநாம யத்।
ஸங்கீர்த்திதமக₄ம் பும்ஸோ த₃ஹேதேதோ யத₂நல:॥

(6-2-18)

(விறகுக் கட்டைகளை அக்னி எரித்துவிடுவதைப் போல, உத்தமசுலோகரான ஸ்ரீஹரியின் பெயரை - அதன் மஹத்துவத்தைத் தெரிந்து கொண்டோ, தெரியாமலேயோ - உச்சரித்து வருபவனின் சகல பாவங்களையும் அது பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கி விடுகிறது.)

ஸ்ரீசைதன்ய மகாப்ரபு கூறுகிறார் -

நாம்நாமகாரி ப₄ஹுநத₄ா நிஜஸர்வஸக்தி -

ஸ்தத்ரார்பிதா நியமித: ஸ்மரணே ந கால:॥

(சிஷ்யாஷ்டகம்)

(பகவான் தன்னுடைய அநேகம் பெயர்களை உலகுக்கு அறிவித்து, அந்தப் பெயர்களில் தன்னுடைய பரிபூரண சக்தியையும், புகுத்தி அருளியிருக்கிறார். அவரைச் சிந்திப்பதற்குக் காலநியமம் ஏதும் இல்லை. அதாவது, மனிதன் பகவன்னாம ஸ்மரணம் எப்போதும் செய்து வரலாம். இதில் எந்தத் தடையும் இல்லை.)

பகவத் கீதை (9-30,31) கூறுகிறது -

அபி சேத்ஸுது₃ராசாரோ ப₄ஜதே மாமநந்யப₄ாக்।

ஸாது₄ரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக்₃வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:॥

க்ஷிப்ரம் ! புவதி துர்மாத்மா ஸஸ்வச்சுந்நிம் நிகுச்சுதி!

கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி ந மே புக்த: ப்ரணஸ்யதி॥

(ஏராளமாகத் தீய பழக்கங்களைக் கைக்கொண்டிருந்த ஒருவன், ஏகாக்ரமான மனத்தோடு என்னிடம் பக்தி செலுத்தி என்னை வழிபட்டானேயானால், அவனும் ஒரு சாது என்றே மதிக்கத் தக்கவன். ஏனென்றால், அவன் உண்மையை உறுதியாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டான். அதாவது, பரமேச்வரனை வழிபடுவதற்கு நிகரான வேறொரு உபாயம் இல்லை என்று நன்றாக நிச்சயித்துக் கொண்டு விட்டான். அவன் விரைவில் தர்மாத்மா (அறவழி நடப்பவன்) ஆகி, என்றென்றும் இருக்கும் மேலான சாந்தியை அடைகிறான். அர்ஜுனா! என்னுடைய பக்தன் அழிந்து போகவே மாட்டான் என்பதை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்.)

திருப்பெயரின் தத்துவம்

பெயர், பெயருக்குடையவனிடமிருந்து வேறுபடாது. அதாவது பெயர்-பெயருக்குடையவன் இடையே வேற்றுமை கிடையாது. 'யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோஸ்மி' என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். (மற்ற எல்லா யஜ்ஞங்களும் என்னை அடைவதற்கான சாதனங்கள் மட்டுமே; ஆனால் ஜபவேள்வியோவெனில், சாட்சாத் நானே!)

உண்மையில், பரமாத்மாவே, பெயர் வடிவில் வெளிப்படுகிறார். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானம்; பரமாத்மாவின் திருநாமம்-இவை மூன்றும் ஒரே பொருள் தான். அதனால், நாமஜபம் செய்யும்போது, அந்த நாமத்துக்குரியவரின் நினைவு தானாகவே உண்டாகிறது. இந்த மாதிரியான எண்ணம் வருவது தான், பரமாத்மாவுடைய பெயரைப் பற்றிய தத்வஞானத்தை அறிவது எனப்படுகிறது.

கடோபநிஷத்தில்,

ஏதத்த்யேவாஹாரம் ப்ரஹ்ம ஏதத்த்யேவாஹாரம் பரம்।

ஏதத்த்யேவாஹாரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதிச்சுதி தஸ்ய தத்।

(1/2/16)

என்று வருகிறது.

(ஓர் எழுத்தான ஓங்காரம் தான் ஸகுண ப்ரம்மம்; இந்த அட்சரமே நிர்ஞுண பரபிரம்மம்; ஓங்கார (அழிவற்ற) வடிவமான எழுத்தைப் பூரணமாக அறிந்து கொள்பவன் எந்தப் பொருளை விரும்பினாலும், அது அவனுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது.)

திருநாமத்தின் ரகசியம்

நம் வாயால் உச்சரித்துக்கொண்டு திருநாமஜபம் செய்வதைக் காட்டிலும், மனத்தால் ஜபம் செய்வது நூறுமடங்கு அதிகப் பலனை தரக்கூடியது. அந்த மானஸிக ஜபமும் சிரத்தை-பிரேமையுடன் செய்யப்படுமேயானால், எல்லை யில்லாத பலன் கிடைக்கும். அதையே, (பிறருக்குத் தெரியாமல்) மறைவாகவும் தன்னல நோக்கமின்றியும் செய்து வந்தால், அதுவே விரைவில் பரமாத்மாவை அடைவிக்கும்.

திருநாமத்தின் ரகசியத்தை உணர்ந்து கொண்டவன், நாமம் என்ற திரைமறைவில் இருந்துகொண்டு, ஒருபோதும் பாவம் செய்யமாட்டான்; வேஷம் போடமாட்டான்.

‘நாமஜபத்தால் நம்முடைய பாவங்களை அழிந்து போகத்தானே செய்கின்றன?’ என்ற எண்ணத்தால் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுவது; மக்களுக்குத் தன் பக்தியைக் காட்டவேண்டும் என்பதற்காக, நாமஜபம் என்று பாசாங்கு செய்வது; ஆனால், அந்தரங்கமாக உள்ளே மறைந்துகொண்டு பாவம் செய்வது-இவையெல்லாம், திருநாமத்தின் மறைவில் ஒளிந்துகொண்டு பாவம் செய்வதும் வெளிவேஷம் போடுவதும் ஆகும். திருநாமத்தின் ரகசியத்தைப் புரிந்து கொண்டவர், இவ்விரண்டு குற்றங்களும் அற்றவராக ஆகிவிடுவார்.

பகவத் ஸ்வரூபத்தின் குணம்

பகவானுடைய வண்ணம், வடிவம், உடலமைப்பு, மற்றும் பேரழகு முதலியன மிகவும் இனிய, கோமளமான, சுவைச் செறிவுள்ள, மிகவும் வசீகரமான, ஒளிமிக்க, மினுமினுக்கிற, உலகுக்கு மேம்பட்டதான, அழகிய, அற்புதம் நிறைந்தவை. அவரிடம் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாத, எல்லையற்ற, மிகவும் மாறுபட்ட பொறுமை, இரக்கம், சாந்தி, பிரேமை, நீதி, நல்லிதயம், எளிமை, இனிமை, சமநோக்கு,

வண்மை, தீரம், வீரம், கம்பீரம், சத்தியம், கர்வமின்மை, அகங்காரமின்மை, விரோதமின்மை, அச்சமின்மை, தூய்மை, அடியார்களிடம் வாத்ஸல்யம், பணிவு முதலிய முடிவில்லாத தெய்விக குணங்கள் இருக்கின்றன. இது, பகவானுடைய குணங்களை ஓரளவு சுட்டிக்காட்டுவதாக அமையும்.

பகவத் ஸ்வரூபத்தின் பிரபாவம்

முழுமையான பலம், வல்லமை, தேஜஸ், சக்தி, சாமர்த்தியம், ஞானம், வைராக்கியம், தர்மம், புகழ், செல்வம், அழிவில்லாத, கணக்கிடமுடியாத செழிப்பு, மகிமை, காந்தி, உலகத்தைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் செயல்திறன், அனைத்தையும் அறியும் ஞானம், அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக இருத்தல், எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருத்தல், அனைத்தையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல்; அனைத்துக்கும் தலைவனாக இருத்தல்; அனைத்து உயிர்களிலும் அந்தர்யாமியாக உறைதல்; நிகழ் முடியாததை நிகழ்த்திக் காட்டுவது; அதேபோல, நிகழக் கூடியதை நிகழவிடாமல் நிறுத்தி வைப்பது-என்று, இரண்டுக்குமான சாமர்த்தியம்-இவை, பகவானுடைய எல்லை காணமுடியாத பிரபாவம் ஆகும். சூரியோதயம் ஆனவுடனேயே, இருள் முற்றிலுமாக மறைந்து விடுவதைப் போலே, பரமாத்மாவின் வடிவ நினைவு-தியானத்தின் மூலம் தூர்குண-துராசாரங்கள், மனவிகாரங்கள், துக்கம், மற்றக் குறைகள் எல்லாம் ஒரேயடியாக மறைந்து போய் விடுகின்றன; அந்த மனிதர் நற்குண-நல்லொழுக்க முடையவராகி, பிறப்பு-இறப்பாகிற வாழ்க்கைக் கடலைக் கடந்து, எளிதாகவும் விரைவாகவும் பரமாத்மாவை அடைகிறார்.

புநீபகவான் கீதையில் கூறுகிறார் -

அநந்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸ:॥

தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த₂ நித்யயுக்தஸ்ய யோகி₃ந:॥

(8/14)

‘அர்ஜுனா! வேறெங்கும் செல்லாத மனத்தோடு, நித்திய நிரந்தரமாக என்னையே நினைத்துக் கொண்டு என்னிலேயே மூழ்கியிருக்கும் யோகிக்கு நான் எளியவன்; அவர், வேறு கடுமையான முயற்சியும் கால தாமதமும் இடைபூறுகளுமின்றி சுலபமாகவே என்னை அடைந்துவிடுகிறார்.’

தேஷாமஹம் ஸமுத்₃த₄ர்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாக்யராத்।
ப₄வாமி நசிராத்பார்த்த₂ மய்யாவேஸிதசேதஸாம்॥

(12/7)

(‘அர்ஜுனா! என்னிடம் மனத்தை நிலைநிறுத்திப்
பிரேமபக்தி செலுத்தும் அடியவரை, மரணவடிவமான
வாழ்க்கைக் கடலிலிருந்து தூக்கிவிடுகிறேன்.’)

பகவத் ஸ்வரூபத்தின் தத்துவம்

ஆகாயத்தில் உள்ள பரமானு, நீராவி, மேகம், துளிகள்,
ஆலங்கட்டி, பனி முதலிய எல்லாம், உண்மையில் நீர் என்ற
ஒரே வஸ்துவின் பலவித நிலைகள் தான். அதே போல,
ஸகுணம், நிர்குணம், ஸாகாரம்-நிராகாரம், வெளிப்பட்டது-
வெளிப்படாதது (வ்யக்தம்; அவ்யக்தம்), உயிரற்றது-உயிருள்
ளது, நிலையானது-அலைந்து கொண்டிருப்பது, ஸத்-அஸத்
(உண்மையானது-பொய்யானது), ஸ்தூல-சூக்ஷ்மம் (நுண்
ணியது-பருமனானது), கார்ய-காரணம் (விளைவு-காரணம்)
முதலிய எவையெவை உண்டோ, வேறு எவைகள்
இவற்றுக்கு வெளியேயும் இருக்கின்றனவோ அவை
எல்லாமே, உண்மையில் ஒரே பரமாத்மா தான்.

ஸ்ரீபகவான் கீதையில் சொல்கிறார்-

புஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதே₃வ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄:॥

(7-19)

(‘பல பிறவிகள் எடுத்துவிட்டுக் கடைசிப் பிறவியில்
தத்வஞானத்தை அடைந்து, ‘எல்லாம் வாசுதேவனே’ என்று
உணர்ந்து கொண்டு என்னை உபாசிக்கிற மகாத்மா மிகவும்
கிடைத்தற்கரியவர்’)

ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் பகவான் சொல்கிறார் -

மநஸா வசஸா த்யுருஷ்ட்யா க்ருஹ்யதே₅ந்யரபீந்த்ரியை:।
அஹமேவ ந மத்தே₅ந்யதி₃தி புத்யத்யவமஞ்ஜஸா॥

(11-13-24)

(மனத்தாலும் வாக்காலும் பார்வையாலும் அல்லது
மற்றப் புலன்களாலும் ஏற்கப்படுகின்றவை எல்லாம் நானே

தான்! என்னிலும் வேறான ஒரு பொருள் இல்லவே இல்லை-என்று உறுதியாக உணர்ந்து கொள்.)

பகவத் ஸ்வரூபத்தின் ரகசியம்

எல்லாம் அறிந்த, சர்வ வல்லமை படைத்த, எல்லா இடங்களிலும் சமநோக்குக் கொண்ட ஸகுண-நிர்குண பரமாத்மாதான், தெய்விக அவதாரம் செய்து, தானே வெளிப்படுகிறார். அவருடைய திவ்விய குணங்கள், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம் முதலியவை, நம்மால் எண்ணிப் பார்க்க முடியாதவை; எல்லையற்றவை; தெய்விகமானவை; அவைகளை அவரைத் தவிர வேறு எவரும் அறியக்கூட முடியாது. இது அவரைப் பற்றிய ரகசியம்.

கீதையில் பகவான் சொல்கிறார்:

அஜோ஽பி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந் ।

பரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்புவாம்யாத்மமாயயா ॥

(4-6)

‘நான் பிறப்பதில்லை; அழிவதில்லை; எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவன்-என்றாலும், என்னுடைய பிரகிருதியை அடக்கி வைத்து, என்னுடைய யோக மாயையால் வெளிப்படுகிறேன்’

இதைக் கேட்டதும், அர்ஜுனன் கூறுகிறான்-

ஸர்வமேதத்ருதம் மந்யே யந்மாம் வத்யஸி கேஸவ ।

ந ஹி தே புக்யவந்வ்யக்திம் விதுர்தேதுவா ந த்யாநவா: ॥

ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் வேத்த த்வம் புருஷோத்தம ।

(10-14, 15ன் முதல்வரி)

(‘கேசவா! நீங்கள் என்னிடம் கூறியவைகள் எல்லாம் சத்தியம் என்றே எண்ணுகிறேன். பகவானே! லீலாமயமான தங்கள் சொரூபத்தை அசுரர்களும் அறிவதில்லை; தேவர்களும் அறிவதில்லை. புருஷோத்தமரே, நீங்கள் மட்டும் தானாகவே உங்களைப் பற்றி அறிவீர்கள்!’)

இதே போல, துளஸீதாஸரின் ஸ்ரீராமசரித மானஸத் திலும், ‘எந்த மனிதர் பரமாத்மாவின் வடிவத்தைத் தியானம் செய்கிறாரோ, அவர், பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் ரகசிய விஷயம்தான்.

பகவானுடைய லீலைகளின் குண-பிரபாவ-தத்வ-ரகசியம்

ராமாவதாரத்தில் ஒரு கதை. பகவான் ஸ்ரீராமனிடம் அடைக்கலம் கோரி விபீஷணன் வந்தபோது, சுகீவனைப் பார்த்து, 'உன் அபிப்ராயம் என்ன?' என்று பகவான் கேட்டார். சுகீவன் சொன்னான் : 'பகவானே, ராட்சஸர்களுடைய மாயையை நாம் அறியமுடியாது. நம் ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறானா? அல்லது, வேறு காரணத் துக்காக வந்திருக்கிறானா?-என்பது தெரியவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் நம்மை ஏமாற்றிவிட்டு, ராட்சஸன் தாக்குதல் நடத்துவான். அதனால், இவனைக் கைது செய்வதுதான் உரிய நடவடிக்கை என்பது தான் என் ஆலோசனை.' இதைக் கேட்டதும், பகவான் சொன்னார்: 'நண்பா! நீ சொன்ன யோசனை ரொம்ப சரி. ஆனால், கெட்ட எண்ணமுடைய ஒருவன் என் சந்நிதிக்கு வரமுடியாது; அத்துடன் இவன் நம்முடைய யுத்த ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொண்டு போவதற்காக வந்திருந்தாலும் நாம் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் லட்சுமணன் உலகத்திலுள்ள அத்தனை ராட்சஸர்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்றுவிடும் சக்தி படைத்தவன். அத்துடன், இவன் பயத்தினால் நம்மிடம் சரணமடைந்துள்ளான் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், 'சரணமடைந்தவனை ஏற்றுப் பாதுகாப்பது' என்பது என்னுடைய கொள்கையாதலால், இவனை ஏற்பதே பொருத்தம்'.

வால்மீகி ராமாயணத்தில் -

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸமீதி ச யாசதே |
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ துத்யாமயேதத்வ்ரதம் மம ||
(யுத்த காண்டம் : 18/33)

('எவனொருவன் ஒரே ஒரு தடவை என்னை அடைக்கலம் புகுந்து, 'நான் தங்களுடையவன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு. தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறானோ, எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளிடமிருந்தும் அவனுக்கு நான் பாதுகாப்புத் தருகிறேன். இது என் விரதம்.'))

இதன் பிறகு, ஹனுமான் முதலியோர் விபீஷணனை பகவான் அருகே அழைத்து வந்தார்கள். வந்ததுமே,

பகவானுக்கு எதிரில் தரையில் விழுந்து பகவானுடைய திருப்பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டான், விபீஷணன். பகவான் அவனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார்; அந்த சமயத்திலேயே, சமுத்திரத்திலிருந்து புனிதநீர் கொண்டு வரச்செய்து, இலங்கை மன்னனாக அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சியில் விபீஷணனைக் குறித்து சுகர்வனின் கருத்தைக் கேட்பது; அவன் கூறியது சரி என்று சொல்வது- இது தான் பகவானுடைய நீதி, அன்பு. அடைக்கலம் கேட்டு வந்தவனை உதறி விடக்கூடாது-என்பது சரணாகத வத்ஸலம் (அடைக்கலம் கோரி வந்தவனை அன்போடு ஏற்பது) என்ற குணம்; விபீஷணனை இலங்கையின் மன்னனாக முடிசூட்டியது-இது, நீதியும் வள்ளல் தன்மையும் ஆகும். இவை எல்லாமே, பகவானுடைய லீலையில் பல்வேறு நற்குணங்களை சுட்டிக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

தீய எண்ணம் கொண்ட எவரும் பகவான் முன்னிலையில் வர இயலாது-இது பகவானுடைய லீலையின் மகிமை. அதே போல, 'நொடி நேரத்தில் அத்தனை அரக்கர்களையும் லட்சுமணன் அழித்துவிடும் ஆற்றல் படைத் தவன்'-என்ற கூற்று, லட்சுமணனுடைய பிரபாவத்தைக் காட்டுகிறது என்றாலும், அதுவும் பகவானுடைய அருளால் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது என்பதால், இதிலும் கூட பகவானின் பிரபாவமே தெரிகிறது.

பூரணப்ரம்ம பரமாத்மாவே ஸ்ரீராமன் என்ற உருவத்தில் வெளிப்பட்டிருக்கிறார். இவ்விதம் பகவானுடைய பகவத் தன்மையை அறிந்து கொள்வது தான், பகவானுடைய லீலையின் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்வதாகும்.

பகவான், விபீஷணனுக்கு அபயம் கொடுக்க விரும்பினார். ஆனால், பகவானோ தன் விருப்பத்தை தனக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு, சுகர்வன் முதலியோரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அவர்களை மதித்துக் கேட்ட அதே சமயத்தில் தன் அந்தரங்க எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் முடிவையே எடுத்தார். மேலும், பகவானுக்கு எதிரில் ராட்சஸர்களுடைய மாயை, சூழ்ச்சி, வஞ்சனை செயல்பட

மாட்டா-என்ற ரகசிய விஷயம் சுகர்வன் முதலியோர் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதால், அவர்களுக்குத் தன் பிரபாவத்தை (அளவில்லாத வல்லமையை) அறிவிக்கும் பொருட்டு, 'தீய எண்ணம் கொண்டவன் என் எதிரில் வரமுடியாது' என்று பிரகடனம் செய்தார்.

இப்படிச் கூறியதனால் தன்னுள் மறைந்து கிடக்கும் பிரபாவத்தை, ஒரு குறிப்பின் மூலம்-'தீய எண்ணம் கொண்டவன் என் எதிரில் வரமுடியாது; எவன் என் எதிரே வருகிறானோ, அவன் எல்லாக் குறைகளும் அற்றவனாக ஆகிவிடுகிறான்' என்று கூறி, வெளிப்படுத்துகிறார். இவ்விதம் பகவானால் கூறப்பட்ட ரகசியத்தைப் பகிரங்கப் படுத்தும் உரைகளை உணர்ந்து கொள்வது தான், பகவானுடைய லீலையின் ரகசியத்தை உணர்ந்து கொள்வதாகும்.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

ஒரு நாள் யமுனைக் கரையில் இடைச்சிறுவர்களுடன் உட்கார்ந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவருடைய மனம் லீலையின்பால் சென்றுவிட்டது.

பகவான் எல்லோருக்கும் மத்தியில் அமர்ந்து கொண்டார். நான்கு புறத்திலும் வட்டமாகச் சூழ்ந்து கொண்டு மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் உட்கார்ந்து தத்தம் உணவுப் பாத்திரத்தைத் திறந்தார்கள். தான் கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாடுதான் உயர்ந்தது என்றெல்லாம் பெருமையடித்துக் கொண்டு, சிரித்து மகிழ்ந்தபடி சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். அப்போது பகவான் தன் கையால் ஒரு கவளம் எடுத்ததைக் கண்டு அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவருடைய விநோதமான செய்கையில் அப்படியே ஒன்றிப் போனார்கள். அவர்களுக்குக் கன்றுக்குட்டிகளைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமற்போய்விட்டது. கன்றுக்குட்டிகளோ காட்டுக்குள் வெகுதூரம் போய்விட்டன. பின்னர், மாடு-கன்றுகளைப் பற்றிய சிந்தனை வந்ததும், அவர்கள் ஒரேயடியாகப் பயந்து போய் விட்டார்கள். 'பயப்படாதீங்க. நான் போய் அதுங்களைத் திருப்பி அழைச்சுட்டு வாரேன்' என்று பகவான் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவர்

கால்நடைகளைத் தேட ஆரம்பித்தார். பிறும்மா, இந்த பாலலீலையைக் கண்டு மோகித்துப் போனார். அவர், முதலில் மாடு, கன்றுகளையும், அத்தனை இடைச்சிறுவர்களையும் மறைத்துவிட்டார். கன்றுகாலிகளைக் காணாமல் பகவான் திரும்பி வந்து பார்த்தால், இடையர்களையும் காணோம். உடனே 'இது பிறும்மாவின் வேலை' என்பது அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. அப்போது சிறுவர்களின் தாய்மார்களையும் கன்றுக்குட்டிகளின் தாய்ப் பசுக்களையும் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டியும் பிறும்மாவின் மதிமயக்கத்தை நீக்க வேண்டியும், பகவான் தானே அப்போதே கன்றுக் குட்டிகளாகவும், இடைச் சிறுவர்களாகவும் ஆகிவிட்டார். எத்தனை இடைச் சிறுவர்கள் இருந்தார்களோ அதே எண்ணிக்கை சிறுவர்களும், அவர்கள் உடல்-கை-கால் மாதிரியே இவர்களுக்கும்; அவர்களுடையதைப் போன்ற தடி, கொம்பு, குழல், தழை, உணவுப் பாத்திரம் இருந்தன; அவர்களைப் போலவே உடை, அணிகலன், நடத்தை, இயல்பு, குணம், பெயர், உடலமைப்பு, வயது! அவர்களைப் போலவே, விளையாட்டு! எல்லா விதத்திலும் சரியாக அவர்களைப் போன்றே, அத்தனை வடிவங்களையும் பகவான் ஏற்றுக் கொண்டார். இதன்மூலம், 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத் (உலகம் முழுவதும் விஷ்ணுமயம்) என்ற பேருண்மையை பிரத்யட்சமாகக் காட்டியருளினார்.

துவக்கத்தில், ஸ்ரீபலராமருக்கு எந்தச் சந்தேகமும் தோன்றவில்லை. ஆனால், இடைச்சிறுவர்களின் தாய்மார்களுக்கு முன்னைக் காட்டிலும் தத்தம் மகனிடத்தில் அன்பு பெருகியிருப்பதையும், பால் ஊட்டுவதை நிறுத்திவிட்ட கன்றுக்குட்டிகளிடமும் தாய்ப்பசுக்கள் மிகவும் ஆதரவு காட்டுவதையும் அறிந்தவுடன், அவருக்குச் சந்தேகம் தட்ட ஆரம்பித்தது. எப்படியாவது உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், எல்லோரையும் உற்றுப் பார்த்தார். அப்போது, எல்லாக் கன்றுக்குட்டிகள், அவற்றைப் பராமரிக்கும் இடைச்சிறுவர்கள், அவர்களுடைய பொருட்கள் -இவை அனைத்துமே ஸ்ரீகிருஷ்ணராகத் தென்படவே, அவர்திகைத்துப் போனார்.

இந்த லீலையில், பிறும்மாவின் கால அளவுப்படி ஒரு நொடி நேரம்தான் ஆகியிருந்தது.

அவர், இடைச்சிறுவர்களையும் கன்றுக்குட்டிகளையும் பார்த்தபோது, இந்த இரண்டு குழுக்களில், எந்தக் குழுவினருந்த சிறுவர்களும் கன்றுகளும் உண்மையானவை, எவை, பின்னால் படைக்கப்பட்டவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இதுபற்றி அவர் தனக்குள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, எல்லாச் சிறுவர்களும் கன்றுகளும் ஸ்ரீகிருஷ்ணராகவே தோன்ற தொடங்கி விட்டார்கள்! அவர், பகவானின் பகவத் தன்மையை உணர்ந்துகொண்டு, பகவானுடைய திருவடிகளில், தண்டம் போல் வீழ்ந்து தழதழக்கும் குரலில் போற்றிப் புகழ்ந்து, மன்னிப்புக் கோரினார். அப்போது, பகவான் தன் மாயா சிருஷ்டிகளை மறைத்து அருளினார்.

சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து உணவு உண்டு பாலக்ரீடை செய்வது, பிரேமையின் பாற்பட்டது. பகவான் தான் இடைச் சிறுவர்களாகவும், கன்றுகளாகவும் தோன்றி, அவர்களுடைய தாயார்கள்-தாய்ப் பசுக்களிடம், சொந்த அன்னையிடம் போலவே பழகிக் காட்டினார்-என்பதில், அவருடைய தயையையும், பிரேமையையும் காண்கிறோம். பிறும்மாவுக்குத் தன் பிரமிக்கத்தக்க லீலையைச் செய்து காட்டி, அவருடைய மயக்கத்தைப் போக்கியது என்ற செயலும் பகவானின் இரக்கத்தையே காட்டுகிறது.

இந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் பகவானுடைய லீலைகளில் அவருடைய குணங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. பகவான் தன்னுடைய ஆச்சரியமான தெய்விகச் சக்தியைக் கொண்டு பலப்பல உருவங்கள் எடுத்தார். இது, அவருடைய லீலையில் பிரபாவம் என்ற அம்சத்தைக் குறிக்கிறது.

இடைச்சிறுவர், கன்றுகள், அவர்களுடைய கைத்தடிகள், புல்லாங்குழல் முதலியனவாக பகவானே ஆகியிருந்தார்; பகவான் அநேக வடிவங்களை உண்டாக்கி லீலை செய்தார்-இது, அவருடைய லீலையில் தத்துவத்தைக் குறிப்பதாகும்.

இடையர்களின் தாயர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் பகவானிடம் வாத்ஸல்யம் இருந்தது. அதை இவ்வாறு (தானே இடைச்சிறுவர்களாகவும், கன்றுகளாகவும் சென்றதன் மூலம்) மறைமுகமாக நிறைவேற்றி வைத்தார்-இது லீலையில் ரகசியம் என்ற பகுதியை குறிக்கிறது.

பகவானுடைய ஒவ்வொரு செயல்பாடும், ஒவ்வோர் அடிதோறும் மங்களகரமான குணங்களால் இழைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, பகவானுடைய ஒவ்வொரு செயலிலும், பொறுமை, இரக்கம், பிரேரமை, சமநோக்கு முதலான அவருடைய நினைக்கவொண்ணாத, எல்லை யில்லாத தெய்விக இயல்புகளைக் காண்பது தான், 'லீலையில் குணங்களைக் காண்பது' ஆகும்.

பகவானுடைய லீலைகளில் இவ்விதம் குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம் முதலியவற்றைப் புரிந்து கொண்டு, அவைகளையே லட்சியமாகக் கொண்டு, அவரைத் தரிசிப்பது, தியானிப்பது, நினைப்பது, பின்பற்றுவது-அதாவது, பகவானுடைய செயல் திட்டங்களுக்கு அனுகூல மாக நடத்தையை அமைத்துக் கொள்வதன் மூலம், அந்தக் கரணம் புனிதமடைந்து மனிதன் முக்தியை அடைகிறான். இவ்வாறு புரிந்து கொள்வது தான், 'பகவானுடைய லீலைகளின் பிரபாவத்தைத் தெரிந்து கொள்வது' ஆகும்.

இடைச்சிறுவர்கள், கன்றுகள், அவர்களுடைய கைத்தடி, கொம்பு, புல்லாங்குழல் மற்றும் அவர்களுடைய கேளிக்கை-விளையாட்டு முதலிய எல்லாம் பகவானே!- என்று தெரிந்து கொண்டதைப் போல, உலகத்தில் செயலாற்றுபவன்-செயல்-செயலின் விளைவு என்று காணப்படுபவை எல்லாம், உண்மையில், பகவானே!- இவ்வாறு உணர்ந்து கொள்வதற்குப் பெயர், 'லீலையின் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளுதல்'.

பகவானுடைய எல்லாச் செயல்களும், தன்னலம் இன்றியும் அகங்காரமின்றியும் இருப்பதால், மிகவும் புனிதமானவையாகவும் நல்விளைவை உண்டாக்குபவை யாகவும் ஆகின்றன. எவரையேனும் நிமித்தமாகக் கொண்டு பகவான் ஒரு காரியம் செய்தால், அது அந்த மனிதருடைய நன்மைக்கே ஆகிறது. இப்படியே தான், பகவானுடைய செயல்கள் அனைத்தும் மிகவும் பரிசுத்தமானவைகள் ஆகின்றன. இவ்வாறு புரிந்து கொள்வது தான், 'லீலையின் ரகசியத்தைப் புரிந்து கொள்வது' ஆகும்.

பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் ஸ்வரூபம்

வாசஸ்தலம் என்று சொல்லும்போது, பகவானுடைய சின்மயமான, அழிவற்றதான, தெய்விகமான உலகம் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலே, எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்த, நிரந்தர சத்தியமான உலகம், அது. பிரும்மாவை உபாசிப்பவர்கள், அதனை பிரும்மலோகம் என்றும், வேதம் அறிந்தவர்கள் ஸ்தயலோகம் என்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனை உபாசிப்பவர்கள் கோலோகம் என்றும், ஸ்ரீராம பக்தர்கள் ஸாகேத லோகம் என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அடியார்கள் வைகுண்டலோகம் என்றும், ஸ்ரீசிவனை வழிபடுவோர் சிவலோகம் என்றும் கூறுகிறார்கள். பலதரப்பட்ட உபாசகர்கள் பற்பல பெயர்களால் அதனைக் கூறுகிறார்கள். ஆனால், எல்லோரும் அந்த இடத்தை எல்லாவற்றுக்கும் மேலே உள்ளதாக, அனைத்துக்கும் மேற்பட்டதாக, மிகவும் தெய்விகத் தன்மை கொண்டதாகப் போற்றுகிறார்கள். எனினும், அந்த இடத்துக்கு புத்தி, மனம், வாக்கு எதுவும் செல்லமுடியாது. மேலும், அந்த இடத்தைப் பற்றி சொல்லப்படும் தகவல்களிலிருந்து அது முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும்.

பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் குணம்

பொறுமை, இரக்கம், சாந்தி, சமத்துவம், பிரேமை, நியாயம் முதலிய பகவானிடம் குடிகொண்டுள்ள குணங்கள் எல்லாம் அந்த இடத்தில் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளன. ஏனென்றால், பகவான் தானே அந்த வாசஸ்தல வடிவமாக எழுந்தருளியுள்ளார். ஆகவே, அந்த இடத்தில் வசிக்கும் பக்தர்களிடமும் அந்த நற்குணங்கள் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. பிரேம பக்தர்களுக்குப் பகவானின் தரிசனம் கிடைத்தவுடன், அவர்கள் அந்த உயர்ந்த இடத்துக்கே போய்ச் சேருகிறார்கள். பகவானைத் தம் கண்களாலேயே நேரடியாகப் பார்த்துவிட்டதன் விளைவாக, மேலே சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எல்லாம் தாமாகவே அவர்களை வந்தடைகின்றன. பஜனை, தியானம், சத்சங்கம், ஸ்வாத்யாயம் முதலிய சாதனைகளின் பயனாக பகவானுடைய இருப்பிடத்தைச் சென்றடைவோர்களிடம், அநேகமாக முன்னரே அந்த

குணங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கும். என்றாலும், ஏதேனும் ஒன்றில் ஒரு சிறிது குறைவு இருந்தாலும், அந்த இடத்தில் நுழைந்தவுடனேயே குறை நீங்கி, நிறைவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த விபரமெல்லாம் பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் குணங்களைக் குறிப்பனவாகும்.

பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் பிரபாவம்

பகவானுடைய மிக உயர்ந்ததான இருப்பிடத்தை அடைந்து விட்டவர்கள், அங்கிருந்து திரும்பி வருவதே யில்லை!-இப்படி ஒரு மகிமை அதற்கு இருக்கிறது. உலகமக்களின் நன்மைக்காக, பகவானுடன் கூட, அவருடைய பணியாளராக, அல்லது அவரது ஆணையை ஏற்று, அவருடைய வேலைக்கார வடிவத்தில் சிலர் உலகுக்கு வருகிறார்களே?-என்றால், அவர்களுடைய பிறப்பு, செயல்கள், உடல் ஆகிய எல்லாம் மாசற்ற, தூய, தெய்விகம் நிறைந்து விளங்குவதால், அவர்கள் (மண்ணுலகில் பிறப்பது என்பது) மீண்டும் திரும்பி வருவது என்ற கணக்கில் வராது; 'திரும்பி வந்தார்கள்' என்று கொள்ள முடியாது; ஏனென்றால், அவர் உலக மாயை, மாயையின் செயல்களில் ஒருபோதும் ஓட்டிக் கொள்வதில்லை; அவருடைய உடலும் அழிவற்றதாக இருக்கிறது. பகவானுடைய உலகத்தில் வசிப்பவர்களுடைய சரீரம், பிறப்பு-இறப்பு, மூப்பு-நோய் முதலிய குறைகளும் மற்ற எல்லா விகாரங்களும் அற்றதாகவும் மிகவும் புனிதமாகவும் ஆகி, பகவானைப் போலவே திவ்விய, சின்மய, உலக நடைமுறைக்கு மேம்பட்ட, எல்லா நற்குணங்களும் கூடியதாக ஆகிவிடுகிறது. அத்துடன் பகவானுக்கு மட்டுமே உரித்தான படைத்தல், நிலைநிறுத்துதல், பராமரித்தல் போன்றவைகளைத் தவிர மற்ற பிரபாவங்களும் மகா வல்லமைச் செழிப்பும் அவரை வந்தடைகின்றன. அந்தப் புண்ணியலோகத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களும் திவ்விய, சின்மய, மண்ணுலகத்தில் காணப்படாத மேன்மை பொருந்தியவையாக இருக்கின்றன; இவையெல்லாம், 'பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் பிரபாவ'த்தைக் குறிக்கின்றன.

பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் தத்துவம்

பகவான், தானே, தன் வாசஸ்தல வடிவத்தில் ஆவிர்பவிக்கிறார். ஆகவே, வாசஸ்தலம் என்பது சாட்சாத் பகவானின் நிஜவடிவமே. நிர்குண-நிராகார சச்சிதானந்தச் செறிவான பரப்பிரம்மம், ஸ்குண, நிராகார வடிவம் ஏற்று, பிறகு, பரம்தாம் (பகவானுடைய வாசஸ்தலம்) என்ற தோற்றத்தில் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே, பரம்தாம், பரமாத்மாவின் வடிவம் என்ற காரணத்தால், அதிலிருந்து வேறுபடாததாகிறது. இதைத் தெரிந்து கொள்வதுதான், 'பகவானுடைய வாசஸ்தலத்தின் தத்துவ'த்தைத் தெரிந்து கொள்வதாகும்.

பகவானுடைய இருப்பிடத்தின் ரகசியம்

பகவான் மற்றும் பகவானுடைய நிரந்தர வாசஸ்தானத்தின் குணம், பிரபாவம், தத்துவம் மற்றும் லீலைகளின் ரகசியமயமான மறைவான விஷயங்கள் இங்கே (மண்ணுலகில்) நமது அறிவுக்கு எட்டுவதில்லை; ஆனால், பரம்தாம் சென்று அடைந்துவிட்டாலோ அந்த க்ஷணத்திலேயே உண்மையான வடிவில் நம் அறிவுக்குப் புலனாகி விடுகின்றன. அதாவது, அங்கு சென்றவுடனேயே, அவருக்குப் பகவானும் பகவானுடைய இருப்பிடமும் 'உண்மையில் என்ன வஸ்து?' என்பதன் தத்துவ ரகசியம் ஒரே நொடியில் கண்பார்வைக்கு வந்துவிடுகின்றது. இங்கே அறியப்படாதவைகள், அங்கே அறியப்படுகின்றன; அனுபவத்துக்கு வராதவைகள், அனுபவிக்கப்படுகின்றன; காணப்படாதவைகள் காணப்படுகின்றன; கேட்கப்படாதவைகள் கேட்கப்படுகின்றன; புரிந்து கொள்ளப்படாதவைகள் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன! ஏனென்றால் அவ்விடத்தைச் சென்றடைந்ததும் புத்தி, மனம், புலன்கள் முதலியன எல்லாம் தெய்விகமாகி விடுகின்றன. இங்கே, பகவானைப் பற்றியும் அவருடைய வாசஸ்தானத்தைப் பற்றியும் கேட்டறியப்பட்ட விஷயங்களிலிருந்து பெரிதும் விசித்திரமாகவும் மாறுபட்டும் காணப்படுவதை அவர் பார்க்கிறார்; ஏனென்றால், மண்ணுலக புத்தி, மனம், வாக்கு அவ்விடத்தை அடையவே முடியாது. அங்கே சென்றடைந்ததும், இவைகளின் பரிபூரண வேற்றுமை-

ரகசியம்-வெளிப்பட்டு விடுகிறது. பின்னர், இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஐயப்பாடு ஏதும் எழுவதில்லை. இவ்வாறு அறிவது தான் வாசஸ்தலத்தின் ரகசியத்தை அறிந்து கொள்வதாகும்.

இவ்வுலகில், பகவான் எந்தெந்த இடங்களில் அவதாரம் செய்து லீலைகளைத் தொடங்கினாரோ, அப்படிப்பட்ட இடங்களான அயோத்தி, மதுரா, பிருந்தாவனம் முதலியனவும் பகவானுடைய பரம்தாம் என்று மதிக்கப்படுகின்றன. ஏனென்றால், புனிதமான இந்த ஸ்தலங்களில் சிரத்தையும் பிரேமையும் கொண்டு வாசம் செய்பவருக்குப் பகவானுடைய குணங்கள் வந்து சேர்கின்றன. மேலும், பகவானுடைய தத்வ-ரகசியங்களை அறிந்து கொள்வதால் மனிதர்களுக்கு சிரத்தையும் பிரேமையும் பக்தியும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அவ்விதமே, அந்தப் புனித நகரங்களில் மரணம் அடைபவர்கள், பகவானுடைய பிரபாவத்தினால், எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு முக்தியை அடைகிறார்கள்.

பகவத் குணங்களின் பிரபாவம்

பகவானுடைய பொறுமை, இரக்கம், பிரேமை முதலிய திவ்ய குணங்களைப் பற்றிக் கேட்டல், மனனம் செய்தல், சிந்தித்தல், வர்ணனை, இசைத்தல் முதலியன செய்வதால், மனிதரிடம் அந்த நல்ல குணங்கள் தோன்றி விடுகின்றன; அதனால், அவர் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுப் பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறார். இது, குணங்களின் பிரபாவம் ஆகும்.

பகவத் குணங்களின் தத்துவம்

பகவானிடம் அமைந்துள்ள நல்லியல்புகள் தெய்விகமானவை; சின்மயமானவை; பகவானிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதவை. அங்கே குணம்-குணத்தை உடையவன் என்ற வேற்றுமை இல்லை. இவ்வாறு உணர்ந்து கொள்வதுதான், பகவானுடைய குணங்களின் தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்வதாகும்.

பகவத் குணங்களின் ரகசியம்

பகவானுடைய தயை, பிரேமை முதலான குணங்களில், அந்தக் குணங்கள் அடிப்படைக் காரணம் ஏதும்

இல்லாதனவாகவும் மிகவும் தூயனவாகவும் அமைந்துள்ளன என்ற ரகசியத்தைப் பார்க்க வேண்டும். ('இவன் என் பக்தன்; ஜபம் செய்கிறான்; சங்கீர்த்தனம் செய்கிறான்-என்பதால் ஒருவனிடம் பகவான் தயை-பிரேமை கொண்டார் என்பது இல்லை. அதேபோல், 'இவனால் எனக்கு ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும்; அதனால் இவனிடம் இரக்கம்-அன்பு காட்டுகிறேன்' என்ற தன்னல நோக்கமும் பகவானுக்கு இல்லை.) பகவானிடம் கோழைத்தனம், அகங்காரம், விருப்பம், நாணம், தன்னலம், அச்சம் முதலிய குறைகள் ஏதும் இல்லை. அவருடைய எல்லா குணங்களும் காரண மற்றவை; எல்லையற்றவை; திவ்வியமானவை; மிகவும் பரிசுத்தமானவை. குணங்களின் இந்த ரகசியத்தை அறிந்து கொள்பவர், பரமாத்மாவை அடைக்கலம் அடைகிறார். அவரிடமே ஏகாக்ரமாகப் பக்தி செய்து, பரமாத்மாவையே அடைந்து விடுகிறார். விபீஷணன் கூட பகவானுடைய தயை, அன்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அவற்றின் ரகசியத்தை உணர்ந்துதான், அவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். இதை அவரே சொல்லியுமிருக்கிறார். ஆக, மேலே சொன்ன குணங்களின் ரகசியத்தை அறிந்து கொள்கிற மனிதர், நாளடைவில், தானும் அவ்வாறே ஆகிவிடுகிறார். பகவான், கீதையில் பக்தர்களின் லட்சணங்களைச் சொல்லிவரும்போது, அவர்களிடம் தயை, அன்பு, பொறுமை, அகங்காரமின்மை, தன்னுடையது என்ற பற்றின்மை, சமத்துவம் முதலிய இயல்புகள் தாமாகவே வந்தடைகின்றன என்று விளக்கியிருக்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள உயிர்ப்பிராணிகளிடம் காணப்படும் கணக்கில்லாத குணங்கள், குணக்கடலான பரமாத்மாவின் குணங்களின் ஒரு சின்னஞ்சிறு பகுதியின் ஒளிவீச்சே ஆகும். இவ்வாறு உணர்வது, 'குணங்களின் ரகசியத்தை உணர்வது' எனப்படுகிறது.

பகவத் பிரபாவத்தின் தத்துவம்

பகவானிடம் அமைந்துள்ள பலம், ஐசுவரியம், சக்தி முதலிய பிரபாவங்கள், அவரிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதவை. நெருப்பிலிருந்து தோன்றும் அதன் பிரபாவங்களான ஒளியும்

எரிக்கும் தன்மையும் அதனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதவை; அவ்வாறே பகவானுடைய பிரபாவம், பகவானிடமிருந்து வேறானது அல்ல. இவ்வாறு தெரிந்து கொள்வதற்குப் பெயர், பகவானுடைய 'பிரபாவத்தின் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்' ஆகும்.

பகவத் பிரபாவத்தின் ரகசியம்

அக்னி, சூரியன், சந்திரன் ஆகியவற்றின் பிரகாசம்; அவ்வாறே உலகில் அளவிடமுடியாத செழுமை, தேஜஸ், காந்தி உடைய பொருட்கள் ஒன்றுவிடாமல் அனைத்துமே-பகவானுடைய பிரபாவத்தின் ஒரு பகுதியின் வெளிப்பாடு ஆகும்.

பகவான் கீதையில் சொல்கிறார் -

யத்₃யத்₃யக்₃தம் தேஜோ ஜக்₃த₃ப₄ஸயதே₅கி₂லம்।
யச்சந்த₃ரமஸி யச்சாக்₃நெள தத்தேஜோ வித்₃தி₄ மாமகம்॥
(15-12)

(உலகம் முழுவதையும் பிரகாசப்படுத்துகிற சூரியனிடம் உள்ள பேரொளி; அவ்வாறே, சந்திரனிடத்திலும் அக்னியிடத்திலும் உள்ள ஒளி-அவையெல்லாம் என்னிடமிருந்து பெறப்பட்டவை என்பதைத் தெரிந்துகொள்.)

யத்₃யத்₃விப்₄திமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூ₃ர்ஜிதமேவ வா।
தத்ததே₃வாவக்₃ச்ச₂ த்வம் மம தேஜோ₅ம்ஸஸம்ப₄வம்॥
(10-41)

(உலகில் காணப்படும் பொருட்களில் எவை எவைகளில் எல்லையற்ற சக்தியும், செல்வச் செழிப்பும் மேலாண்மையும், பிரகாசமும் உள்ளனவோ, அதை எல்லாம் என் முடிவில்லாத பேராற்றலின் ஒரு துகளிலிருந்து உண்டானவை-என்பதை அறிந்து கொள்.)

இனி, மேலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வரும் முறைகள் பற்றி சிந்திப்போம்.

பகவானுடைய பெயர், உருவம், லீலை, இருப்பிடம், குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியம் முதலியன நிரம்பிய

அமுதமயமான கதைகளை சிரத்தை¹-பிரேமை²-நிஷ்காமத் துடன்³, பகவானுடைய பேரன்புக்குப் பாத்திரமான பக்தர் களிடமிருந்து கேட்பது; கேட்டதும், வீணையின் இன்னொலியைக் கேட்டவுடன் மான் ஆனந்த மயக்கத்தில் மூழ்கிவிடுவதைப் போல, பிரேமையுடைய பக்தன் அந்த அனுபவ ஆனந்த மயக்கத்தில் மூழ்கிப் போய் விட வேண்டும்; அதன் தொடர்ச்சியாக புல்லரிப்பு, கண்ணீர் பெருகுதல், குரல் தழுதழுத்தல், உள்ளம் மலர்ச்சியடைதல்- இப்படி நிகழ்வதெல்லாம், செவிகள் மூலம் மேலே சொல்லப் பட்ட விஷயங்களை அனுபவித்தல் ஆகும். இதற்காக, ஞானம் அடைந்துவிட்ட பக்தரிடம் சென்று, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து, பணிவிடைகள் செய்து, நெஞ்சில் வஞ்சனை இல்லாமல், திறந்த உள்ளத்தோடு கேள்வி கேட்டு, அவரிடமிருந்து பகவானைப் பற்றிய மேலே சொன்ன விஷயங்களைக் கேட்டறிய வேண்டும்

கண்கள் மூலமாக பகவத் கீதை, ராமாயணம், பாகவதம் முதலிய நன்னூல்களில் எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ள பகவானுடைய பெயர், உருவம், லீலை, இருப்பிடம், குணம், பிரபாவம், தத்துவம் மற்றும் ரகசியத்தின் அமுதமயமான விஷயங்களின் அர்த்தம், பாவம், தர்க்கபூர்வமான சிரத்தை, பிரேமை, நிஷ்காமம் ஆகிய பாவங்களோடு ஸ்வாத்யாயம் (தன்னுள் ஆழமாகச் சிந்தித்தல்); உலகம் முழுவதையும்

1. நாம் கண்ணால் காணமுடியாத ஈசுவரன், மஹாத்மா, சாஸ்திரம், பரலோகம் ஆகியவற்றை நாம் நேரில் காண்பது போன்றே வைக்கும் நம்பிக்கைக்கு 'சிரத்தை' என்று பெயர்.
2. நம்முடைய பேரன்புக்கு உரியவராகி விட்டவரை ஒரு விநாடியும் மறவாதிருத்தல்; அவரைப் பிரிய நேர்ந்தால், தண்ணீரிலிருந்து வெளியே போடப்பட்ட மீனைப் போல, துடிதுடிக்க ஆரம்பித்தல்-இது பிரேமை ஆகும்.
3. அஹங்காரம், மமகாரம் (நான்-எனது என்ற தன்னல உணர்வு); பொருள்களிடம் பற்று ஆகியன முற்றிலுமாக நீங்கி, எவ்விதமான பேராசை, விருப்பம், ஒட்டுதல், முன்கர்மப் பதிவு (வாஸனை); எதிர்பார்ப்பு முதலியன இல்லாதிருத்தல், நிஷ்காம பாவம் ஆகும்.

பகவானின் வடிவமாகவே காண்பது; பகவானின் வடிவம், சித்திரம், சிலை மற்றும் லீலைகளை, சகோர பட்சியைப் போல ஏக்கத்துடன் பார்த்தல்; தாய்-தந்தை, தலைவர்-நண்பர், ஆசாரியர், விருந்தினர், ஞானி, மகாத்மா, பக்தர் ஆகியவர்களை பகவத் வடிவமாகவே எண்ணி, அவர்களைத் தரிசித்தல், அப்படித் தரிசிக்கும்போதே மயிர்க்கூச்சம் ஏற்படுதல், கண்ணீர் பெருகுதல், நெஞ்சம் தழுதழுத்தல், உள்ளத்தின் மலர்ச்சி ஏற்பட்டு பிரேமையில் மூழ்கி ஆனந்தித்தல்-இது, கண் வழியாக மேற்சொன்ன விஷயங்களை அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வருவதாகும். நாம் கேட்டு, படித்து, உணர்ந்து கொண்டுள்ள பகவானுடைய திருநாமம், உருவம், லீலை, இருப்பிடம், குணம், பிரபாவம், தத்துவம் மற்றும் ரகசியமாகிற அமுதமயமான கதைகளை, புனிதமான தனிமையான இடத்தில் சுகாஸனத்தில் ஆட்டம்-அசைவு இல்லாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு, சிரத்தை-பிரேமை-நிஷ்காமத்துடன், விவேகம்-வைராக்யம்* கூடிய உள்ளத்தோடு தியானம் செய்தல்; திவ்வியமான துதிப்பாடல்களால் மனப்பூர்வமாகப் பகவானைத் தோத்தரித்துப் பிரார்த்தித்தல்; பூஜை-நமஸ்காரம் செய்தல்; அலைந்து நடந்து கொண்டிருக்கும் போதும், எழுந்து உட்காரும்போது, சாப்பிடும்போதும், நீர்பருகும் போதும்-இப்படி எந்தக்காரியம் செய்து கொண்டிருக்கும் போதும், எல்லா நேரத்திலும், மேலே சொன்ன விஷயங்களை மனத்தில் தியானம் செய்து கொண்டிருப்பது; தூங்கப் போகும்போதும் மேற்சொன்ன இயல்புகளால் ஆட்கொள்ளப்

* மெய்-பொய், நித்யம்-அநித்யம் என்று புத்திபூர்வமான ஆலோசித்து முடிவு கட்டுதல் விவேகம் எனப்படும். விவேகம் ஏற்பட்டதும், ஒவ்வொரு நிகழ்விலும், பொருளிலும், ஒவ்வொரு வினாடியும் ஆத்மா-அநாத்மா என்று பாருபாடு செய்து, நித்தியமான பரமாத்ம தத்துவத்தை அடிக்கடி சிந்தித்தல்.

பெண், செல்வம், இல்லம், மதிப்பு, மேன்மை முதலிய இவ்வுலக விஷயங்களிலும், சொர்க்கம் முதலிய மேலுலக விஷயங்களிலும் வேட்கை தவிர்த்து விட்டால், சித்தம் தன் வசப்பட்டுத் தன்னில் உறுதியாக நிற்கும் நிலைக்குப் பெயர், வைராக்கியம் ஆகும்.

பட்டு, அவைகளைப் பற்றிய சிந்தனையுடனேயே உறங்குதல்; எல்லோரும் பகவானின் வடிவமே என்று உள்ளத்தில் உணர்ந்து, பகவானைப் பற்றிய நினைவுகளில் ஆழ்ந்து விடுதல்; இவ்வாறெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கும்போதே தன் உடல் பற்றிய நினைவையும் இழந்து, பகவானிடம் ஒன்றிப் போதல்; மயிர்க்கூச்சம், கண்ணீர் பெருகுதல், நெஞ்சம் தழுதழுத்தல், உள்ளத்தில் மலர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பிரேமையில் மூழ்கி ஆனந்தித்தல்-இது, மனத்தின் மூலமாக மேற்சொன்னவைகளை அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வருதல் ஆகும்.

பகவானுடைய திருநாமம், உருவம், லீலை, இருப்பிடம், குணம், பிரபாவம், தத்துவம், மற்றும் ரகசியமாகிற அமுதமயமான விஷயங்களை, சிரத்தை-பிரேம-நிஷ்காமத்தோடு, தானே இனிய குரலில் இசைத்தல்; மற்றவர்களுக்கும் பயன்படும் வண்ணம் புராணப் பிரவசனம் செய்தல்; திவ்வியமான துதி-அகவல்களால் இறைவனைப் போற்றிப் பிரார்த்தித்தல்; எல்லோரையும் பகவானாகவே கருதி, எல்லோருடனும் நன்மைபயக்கும் விதத்தில் சத்தியம், அன்பு, இனிமை, மென்மை பொருந்திய சொற்களால் உரையாடுவது, இவ்வாறெல்லாம் செய்து வரும்போதே மயிர்க்கூச்சம், கண்ணீர் பெருகுதல், நெஞ்சம் தழுதழுத்தல், உள்ளத்தின் மலர்ச்சி ஏற்பட்டு பிரேமையில் மூழ்கி விடுதல்-இது, வாக்கின்மூலம் மேலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வருவதாகும்.

மேற்கண்டவிதமாக சாதனை செய்துவந்தால், சாதகர் (ஆன்மப் பயிற்சியாளர்) தன் இஷ்டதேவதையை எந்த வடிவத்தில் தரிசிக்க விரும்புகிறாரோ, அதே வடிவத்தில் தரிசனம் கிடைத்துவிடும். அந்தச் சமயத்தில் அவருடைய தன்மைகள் முற்றிலுமாக மாறிவிடுகின்றன; அவர், பிரேம-ஆனந்தம்-ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிவிடுகிறார்; அவருக்குப் பகவானைத் தவிர வேறு எதைப் பற்றியும்-தன்னைப் பற்றியும் கூட-உணர்வே இருப்பதில்லை; அவர், பகவானை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார்; அவருடைய கண்கள் இமைப்பதில்லை; பகவானுடைய சாட்சாத் தரிசனம், ஸ்பரிசம், மற்றும் அவருடன் பேசுவது போன்றவைகளால் அவருக்கு மயிர்க்கூச்சம் ஏற்படுகிறது;

தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள ஆரம்பிக்கிறது; கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகத் தொடங்குகிறது; குரல் தழதழத்துப் போகிறது. அவருடைய பேரானந்தப் பெருவெள்ளத்துக்கு எல்லையே இல்லை! அவர் பரமானந்தத்தில் மூழ்கிப் போய்விடுகிறார்! * அவருடைய மனமும் பார்வையும் செல்லுமிடங்களிளெல்லாம், அவர் பகவானையே பார்க்கிறார். பகவான், அவருடைய மனம்-பார்வையிலிருந்து ஒருபோதும் மறைந்து போவதேயில்லை. **

ஆக, இவ்வாறு எல்லா இடங்களிலும் பகவானையே காண ஆரம்பித்துவிடுவதால், அவரிடம் வியக்கத்தக்க விதத்தில் சமத்துவ நோக்கு வந்துவிடுகிறது. எல்லா வஸ்துக்கள், தன்மைகள், நிகழ்ச்சிகள், செயல்கள் மற்றும் சூழ்நிலைகளிலும், எல்லாப் பொருட்களிலும் அவருக்கு

* கம்சனின் ஆணைப்படி, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் அழைத்துவருவதற்கு, அக்ரூர் கோகுலம் வந்தார். அங்கே பகவானை நேரடியாகக் கண்களால் தரிசித்தவுடன், அவர் நிலை எவ்விதமாயிற்று என்பதை ஸ்ரீமத்பாகவதம் விவரிக்கிறது.

புகவத்₃தூர்ஸநாஹ்லாத₃பு₃ஷ்ப பர்யாகுலேக்ஷண:
புலகாசிதாங்க₃ ஒளத்கண்ட₂யாத் ஸ்வாக்₂யாநே நாஸகந்நிருப||
(10-38-35)

(மன்னா! பகவானைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் அவருடைய கண்கள் நீரால் நிரம்பின; உடலில் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது; தொண்டை அடைத்துக் கொண்டதால், தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூட அவரால் முடியவில்லை.)

** யோ மாம் பஸ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஸ்யதி।
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஸ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஸ்யதி||
(கீதை 6-30)

எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப் பொருட்களிலும் என்னையும், என்னில் எல்லாப் பொருட்களையும் பார்க்கும் மனிதருக்கு நான் எப்போதும் காட்சி தருவேன்; அவரும் என் பார்வையிலிருந்து விலகிப் போகமாட்டார்.

விசேஷமான சமத்துவம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.* அவர், ஸகுண-நிர்குண, ஸாகார-நிராகார, வ்யக்த-அவ்யக்த பரப்பிரம்ம பரமாத்மாவின் பிரபாவங்களின் உண்மை தத்துவத்தை அறிந்து கொண்டுவிடுகிறார். அதனால், அவர் எல்லா ஐயப்பாடுகள், பிரமைகள், அறியாமை மற்றும் பாவங்களிலிருந்து நித்திய நிரந்தரமக விடுதலை பெறுகிறார். அவர் அறிய வேண்டியதோ, செய்ய வேண்டியதோ ஏதும் மீதி இல்லை. அவர் எப்போதும் பரமாத்மாவிடம் ஆழ்ந்து நிற்கிறார். அவருடைய எல்லாச் செயல்களும் பரமாத்மாவிடம் நிகழ்கின்றன. கீதையில் பகவான் கூறுகிறார் -

ஸர்வபூதஸ்தி₂தம் யோ மாம் ப₄ஜத்யேகத்வமாஸ்தி₂த:॥
ஸர்வத₂ா வர்தமாநோ₅பி ஸ யோகீ₃ மயி வர்ததே॥
(6-31)

‘என்னிலேயே ஊன்றி நின்று, அனைத்துப் பிராணிகளிடமும் ஆத்மாவாக வாசுதேவனாக விளங்கும் என்னைப் போற்றி வழிபடுபவர், உலகாயத விவகாரங்களை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாலும், அந்த யோகி என்னிடமே தான் விவகரிக்கிறார்.’

* பக்தனின் லட்சணம், கீதையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம: ஸத்ரௌ ச மித்ரே ச தத₂ா மாநாபமாநயோ:॥
ஸீதோஷ்ணஸுக₂து₃:கே₂ஷ₀ ஸம: ஸங்க₃விவர்ஜித:॥
துல்யநிந்த₃ாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித்॥
அநிகேத: ஸ்தி₂ரமதி₃ர்ப₄க்திமாநமே ப்ரியோ நர:॥
(கீதை 12-18,19)

நண்பன்-பகைவன், மானம்-அவமானம், வெப்பம்-தட்பம், சுகம்-துக்கம் ஆகிய இரட்டைகளை சமமாகப் பார்ப்பவன்; பற்றுதல் இல்லாதவன்; புகழ்-இகழ் சொற்களை சமமாகக் கருதுபவன்; மௌனமாக இருப்பவன்; எது கிடைக்கிறதோ, அதைக் கொண்டு மனம் நிறைபவன்; தான் தங்கியிருக்கும் வாசஸ்தர்னத்தில் தன்னுடையது என்ற எண்ணமும் ஒட்டுதலும் இல்லாதவன்-இவ்வாறு உறுதியாக உள்ள பக்தன், எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்.

இப்படிப்பட்ட மகாபுருஷர்களைத் தரிசிப்பது, உரையைக் கேட்பது, தொடுவது, சிந்திப்பது, பேசுவது ஆகியவற்றால் மனிதன் மிகவும் புனிதமடைகிறான். ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில், பரீட்சித் மன்னன், சுகப்பிரம்மத்திடம் தன் சிரத்தாமயமான எண்ணங்களை வெளியிட்டுக் கூறுகிறார்.

யேஷாம் ஸம்ஸமரணாத் பும்ஸாம் ஸத்ய: ஸுத்யந்தி வை க்ருஹா: |
கிம் புநர்துர்சநஸ்பர்ஸபாத்யஸௌசாஸநாத்யபி: |
ஸாந்தித்யாத் தே மஹாயோக்யந் பாதகாநி மஹாந்த்யபி |
ஸத்யோ நஸ்யந்தி வை பும்ஸாம் விஷ்ணோரிவ ஸுரேதரா: |
(1-19, 33-34)

‘முனிபுங்கவரே! எவரை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே மனிதர்களுடைய வீடுகள் புனிதம் அடைந்துவிடுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட தங்களைத் தரிசிப்பது, தொடுவது, திருவடிகளைக் கழுவுவது, ஆஸனம் கொடுப்பது முதலிய நல்வாய்ப்புக் கிடைக்குமேயானால், அந்தப் பேற்றின் பெருமையைப் பற்றி என்ன சொல்ல! மகாயோகீஸ்வரரே! விஷ்ணு பகவானைக் கண்டதும் அசுரக் கூட்டம் ஒரு கணம் கூட நிற்காமல் ஓடி மறைவதைப் போல, தங்களைப் பார்த்த அளவிலேயே மிக மிகப் பெரிய பாவங்கள் எல்லாம் உடனேயே அழிந்து போகின்றன’.

இப்படிப்பட்ட மாமனிதர்கள் எங்கெல்லாம் போகிறார்களோ, அந்த இடங்கள் எல்லாம் புனிதமடைகின்றன; சுற்றுச்சூழல் புனிதமாகிறது.

தீர்த்தீக்ரவந்தி தீர்த்தாநி ஸுகர்மீக்ரவந்தி கர்மாணி-
ஸச்சாஸ்தீக்ரவந்தி ஸாஸ்த்ராணி |

(நாரத பக்தி சூத்ரம் : 69)

‘அவர்கள் (மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள யோகிகள்) தாம் தங்குமிடத்தை மேலும் புனிதமாக்குகிறார்கள்; செயல்களையெல்லாம் மேன்மைப்படுத்துகிறார்கள்; அறநூல்களில் மேலும் அறத்தைப் பதிக்கிறார்கள்.’

அதாவது, அவர்கள் எங்கே வசிக்கிறார்களோ, அந்த இடமே புனிதஸ்தலமாகி விடுகிறது; அல்லது, அவர்கள்

ஆங்கே வசிப்பதால் அந்த இடத்தின் பண்டைய புனிதம் மீண்டும் உறுதி செய்யப்படுகிறது; பிரகாசமடைகிறது. அவர்கள் செய்யும் செயல்கள் எல்லாமே நற்கருமங்கள் ஆகின்றன; அவர்கள் பேசுவதே சாஸ்திரம்தான்! அத்துடன் அவர்கள் எந்த அறநூலின்படி தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறார்களோ, அதுவே உன்னதமான சாஸ்திரம் என்று மக்களால் போற்றப்படுகிறது.

மேலும், ஸ்கந்த புராணத்தில் -

குலம் பவித்ரம் ஜநநீ க்ருதார்த்தா வஸுந்தரா புண்யவதீ ச தேந்
அபாரஸமவிதஸுக₂ஸாக₃ரேஸ்மிந் லீநம் பரே ப்ரஹ்மணி யஸ்ய சேத:II
என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

‘ஏல்லை காணமுடியாத ஞானவடிவான ஆனந்தப் பெருங்கடல் பரபிரும்மத்தில் ஒன்றிப் போயிருப்பவர்களின் குலம் புனிதமடைகிறது. பெற்றெடுத்த தாய், கிருதகிருத்யை (உலகில் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து முடித்து விட்டவள்) ஆகிறாள்; பூமித்தாய் புண்ணியவதி ஆகிறாள்.’

ஆகவே, மனிதன் இப்படிப்பட்ட உன்னதமான நிலையை அடைவதற்காக, மேலே சொல்லப்பட்டபடி பகவானுடைய பெயர், உருவம், லீலை, இருப்பிடம் முதலியவற்றின் குணம், பிரபாவம், தத்துவம், ரகசியங்களை செவி, கண், மனம் மற்றும் வாக்குமூலமாக சிரத்தாபக்தியுடனும் நிஷ்காம பாவத்துடனும் ஒன்றிப்போய் நித்திய நிரந்தரமாகப் பயிற்சி செய்து வரவேண்டும்.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

